Rebecca Serle

PESTE CINCI ANI

REBECCA SERLE

PESTE CINCI ANI

Original: *In Five Years* (2020)

Traducere din limba engleză de:
ALEXANDRA FLORESCU

virtual-project.eu

NEMIRA

2020

„Viitorul e singurul lucru de care poți fi sigur că nu te va abandona, copile, spusese el. *Viitorul te găsește mereu. Stai pe loc și te va găsi.* La fel de sigur cum orice câmpie coboară spre mare”.

Marianne Wiggins, *Evidence Of Things Unseen*

Trec podul spre Manhattan.
Plăcintă”.
Nora Ephron

Capitolul 1

Douăzeci și cinci. Până la douăzeci și cinci număr în fiecare dimineață înainte să deschid ochii. E o tehnică de meditație și de calmare care ajută la memorie, concentrare și atenție, dar adevăratul motiv pentru care o fac e că atât durează până când iubitul meu, David, se dă jos din pat, pornește aparatul de cafea, iar eu simt mirosul de boabe prăjite.

Treizeci și șase. De atâtea minute am nevoie ca să mă spăl pe dinți, să fac duș, să mă dau pe față cu gel tonifiant, ser, cremă, să mă machiez și să îmbrac un costum pentru muncă. Dacă mă spăl pe cap, ajung la patruzeci și trei.

Optsprezece. Atâtea minute fac pe jos până la birou, de la apartamentul nostru din Murray Hill până la East Forty Seventh Street, la sediul firmei de avocatură Sutter, Boyt and Barns.

Douăzeci și patru. Atâtea luni cred că trebuie să te vezi cu cineva înainte să vă mutați împreună.

Douăzeci și opt de ani. Vârsta potrivită să te logodești.

Treizeci de ani. Vârsta potrivită să te măriți.

Mă numesc Dannie Kohan. Și cred în viața trăită după numere.

— O zi a interviului minunată! spune David când intru în bucătărie.

Azi e 15 decembrie. Sunt în halat de baie și am părul prins într-un prosop. El e tot în pijama și are o mulțime de fire albe pentru cineva care n-a trecut de treizeci de ani, dar mie-mi place. Îi dă o înfățișare respectabilă, mai ales când poartă și ochelari, ceea ce se întâmplă des.

— Mulțumesc! îi răspund.

Îl cuprind în brațe, îl sărut pe gât, apoi pe buze. Deja m-am spălat pe dinți, iar David nu are niciodată respirația grea dimineața. Niciodată. Când am început să ne vedem, credeam că se ridica din pat înaintea mea ca să folosească pasta de dinți, dar, când ne-am mutat împreună, mi-am dat seama că, pur și simplu, asta e starea lui naturală. Așa se trezește el. Mi-e teamă că nu pot spune același lucru despre mine.

— E gata cafeaua.

Mijește ochii și mie mi se strânge inima văzând cum i se strâmbă fața când încearcă să privească atent fără lentilele de contact.

Scoate o cană și toarnă cafea. Deschid frigiderul și, după ce-mi întinde cana, adaug un linguroi de cremă pudră. *Coffee-mate* cu aromă de alune. Lui David i se pare un sacrilegiu, dar o cumpără ca să-mi facă mie pe plac. Așa e el. Un bărbat care te judecă, dar e generos.

Iau cana de cafea și merg să mă așez în colțișorul nostru de bucătărie cu vedere spre Third Avenue. Murray Hill nu e cel mai elegant cartier din New York și are o reputație proastă (toți băieții și fetele din confreriile evreiești din cele trei state înconjurătoare se mută aici după ce termină facultatea, iar stilul vestimentar cel mai răspândit presupune hanorace cu inscripția Penn), dar nu ne-am fi permis nicăieri în oraș un apartament cu două camere și bucătărie echipată complet, într-o clădire cu portar. Asta deși împreună câștigăm mai mult decât ar avea dreptul un cuplu de tineri de douăzeci și opt de ani.

David lucrează în finanțe, ca investitor bancar, pentru Tishman Speyer, un conglomerat imobiliar. Iar eu sunt avocat corporatist. Și azi am un interviu la cea mai bună firmă de avocatură din oraș. Wachtell. Meca. Apogeul carierei. Birourile legendare din fortăreața neagră și gri de pe West Fifty-Second Street. Toți avocații de top din țară lucrează acolo. Lista lor de clienți e inimaginabilă; ei reprezintă pe toată lumea: Boeing, ING, AT&T. Cele mai mari fuziuni de corporații, înțelegerile care afectează piețele globale, toate au loc între pereții lor.

Vreau să lucrez la Wachtell de când aveam zece ani și tata mă scotea la prânz în oraș, la Serendipity, și apoi mă ducea la un matineu. Treceam pe lângă toate clădirile din Times Square și apoi insistam să mergem pe West Fifty-Second Street numărul 51, ca să mă holbez la clădirea CBS, unde Wachtell are birourile încă din 1965.

— O să-i faci praf azi, iubito! spune David.

Își ridică brațele deasupra capului și i se vede puțin din abdomen. David e înalt și deșirat. Toate tricourile îi sunt scurte când se întinde și eu sunt recunoscătoare.

— Ești pregătită?

— Desigur.

Când s-a ivit interviul, am fost sigură că e o glumă. Sigur că da, să mă sune pe mine un recrutor de la Wachtell. Bella, prietena mea cea mai bună – blonda tipică, iubitoare de farse și frivolă –, trebuie să fi plătit pe cineva. Dar, nu, era adevărat. Wachtell, Lipton, Rosen & Katz mă chemau la interviu.

Azi, 15 decembrie. Am marcat ziua în calendarul meu cu un Sharpie. Nimic n-o să șteargă asta.

— Nu uita că diseară mergem la cină să sărbătorim, spune David.

— N-o să știu de azi dacă am primit postul. Nu așa decurg interviurile.

— Serios? Ia explică-mi tu.

David flirtează cu mine. David știe să flirteze. Nu ai crede dacă-l vezi așa de scorțos în cea mai mare parte a timpului, dar are o minte grozavă, sclipitoare. E unul dintre lucrurile care îmi plac la el. A fost unul din lucrurile

care m-au atras la el.

Ridic din sprâncene și el dă înapoi.

— Sigur c-o să primești postul. E în planul tău.

— Apreciez încrederea ta.

Nu insist, pentru că știu ce se întâmplă diseară. David nu se pricepe deloc la ținut secrete și se pricepe chiar mai puțin la spus minciuni. În seara asta, în a doua lună din al douăzeci și optulea an de viață al meu, David Andrew Rosen o să mă ceară de nevastă.

— Două porții de Raisin Bran cu jumătate de banană? mă întreabă ridicând un castron spre mine.

— Zilele importante sunt zile cu bagel, îi spun. Pește alb. Știi asta.

Înainte să studiez un caz important, întotdeauna mă opresc la Sarge's, pe Third Avenue. Salata lor de pește alb e mai bună decât cea de la Katz, din centru. Și nu aștepți niciodată mai mult de patru minute și jumătate, chiar și când e coadă. Mă uimește eficiența lor.

— Ai grijă să-ți iei gumă la tine, spune David venind lângă mine.

Clipesc aprobator și mai iau o gură de cafea. Îmi alunecă pe gât, dulce și caldă.

— O să întârzii, îi spun.

Tocmai mi-am dat seama că David trebuia să fi plecat cu ore în urmă. Are program de la 9.00 la 17.00. Îmi trece prin minte că poate nu se duce la birou toată ziua. Poate n-a luat încă inelul.

— M-am gândit să fiu aici când pleci.

Se uită la ceas. E un Apple. I l-am cumpărat la aniversarea noastră de doi ani, acum patru luni.

— Dar chiar trebuie s-o iau din loc. Mă duc să fac sport.

David nu face sport niciodată. Are un abonament lunar la Equinox, pe care cred că l-a folosit de două ori în doi ani și jumătate. Are o constituție slabă de la natură; uneori, aleargă în weekenduri. Cheltuiala inutilă e un măr al discordiei între noi, așa că nu deschid subiectul în dimineața asta. Azi nu vreau să ne stea în cale nimic și, cu siguranță, nu așa devreme.

— Sigur, îi spun. Merg să mă pregătesc.

— Dar ai timp, îmi zice, trăgându-mă spre el și strecurându-și mâna pe sub halatul meu.

Îl las așa, unu, doi, trei, patru…

— Credeam că ești în mare întârziere. Și nu pot să-mi pierd concentrarea.

Dă din cap. Mă sărută. Înțelege.

— În cazul ăsta, dublăm diseară.

— Nu mă tachina, îi spun ciupindu-l de braț.

Îmi sună telefonul lăsat la încărcat pe noptiera din dormitor și o iau după

sunet. Ecranul se umple cu imaginea unei zeițe shiksa[1] blonde, cu ochi albaștri, care scoate limba la cameră dintr-o parte. Bella. Sunt surprinsă. Prietena mea e trează înainte de prânz numai dacă a pierdut toată noaptea.

— Bună dimineața! îi spun. Unde ești? Sigur nu la New York.

Ea cască. Mi-o imaginez întinzându-se pe vreo terasă la mare, cu un chimonou de mătase căzut pe umeri.

— Nu la New York. La Paris.

Ei bine, așa se explică de ce poate vorbi la ora asta.

— Credeam că pleci în seara asta.

Am zborul ei pe telefon: UA 57. Pleacă din Newark la 18.40.

— Am plecat mai devreme, spune ea. Tata voia să ieșim la cină diseară. Doar ca să se plângă de mama, clar.

Face o pauză și o aud că strănută.

— Tu ce faci azi?

Oare știe despre azi? David i-ar fi putut spune, cred, dar ea nu poate să țină secrete, mai ales față de mine.

— O zi mare la muncă și apoi mergem la cină.

— A, da, cina.

E clar că știe. Pun telefonul pe difuzor și îmi scutur părul. O să-mi ia șapte minute să-l usuc. Mă uit la ceas: 8.57. Timp berechet. Interviul e abia la 11.00.

— Era cât pe ce să te sun acum trei ore.

— Ei bine, chiar ar fi fost devreme.

— Dar tot ai fi răspuns. Nebuno!

Bella știe că nu-mi închid telefonul noaptea. Bella și cu mine suntem cele mai bune prietene de când aveam șapte ani. Eu, evreica drăguță din Main Line, Philadelphia. Ea, prințesa franco-italiană, ai cărei părinți i-au organizat o petrecere de 13 ani destul de mare ca să oprească orice bat mitzvah[2]. Bella e răsfățată, nestatornică și nu în mică măsură fascinantă. Nu e doar impresia mea. Oriunde se duce, lumea îi cade la picioare. E cel mai ușor de iubit ființă și ea însăși dăruiește dragoste imediat. Dar e și fragilă. Membrana incredibil de subțire care se întinde peste emoțiile ei stă mereu să plesnească. Contul bancar al părinților ei e imens și ușor accesibil, dar timpul și atenția lor, nu. A crescut, practic, acasă la mine. Am fost mereu numai noi două.

— Bella, trebuie să închid. Am interviul azi.

— Așa e! Watchman!

— Wachtell.

---

[1] Femeie neevreică (n.tr.).

[2] Ceremonie care marchează trecerea unei fete evreice de la copilărie la maturitate (n.tr.).

— Cu ce te îmbraci?

— Probabil, un costum negru. Mereu port costum negru.

Deja inventariez mental dulapul, deși am ales costumul încă de când m-au sunat.

— Ce incitant, îmi zice pe ton neutru și mi-o imaginez cum strâmbă din năsucul roz de parcă a mirosit ceva neplăcut.

— Când te întorci?

— Probabil, marți. Dar nu știu. S-ar putea să mă întâlnesc cu Renaldo, caz în care mergem pe Riviera câteva zile. N-ai crede, dar e grozavă în perioada asta a anului. Nu e nimeni. Ai tot locul doar pentru tine.

Renaldo. N-am mai auzit de el de ceva vreme. Cred că era înainte de Francesco, pianistul, și după Marcus, regizorul. Bella e mereu îndrăgostită, mereu. Dar iubirile ei, deși intense și dramatice, nu țin niciodată mai mult de câteva luni. Rareori, aproape niciodată, îi spune cuiva „iubit". Cred că ultimul să fi fost când eram la facultate. Și cum rămâne cu Jacques?

— Distracție plăcută! Scrie-mi un mesaj când ajungi și trimite-mi poze, mai ales cu Renaldo, pentru dosarele mele, știi tu.

— Da, mamă.

— Te iubesc! îi spun.

— Eu te iubesc mai mult.

Îmi usuc părul și îl netezesc cu placa la rădăcini și la vârfuri, ca să nu se electrizeze. Îmi pun niște cercei cu periuțe pe care părinții mi i-au dat când am absolvit facultatea și ceasul meu preferat Movado, pe care David mi l-a făcut cadou anul trecut de Hanuka. Costumul negru pe care mi l-am ales, proaspăt adus de la spălătorie, atârnă de ușa dulapului. Înainte să-l îmbrac, adaug o bluză cu volane albe și roșii, în onoarea Bellei. O scânteie de viață, ar zice ea.

Mă întorc în bucătărie și fac o mică piruetă. David nu a progresat aproape deloc cu îmbrăcatul și plecatul. E clar că și-a luat liber azi.

— Ce crezi? îl întreb.

— Ești angajată, zice el, apoi îmi pune mâna pe șold și mă sărută ușor pe obraz.

— Asta e planul.

Îi zâmbesc.

*

Sarge's e previzibil de gol la ora zece – e un loc pentru cei care încep munca dimineața –, așa că nu durează decât două minute și patruzeci de secunde să ajungă la mine primul bagel cu pește alb. Mănânc din mers. Uneori, stau la masa din colț de la geam. Nu au rezemătoare, dar găsesc loc să-mi pun geanta.

Tot orașul e îmbrăcat de sărbătoare. Luminile de pe străzi sunt aprinse, ferestrele sunt înghețate. Sunt minus 0,5 grade, chiar călduț pentru o iarnă obișnuită la New York. Și încă n-a nins, așa că mersul pe tocuri e o nimica toată. Până acum, totul e bine.

Ajung la sediul Wachtell la 10.45. Stomacul începe să-mi joace feste, așa că arunc restul de bagel. Asta e. Pentru asta am muncit în ultimii șase ani. De fapt, pentru asta am muncit în ultimii optsprezece ani. Fiecare test preparator SAT[3], fiecare oră de istorie, fiecare oră în care am învățat pentru LSAT[4]. Nenumăratele nopți în care m-am culcat la 2.00. Fiecare situație când am fost certată de un partener pentru ceva ce nu făcusem, fiecare situație când am fost certată de un partener pentru ceva ce făcusem, fiecare clipă de efort m-au dus aici și m-au pregătit pentru acest moment. Scot o gumă de mestecat. Inspir adânc și pătrund în clădire.

Clădirea de la numărul 51 de pe West Fifty-Second Street e gigantică, dar știu exact pe ce ușă să intru și la ce birou să merg (intrarea de pe Fifty-Second, biroul din față). Am repetat acest șir de acțiuni de nenumărate ori în capul meu, ca o coregrafie. Mai întâi ușa, apoi pivotul, apoi o întoarcere elegantă spre stânga și câteva trepte mici. *Un-doi-trei, un-doi-trei...*

Ușile liftului se deschid la etajul al treizeci și treilea, iar eu îmi țin respirația. Simt energia, precum cocaina în sânge, când mă uit în jur la oamenii care intră și ies pe ușile de sticlă ale sălilor de conferințe, ca niște figuranți din serialul *Costume*, angajați doar azi – pentru mine, doar pentru plăcerea mea. Locul e plin ochi. Am senzația că poți intra aici în orice zi, la orice oră și tot asta ai vedea. Sâmbăta la miezul nopții, duminica la 8 dimineața. E o lume în afara timpului, cu propriul program.

Asta vreau. Asta mi-am dorit mereu. Să fiu într-un loc care nu se oprește niciodată. Să fiu înconjurată de pașii și ritmul măreției.

— Domnișoară Kohan?

O tânără mă salută. Poartă o rochie pe corp de la Banana Republic, fără sacou. E recepționera. Știu asta pentru că toți avocații trebuie să poarte costum la Wachtell.

— Pe aici, vă rog.

— Mulțumesc mult.

Mă conduce prin open space. Văd toate colțurile, birourile, totul e la vedere. Sticlă, lemn și crom. *Pac, pac, pac*, se aud teancurile de bani. Mă conduce într-o sală de conferințe cu o masă lungă de mahon. Pe ea sunt o sticlă cu apă și trei pahare. Rețin această mică și revelatoare informație. O să

---

[3] Test folosit pentru admiterea la colegiile din Statele Unite (n.tr.).
[4] Test necesar la admiterea la școlile de drept (n.tr.).

fie doi parteneri la interviu, nu unul singur. E bine, sigur că e în regulă. Îmi știu pe de rost povestea. Practic, aș putea să le desenez planul cu birourile lor. Mă descurc!

Două minute se transformă în cinci, apoi în zece. Recepționera a plecat de mult. Chiar când mă gândesc să-mi torn un pahar cu apă, ușa se deschide și intră Miles Aldridge. Primul din anul său la Harvard. Scrie în *Yale Law Journal.* E partener senior la Wachtell. E o legendă și acum e în cameră cu mine. Trag aer în piept.

— Domnișoară Kohan, zice el, mă bucur că ați ajuns la această întâlnire.

— Desigur, domnule Aldridge. E o plăcere să vă cunosc.

Ridică din sprâncene, uitându-se la mine. E impresionat că îi știu numele. Trei puncte.

— Începem?

Și îmi face semn să mă așez.

Toarnă câte un pahar cu apă. Al treilea rămâne acolo neatins.

— Așa, spune el. Să începem. Spuneți-mi câte ceva despre dumneavoastră.

Am trecut prin răspunsurile pe care le repetasem, le cizelasem și le modelasem în ultimele zile. Sunt din Philadelphia. Tata avea o afacere cu corpuri de iluminat și nici nu împlinisem zece ani când am început să-l ajut cu contractele în biroul din spate. Ca să le sortez și le aranjez exact cum îmi doream, trebuia să le citesc puțin și așa m-am îndrăgostit de organizare, de felul în care limbajul – adevărul pur din cuvinte – nu e negociabil. Era ca o poezie, dar o poezie cu un rezultat, cu un înțeles concret – cu o putere de a da naștere unei acțiuni. Și am știut că asta voiam să fac. Am mers la Drept la Columbia, unde am absolvit a doua din an. Am lucrat la Tribunalul Districtual din New York înainte să accept pe deplin ceea ce știusem dintotdeauna, și anume că voiam să fiu avocat de drept corporatist. Voiam să practic o avocatură cu mize înalte, dinamică, incredibil de competitivă și, da, care să se plătească și foarte bine.

De ce?

Pentru că asta m-am născut să fac, pentru asta m-am pregătit și asta m-a adus aici azi, în locul în care am știut dintotdeauna că trebuie să fiu. Porțile de aur. Sediul lor.

Trecem prin CV-ul meu punct cu punct. Aldridge îl știe deja uimitor de bine, ceea ce e în avantajul meu, pentru că am mai mult timp să detaliez reușitele. Mă întreabă de ce cred că m-aș potrivi aici, către ce fel de cultură profesională tind. Îi spun că atunci când am ieșit din lift și am văzut nesfârșita mișcare, zarva incredibilă, m-am simțit acasă. Și nu e o exagerare, își dă și el seama. Rânjește.

— E un mediu agresiv, comentează el. Și nesfârșit, cum spuneți. Mulți fug mâncând pământul.

Îmi încrucișez mâinile pe masă.

— Vă pot asigura că nu o să am o problemă cu asta.

Apoi îmi pune bine cunoscuta întrebare. Aia pentru care te pregătești mereu, întrucât îți este adresată întotdeauna:

Unde te vezi peste cinci ani?

Trag aer în piept și îi răspund dintr-o singură suflare. Nu doar pentru că am repetat, fiindcă am repetat, ci pentru că e adevărat. Pentru că știu. Mereu am știut.

Peste cinci ani voi lucra aici, la Wachtell, ca asociat senior. Voi fi cea mai solicitată pe fuziuni și achiziții din anul meu. Sunt extrem de atentă și incredibil de eficientă; sunt ca un bisturiu. În cinci ani voi fi în drum spre statutul de partener junior.

Și în afara slujbei?

Voi fi căsătorită cu David. Vom locui în Gramercy Park, lângă parc. Vom avea o bucătărie pe care o s-o adorăm și suficient spațiu pentru două computere. Vom merge la Hamptons în fiecare vară; și, ocazional, în weekenduri, la Berkshires. Când nu sunt la birou, desigur.

Aldridge e mulțumit. Am atins toate punctele, sunt sigură. Dăm mâna și recepționera se întoarce, conducându-mă printre birouri către lifturile care mă poartă înapoi, în lumea muritorilor de rând. Al treilea pahar era acolo doar ca să mă încurce. Bună încercare!

După interviu merg în centru, la Reformation, unul dintre magazinele mele preferate de haine din SoHo. Mi-am luat liber de la serviciu și e abia ora prânzului. Acum, că s-a terminat interviul, pot să mă gândesc la diseară, la ce urmează.

Când David mi-a zis că a făcut rezervare la Rainbow Room, mi-am dat seama imediat ce înseamnă. Vorbiserăm despre logodnă. Știam că se va întâmpla anul ăsta, dar la fel am crezut și vara trecută. Vacanțele sunt o nebunie, iar iarna David e cel mai ocupat. Dar știe cât iubesc orașul plin de luminițe, deci se va întâmpla azi.

— Bine ați venit la Reformation! spune vânzătoarea.

Poartă pantaloni negri largi și o helancă albă.

— Cu ce vă pot ajuta?

— În seara asta mă logodesc și am nevoie de ceva cu care să mă îmbrac.

Se uită la mine puțin confuză, apoi fața i se luminează.

— Ce emoționant! Haideți să ne uităm. La ce v-ați gândit?

Iau tone de haine cu mine în cabină. Fuste și rochii cu spatele gol, o pereche de pantaloni roșii plisați, cu o cămașă largă care se potrivește. Mai

întâi îmbrac hainele roșii și, când termin, arată perfect. Spectaculos, dar elegant. Serios, dar oarecum îndrăzneț. Mă uit în oglindă. Întind brațul.

Azi, mă gândesc. *Diseară.*

Capitolul 2

Rainbow Room e la etajul 65 din Rockefeller Piaza, numărul 30. Se laudă cu una dintre cele mai cuprinzătoare priveliști din Manhattan; de la ferestrele și terasele lui magnifice poți vedea Chrysler Building și Empire State Building plutind la orizont. David știe că mă dau în vânt după priveliști. La una dintre primele noastre întâlniri, m-a dus la un eveniment pe acoperișul Muzeului Metropolitan de Artă. Era o expoziție a lui Richard Serra pe acoperiș, iar apusul făcea ca sculpturile de bronz imense să pară cuprinse de flăcări. Asta se întâmpla acum doi ani și jumătate și n-o să uit niciodată cât de mult mi-a plăcut.

Rainbow Room e închis, de obicei, pentru evenimente private, dar în timpul săptămânii deschid pentru o clientelă selectă. Pentru că firma la care lucrează David, Tishman Speyer, deține și se ocupă de Rainbow Room și celelalte proprietăți, angajații pot beneficia primii de rezervări. De obicei, sunt imposibil de obținut, dar pentru o cerere în căsătorie…

David mă așteaptă la Bar SixtyFive, un cocktail lounge de lângă restaurant. Au acoperit terasele, așa că, în ciuda temperaturilor extrem de scăzute de afară, oamenii se pot bucura de panorama superbă.

Sub pretext că David „vine de la birou", hotărâserăm să ne vedem acolo. Nu era acasă când m-am dus să mă schimb, deci pot presupune doar că avea niște drumuri de ultim moment sau că făcea o plimbare, ca să-și calmeze nervii.

David poartă un costum bleumarin, cu o cămașă albă și cravată albastru cu roz. Desigur, la Rainbow Room costumul e obligatoriu.

— Arăți foarte bine, îi spun.

Îmi scot haina, i-o întind și dau la iveală ținuta mea roșie ca focul. Colorată și cam țipătoare pentru mine. El fluieră.

— Iar tu arăți incredibil.

Îi dă haina mea unui portar în trecere.

— Vrei ceva de băut?

Începe să se joace cu cravata și înțeleg. Normal că are emoții. E înduioșător. În plus, transpiră pe frunte. E clar că a venit pe jos.

— Sigur, răspund.

Ne așezăm la bar. Comandăm două pahare de șampanie. Ciocnim. David se uită la mine cu ochii mari.

— Pentru viitor, îi spun.

David dă pe gât jumătate de pahar.

— Nu pot să cred că nu am întrebat, îmi spune, ștergându-și buza cu dosul palmei. Cum a mers?

— I-am făcut praf, răspund punându-mi paharul pe masă, triumfătoare. Chiar a mers ca uns. Aldridge s-a ocupat de interviu.

— Nu pot să cred. Și în cât timp îți dau un răspuns?

— Au zis că până marți. Dacă iau postul, încep după sărbători.

David mai ia o gură de șampanie. Mă cuprinde de talie și mă strânge.

— Sunt atât de mândru de tine. Ești cu un pas mai aproape.

Planul de cinci ani despre care i-am povestit lui Aldridge nu e doar al meu, e *al nostru.* L-am conceput după șase luni de când începuserăm să ne vedem, când era clar că lucrurile sunt serioase între noi. David va ieși din sistemul de investiții bancare și va lucra la un fond de investiții de capital – cu oportunități mai multe pentru câștiguri mai mari și cu mai puțină birocrație corporatistă. Nici măcar nu ne-am contrazis unde să locuim – amândoi ne-am dorit mereu Gramercy. Restul a fost o negociere ușoară. Nu am ajuns niciodată la vreun impas.

— Într-adevăr.

— Domnule Rosen, masa dumneavoastră e gata.

Un bărbat în costum alb ne conduce afară din bar, pe hol, apoi în sala de mese.

Nu am văzut Rainbow Room decât în filme, dar e incredibil, locul absolut perfect pentru a te logodi. Mesele rotunde stau pe platforme în jurul ringului de dans circular, deasupra căruia atârnă un candelabru orbitor. Se spune că ringul de dans se rotește, un arc în mijlocul încăperii. Sala e plină de ornamente florale care amintesc de o nuntă. Totul are un aer de sărbătoare dintr-o lume veche. Femei în blănuri. Mănuși. Diamante. Miros de tapițerie de piele veritabilă.

— E minunat, spun dintr-o răsuflare.

David mă strânge lângă el și mă sărută pe obraz.

— Sărbătorim.

Un chelner îmi ține scaunul cât mă așez. Un șervet alb răsare ca o floare și mi se desface în poală.

Ritmurile lente și mătăsoase ale muzicii lui Frank Sinatra plutesc peste cameră. Un cântăreț fredonează într-un colț.

— E prea mult, îi spun.

Vreau să zic că e perfect. Exact ce trebuie. Și David știe asta. Așa este el.

Nu mă consider chiar o romantică. Dar cred în romantism, cred că e de preferat să suni ca să-i dai cuiva întâlnire, în loc să-i trimiți un mesaj, cred în flori după sex și în Frank Sinatra la o cerere în căsătorie. Și mai cred în New

York în decembrie.

Comandăm tot șampanie, o sticlă întreagă acum. Pentru o clipă, mi se strânge inima întrebându-mă cât costă seara noastră.

— Nu te gândi la asta, spune David, dându-și seama ce-mi trece prin minte.

Îmi place asta la el. Faptul că întotdeauna știe la ce mă gândesc, pentru că suntem mereu pe aceeași lungime de undă.

Șampania ajunge pe masă. Rece, dulce și proaspătă. Al doilea pahar alunecă pe gât foarte ușor.

— Dansăm? mă întreabă David.

Pe ring văd două cupluri care se leagănă pe *All the Way*[5].

Prin anii buni și calmi și pentru toți anii dintre ei…

Deodată, mă gândesc că poate David o să ia microfonul. Poate o să mă ceară de soție în public. Nu e o persoană exhibiționistă, dar e încrezător și nu se teme să se expună. Mă iau emoțiile când mă gândesc la posibilitatea asta. La inelul care poate veni cu sufleul de ciocolată și la el așezându-se într-un genunchi în fața tuturor.

— *Vrei* să dansăm? îl întreb.

Lui David nu-i place să danseze. Trebuie să-l târăsc la nunți. Crede că nu are simțul ritmului și nu se înșală, dar așa de puțini bărbați au încât nu contează. Nu există mișcări greșite la *Pretty Young Thing*[6], exceptând statul pe scaun.

— De ce nu? Dacă tot suntem aici.

Îmi întinde mâna și eu o apuc. Când ne îndreptăm spre ring, se schimbă melodia. Începe *It Had to Be You*[7]. David mă ia în brațe. Celelalte două cupluri – mai în vârstă – ne zâmbesc aprobator.

— Te iubesc, știi, spune David.

— Vreau, adică vreau să mă iubești.

Acum? Acum o să mă ceară, lăsându-se într-un genunchi?

Dar el continuă să se miște cu mine, încet, în jurul ringului. Cântecul se termină. Câțiva oameni aplaudă. Ne întoarcem la locurile noastre. Brusc, mă simt dezamăgită. Oare mă înșel?

Comandăm. O salată simplă. Homar. Vin. Inelul nu e ascuns nici în cleștii homarului, nici la fundul paharului de Bordeaux. Amândoi învârtim mâncarea prin farfurie, cu tacâmurile minunate de argint, dar de-abia ne atingem de ea. David, care de obicei e vorbăreț, nu se poate concentra. Își dărâmă de mai multe ori paharul cu apă. Îmi vine să-i zic: *Fă-o odată! O să*

---

[5] Cântec din repertoriul lui Frank Sinatra (n.tr.).
[6] Cântec al lui Michael Jackson (n.tr.).
[7] Cântec din repertoriul lui Frank Sinatra (n.tr.).

spun da. Poate ar trebui să-i scriu asta cu roșii cherry.

În sfârșit, sosește desertul. Sufleu de ciocolată, cremă de zahăr ars, pavlova. A comandat câte una din fiecare, dar pe vârful pudrat al niciuneia nu e vreun inel. Când ridic ochii, David nu mai e. Pentru că ține cutia în mână, lângă scaunul meu, unde îngenunchează.

— David…

El clatină din cap.

— Măcar de data asta nu spune nimic, bine? Lasă-mă s-o fac.

Oamenii din jurul nostru șușotesc puțin, apoi tac. Câțiva de la mesele alăturate au telefoanele îndreptate spre noi. Chiar și muzica se aude mai încet.

— David, se uită lumea.

Dar zâmbesc. În sfârșit.

— Dannie, te iubesc. Știu că niciunul dintre noi nu e vreun sentimental și nu-ți spun asta des, dar vreau să știi că relația noastră nu e doar parte dintr-un plan pentru mine. Cred că ești extraordinară și vreau să-mi clădesc o viață împreună cu tine. Nu pentru că suntem la fel, ci pentru că ne potrivim și pentru că, pe măsură ce trece timpul, nu-mi mai pot imagina viața fără tine.

— Da, îi spun.

El zâmbește.

— Cred că trebuie să mă lași să pun întrebarea.

Cineva din apropiere râde.

— Iartă-mă. Te rog, întreabă.

— Danielle Ashley Kohan, vrei să fii soția mea?

Deschide cutia. Înăuntru e un diamant pătrat, cu colțurile rotunjite, flancat de două pietre triunghiulare, prinse într-o bandă simplă de platină. E modern, curat, elegant. Exact ca mine.

— Poți răspunde acum, îmi zice.

— Da. Cu siguranță, *da.*

Se întinde și mă sărută, iar toată sala izbucnește în aplauze. Aud clicul fotografiilor, exclamațiile de *oooh* și *aaah* binevoitoare ale celor din jur.

David scoate inelul din cutie și mi-l strecoară pe deget. Durează o secundă să treacă de încheietura degetului – am mâinile umflate de la șampanie –, dar, după ce trece, se așază de parcă ar fi fost dintotdeauna acolo.

De nicăieri, apare un chelner cu o sticlă de ceva.

— Din partea casei, ne spune. Felicitări!

David se așază la loc. Mă ține de mână peste masă. Eu mă minunez de inel și îmi tot plimb mâna pe lângă flacăra lumânării.

— David, e minunat.

— Arată așa de bine pe mâna ta, zice surâzând.

— Tu l-ai ales?

— Bella m-a ajutat. Îmi făceam griji c-o să strice toată surpriza. O știi, e îngrozitoare când trebuie să-ți ascundă ceva.

Zâmbesc. Îi strâng mâna. Are dreptate, dar nu e nevoie să-i spun. Asta e chestia cu relațiile: nu e nevoie să spui totul.

— Nu mă așteptam.

— Îmi pare rău că a fost așa de public, adaugă el, arătând în jurul nostru. Nu am putut rezista.

Locul ăsta o cerea.

— David, spun uitându-mă la el, la viitorul meu soț, vreau să știi că aș mai suporta alte zece cereri în căsătorie publice dacă asta înseamnă să mă mărit cu tine.

— Nu, nu ai putea. Dar mă poți convinge de orice și ăsta e unul dintre lucrurile care îmi plac la tine.

*

Două ore mai târziu ajungeam acasă. Rupți de foame, amețiți de la șampanie și vin, ne-am ghemuit în fața calculatorului și am comandat online mâncare thailandeză de la Spice. Ăștia suntem noi. Am cheltuit șapte sute de dolari pe cină și venim acasă să mâncăm orez prăjit de opt dolari. Nu vreau să ne schimbăm niciodată.

Vreau să ne punem treningurile, ca de obicei, dar ceva îmi spune că nu, nu în seara asta, nu încă. Dacă aș fi altcineva, Bella, de exemplu, aș avea o lenjerie specială pe care s-o îmbrac. Mi-aș fi cumpărat-o săptămâna asta. Mi-aș pune sutien și chiloți asortați și aș apărea așa în cadrul ușii. La naiba cu *pad thai*! Dar, dacă aș fi acea persoană, probabil, acum nu aș fi logodită cu David.

Nu suntem băutori de cursă lungă, deci șampania și vinul ni s-au cam urcat la cap. Mă împing mai departe pe canapea și îmi pun picioarele în poala lui David. El îmi strânge tălpile, cu care tocurile nu au fost blânde deloc. Simt cum vârtejul din stomac îmi urcă la cap până când mi se închid pleoapele ca niște jaluzele peste ferestre. Casc. În mai puțin de un minut adorm.

Capitolul 3

Mă trezesc încet. Cât am dormit? Mă întorc pe cealaltă parte și mă uit la ceasul de pe noptieră: 22.59. Îmi întind picioarele. M-a mutat David în pat? Cearșafurile sunt apretate și răcoroase și mă gândesc să închid ochii și să alunec din nou în somn, dar aș rata noaptea logodnei noastre, așa că mă forțez să îi țin deschiși. Mai avem de băut șampanie și trebuie să facem sex. Asta se impune să faci în noaptea când te logodești. Casc, clipesc, apoi mă ridic și mi se taie răsuflarea. Pentru că nu sunt în patul nostru. Nici măcar în apartamentul nostru. Port o rochie de seară, roșie, și mărgele la gât. Și sunt într-un loc pe care nu l-am mai văzut niciodată.

Aș putea spune că visez, dar n-ar fi adevărat. Îmi simt picioarele, mâinile și bătăile frenetice de inimă. Am fost răpită?

Privesc mai atent în jurul meu. Îmi dau seama că mă aflu într-o mansardă. Patul în care sunt e în dreptul unui geam înalt din podea până în tavan care pare să arate spre… Long Island City? Mă uit afară, căutând disperată o imagine care să-mi ofere un indiciu mai exact. Apoi văd Empire State Building răsărind din ape în depărtare. Sunt în Brooklyn, dar unde? Văd conturul New York-ului peste râu și, la dreapta, podul Manhattan. Ceea ce înseamnă că sunt în Dumbo; acolo trebuie să fiu. David m-a dus la un hotel? Peste stradă descopăr o clădire de cărămidă roșie, cu o ușă maro de lemn. Înăuntru e o petrecere. Zăresc blițuri și multe flori. Poate e o nuntă.

Apartamentul nu e uriaș, dar dă iluzia de spațiu. Două fotolii de catifea albastră stau de-o parte și de alta a unei măsuțe de cafea din sticlă și fier. La picioarele patului se ridică un dulap portocaliu. Covoarele persane colorate creează o atmosferă intimă, chiar dacă puțin dezordonată. Țevile și grinzile de lemn sunt lăsate la vedere. Pe perete atârnă un afiș. Înfățișează un panou oftalmologie pe care se poate citi: ERAM TÂNĂR, AVEAM NEVOIE DE BANI.

Unde dracu' sunt?

Îl aud înainte să-l văd.

— Te-ai trezit?

Îngheț. Să mă ascund? Să fug? Văd o ușă mare de fier în capătul opus al apartamentului, în direcția din care vine vocea. Dacă alerg, aș putea să o deschid înainte să…

El apare de după colțul a ceea ce trebuie să fie bucătăria. Poartă pantaloni negri și o cămașă cu dungi albastre și negre, descheiată sus.

Fac ochii mari. Vreau să țip. Aș putea să țip.

Străinul bine îmbrăcat vine spre mine, iar eu sar în cealaltă parte a patului, lângă fereastră.

— Ești bine?

— Nu! Nu sunt bine.

Oftează. Nu pare deloc surprins de răspunsul meu.

— Ai adormit.

Își trece mâna peste frunte. Observ că are o cicatrice urâtă deasupra ochiului stâng.

— Ce faci aici? întreb trăgându-mă atât de mult înapoi, încât practic ating fereastra.

— Haide…

— Mă cunoști?

Se lasă într-un genunchi pe pat.

— Danny! Chiar mă întrebi asta?

Îmi știe numele. Și există ceva în felul cum l-a rostit care mă ia pe nepregătite, aproape că îmi stă inima. Îl spune de parcă l-a mai zis înainte.

— Nu știu. Nu știu unde sunt.

— A fost o seară grozavă, nu-i așa?

Mă uit la rochie. Îmi dau seama, pentru prima dată, că am modelul ăsta. Mama și cu mine am cumpărat-o împreună cu Bella, când am ieșit odată la o repriză de shopping acum trei ani. Bella are una la fel, dar albă.

— Mda, spun fără să gândesc.

De parcă aș ști. De parcă aș fi trăit seara aia. Ce se întâmplă?

Și, atunci, observ televizorul. A fost pornit tot timpul, cu sonorul la minimum. Se află pe peretele din fața patului și e dat pe știri. Pe ecran, într-un mic chenar, văd data și ora: 15 decembrie 2025. Un bărbat în costum albastru sporovăiește despre vreme și în spatele lui se învolburează un nor de zăpadă. Încerc să respir.

— Ce e? spune el. Vrei să-l închid?

Dau din cap. E un răspuns automat și mă uit cum bărbatul merge spre măsuța de cafea și ia telecomanda. Își descheie cămașa din mers.

Avertizare meteo pentru Coasta de Est: viscolul vine spre noi. E posibil să se ajungă la 15 centimetri de zăpadă peste noapte și să continue să se acumuleze până marți”.

2025. Nu se poate. Sigur că nu. Cinci ani…

Trebuie să fie o glumă. Bella. Când eram mici, îmi făcea farse tot timpul. Când am împlinit unsprezece ani, a găsit o cale să aducă un ponei în curtea părinților mei fără ca ei să-și dea seama. Ne-am trezit cu el trăgând de leagăn.

Dar nici măcar Bella nu putea să falsifice data la televiziunea națională.

Sau putea? Și cine e tipul ăsta? Doamne, David!

Bărbatul din apartament se întoarce spre mine.

— Ți-e foame?

Când aud întrebarea, îmi chiorăie mațele.

Abia dacă am mâncat ceva la cină și, oriunde aș fi, în orice univers paralel cu David, *pad thai* sigur nu a ajuns.

— Nu, răspund.

El înclină capul într-o parte.

— Se aude de parcă totuși ți-ar fi.

— Nu mi-e… insist eu. Am doar nevoie de… am nevoie să…

— De niște mâncare, adaugă el zâmbind.

Mă întreb cât de larg se deschid ferestrele.

Mă ridic ușor din pat.

— Vrei să te schimbi mai întâi? întreabă el.

— Nu…, încep, dar nu termin propoziția, pentru că nu știu unde suntem, nu știu unde aș găsi hainele.

Îl urmez într-un dressing. Se deschide chiar din dormitor, dintr-un alcov. Sunt rânduri de pungi, pantofi și haine atârnate pe umerașe, organizate pe culori. Și știu imediat: ăsta e dulapul meu. Asta înseamnă că e apartamentul meu. Locuiesc aici.

— M-am mutat în Dumbo, spun cu voce tare.

Bărbatul râde. Apoi deschide un sertar de la mijlocul dulapului și scoate o pereche de pantaloni de trening și un tricou. Îmi stă inima. Sunt ale lui. Și el locuiește aici. Suntem… împreună.

David.

Mă dau înapoi și fug la baie. O găsesc la stânga camerei principale, încui ușa. Îmi dau cu apă rece pe față. *Gândește, Dannie, gândește!*

În baie sunt toate produsele care îmi plac. Crema de corp Abba, șamponul cu ulei din arbore de ceai. Mă dau cu puțin serum Mylhelle pe față, iar familiaritatea mirosului mă liniștește.

Pe ușă atârnă un halat de baie cu inițialele mele, unul pe care nu l-am avut niciodată. Mai găsesc o pereche de pantaloni de pijama și un tricou vechi Columbia. Scot rochia și mă îmbrac cu ele.

Mă dau cu un strop pe ulei de măceșe pe buze și descui ușa.

— Avem paste sau… paste! strigă bărbatul din bucătărie.

Să începem cu începutul. Trebuie să aflu numele tipului.

Portofelul.

David și cu mine împărțim cheltuielile în proporție de 60%-40%, ținând cont de discrepanțele dintre veniturile noastre. Așa am decis după ce ne-am mutat împreună și așa a rămas. Niciodată nu m-am uitat în portofelul lui, cu

excepția unui incident nefericit care a implicat un cuțit nou și cardul lui de sănătate.

— Paste sună bine, răspund.

Mă întorc spre pat, pantalonii îi atârnă jumătate pe jos, puși pe un scaun. Mă uit spre bucătărie în timp ce verific buzunarele. Îi scot portofelul. Piele veche, nu se mai vede marca. Mă uit prin el.

El nu ridică privirea în timp ce umple o oală cu apă. Scot două cărți de vizită. Una e de la spălătorie. Cealaltă e un card de client de la cafeneaua Stumptown.

Apoi îi găsesc carnetul de șofer. Aaron Gregory, treizeci și trei de ani. Adresa e de New York, are 1,82 metri și ochii verzi.

Pun totul la loc cum era.

— Vrei sos roșu sau pesto? mă întreabă din bucătărie.

— Aaron? încerc.

— Da? răspunde zâmbind.

— Pesto.

Merg spre bucătărie. E 2025, am un iubit pe care nu l-am cunoscut niciodată și locuiesc în Brooklyn.

— Și eu tot pesto voiam.

Mă așez la masa din bucătărie. Are scaune înalte din lemn de cireș, cu spătar metalic împletit, pe care nu le recunosc și care nu-mi plac în mod deosebit.

Mă uit cu atenție la el. E blond, are ochii verzi și un maxilar care-l face să pară unul dintre supereroii jucați de un Chris[8]. E foarte sexy. Prea sexy pentru mine, dacă e să fiu cinstită, și, în mod cert, după cum arată și după nume, nu e evreu. Simt că mi se întoarce stomacul pe dos. Asta ajung eu în cinci ani? Mă văd cu un Adonis de aur și locuiesc într-o mansardă de artist? Doamne, oare mama știe?

Apa începe să fiarbă și el aruncă pastele în oală. Se ridică aburi și el se dă înapoi, ștergându-și fruntea.

— Mai sunt avocată? întreb deodată.

Aaron se uită la mine și râde.

— Normal. Vin?

Dau din cap și oftez ușurată. Deci unele lucruri au deviat, dar nu toate. Pot să mă descurc cu asta. Trebuie doar să-l găsesc pe David, să aflu ce s-a întâmplat cu el și să ne întoarcem unde trebuie. Sunt tot avocată. Aleluia!

Când pastele sunt gata, le scurge și le aruncă înapoi în oală cu pesto și

---

[8] În ultimul deceniu, o mulțime de actori cu prenumele Chris au jucat roluri de supereroi (Evans, Hemsworth, Pratt, Pine etc.) (n.tr.).

parmezan. Deodată, mă ia amețeala de foame. Nu pot să mă gândesc decât la mâncare acum.

Aaron ia două pahare de vin din bufet, mișcându-se ca un profesionist prin bucătărie. Bucătăria mea. Bucătăria noastră. Îmi toarnă un pahar cu vin roșu și mi-l dă peste masă. E un pahar mare și îndrăzneț. Un Brunello, poate. Nu ceva ce aș cumpăra în mod obișnuit.

— Cina e servită.

Aaron îmi întinde un bol uriaș de spaghete și pesto, iar eu deja îmi îndes în gură o furculiță plină până apucă el să se așeze la masă. În mijlocul îmbucăturii îmi trece prin cap că toate astea ar putea fi vreun soi de experiment al guvernului, că poate mă otrăvește, dar mi-e prea foame ca să-mi pese.

Pastele sunt delicioase – calde și sărate – și nu-mi mai ridic ochii din farfurie alte cinci minute. Când o fac, el se holbează la mine. Îmi șterg gura cu un șervețel.

— Scuză-mă, îi spun, mă simt de parcă n-am mai mâncat de ani.

El încuviințează din cap și își împinge farfuria deoparte.

— Acum avem două opțiuni. Putem să ne îmbătăm sau putem să ne îmbătăm și să jucăm Fazan.

Îmi plac board game-urile, ceea ce el sigur că știe. David e, mai degrabă, genul înclinat spre jocurile de cărți. El m-a învățat să joc bridge și rummy. Crede că board game-urile sunt copilărești și că, dacă jucăm ceva, asta ar trebui să ne întărească legăturile cerebrale, ceea ce bridge și rummy chiar fac.

— Ne îmbătăm, îi răspund.

Aaron mă strânge de mână, cu afecțiune. Și după ce-și ia mâna tot o mai simt acolo. E ceva ciudat aici. O atracție ciudată. O emoție care începe să se întindă în toată camera, până cuprinde toate colțurile.

Aaron umple ambele pahare cu vin. Ne lăsăm farfuriile pe masă. Și acum ce se întâmplă? Apoi, îmi dau seama că o să vrea să ne culcăm. Acest iubit al meu va vrea să mă atingă. O simt.

Mă duc direct spre fotoliile de catifea și mă așez. El se uită la mine pieziș. *Hm?*

Deodată, îmi vine ceva în minte. Oarecum panicată, mă uit la mâna stângă. Acolo, pe degetul meu, e un inel de logodnă. Un diamant galben-canar solitar, cu pietre micuțe în jurul lui. E *vintage* și excentric. Nu e inelul pe care mi l-a dat David astă-seară. Nu e ceva ce aș alege vreodată. Și totuși e aici, pe degetul meu.

Rahat! Rahat! Rahat!

Sar de pe scaun. Încep să dau ture prin apartament. Ar trebui să plec? Și

unde să mă duc? La vechiul apartament? Poate David e încă acolo. Dar ce șanse ar fi? Probabil, locuiește în Gramercy cu vreo soție care nu e nebună. Poate dacă-i spun ce se întâmplă, el o să știe cum să aranjeze lucrurile. O să mă ierte pentru orice am făcut ca să ajungem aici – eu, în apartamentul unui străin și el, de partea cealaltă a podului. E cel mai bun la rezolvat probleme. Va găsi o soluție.

Mă ridic și mă îndrept spre ușă. Trebuie să ies de aici. Să scap de sentimentul ăsta care umple camera, oricare ar fi el. Unde îmi țin paltoanele?

— Unde pleci? îmi strigă Aaron.

Gândesc rapid.

— La magazin.

— La magazin?

Aaron se ridică și vine spre mine. Apoi își pune mâinile pe fața mea. Câte una pe fiecare obraz. Are mâinile răcoroase și, o secundă, diferența de temperatură și mișcarea mă iau pe nepregătite și mă fac să mă retrag, dar el mă ține pe loc.

— Rămâi. Te rog, nu pleca acum.

Se uită la mine, are ochii umezi, larg deschiși. Deci asta înseamnă el pentru mine. Sentimentul ăsta. E… ceva nou și deopotrivă familiar. Și, în ciuda a tot ceea ce simt, vreau… vreau să rămân.

— Bine, șoptesc.

Pentru că încă mă atinge și încă se uită în ochii mei, deși tot nu înțeleg de ce am acceptat să-mi petrec viața cu acest bărbat, știu că patul nostru vede multă acțiune pentru că… asta e ceva important. Îi simt ecoul în trupul meu, reverberațiile unui soi de val seismic. Mă înfior.

El se îndreaptă spre pat, ținându-mă de mână, și eu îl urmez. Încep să mă simt fără vlagă din cauza vinului. Vreau să mă întind. Mă așez pe marginea patului.

— Cinci ani, șoptesc.

Aaron se uită la mine și se sprijină pe perne.

— Poți să vii aici?

Nu e tocmai o întrebare, fiindcă nu are decât un singur răspuns retoric posibil. Își deschide brațele și eu mă strecor în pat. Simt în tot corpul un fel de smucitură, de parcă aș fi o marionetă trasă cu totul spre el.

Dumnezeu să mă ajute, îl las să mă ia în brațe. El mă trage mai aproape și îi simt răsuflarea caldă pe obraz.

Își apropie fața de mine. Gata, începem, o să mă sărute. O să-l las? Mă gândesc la asta, mă gândesc la David și la brațele musculoase ale lui Aaron. Dar, până să cântăresc argumentele pro și contra și să ajung la o concluzie

clară, buzele lui le ating pe ale mele.

Le așază ușor și le ține acolo, delicat, de parcă ar ști, de parcă m-ar lăsa să mă obișnuiesc cu ele. Apoi își folosește limba ca să-mi deschidă blând gura.

Dumnezeule!

Mă topesc. Nu am mai simțit niciodată așa ceva. Nu cu David, nu cu Ben, celălalt tip cu care am avut o relație serioasă, nici măcar cu Anthony, aventura pe care am avut-o peste hotare, la Florența. Asta e cu totul altceva. Mă sărută și mă atinge de parcă ar fi în mintea mea.

Totuși, suntem în viitor. Poate chiar e în mintea mea.

— Ești sigură că te simți bine? mă întreabă și eu răspund apropiindu-mă mai mult de el.

Își strecoară mâinile sub bluza mea și mi-o scoate înainte să-mi dau seama ce se întâmplă, când simt aerul rece pe pielea descoperită. Nu port sutien? Nu port sutien. Se apleacă și îmi prinde un sfârc cu gura.

E o nebunie. Eu sunt nebună. Mi-am pierdut mințile.

E atât de bine!

Dispar și celelalte haine. De undeva, dintr-o stratosferă diferită, aud un claxon, un hârâit de tren și orașul care trăiește în continuare.

El mă sărută mai apăsat. Ne așezăm orizontal foarte repede. Totul pare incredibil. Mâinile lui urmează conturul pântecului meu, gura lui mi se plimbă pe gât. Nu am mai avut niciodată o aventură de o noapte, dar asta se pune, nu-i așa? Ne-am cunoscut abia acum o oră și ne pregătim să facem sex.

Abia aștept să-i povestesc Bellei. O să adore povestea. O să… dar dacă nu reușesc să mă mai întorc? Dacă tipul ăsta, pur și simplu, e logodnicul meu acum, nu un străin, și nici măcar nu pot să-i spun detaliile aceste nebunii…

Își coboară degetul mare pe șolduri și toate gândurile mele despre timp și spațiu dispar prin fereastra întredeschisă.

— Aaron?

— Da.

Se rostogolește peste mine. Îi pipăi mușchii spatelui, scobiturile dintre oase, ca pe o hartă, toate se simt legate, ca de lemn, pașnice. Mă încolăcesc în jurul lui, al acestui bărbat care mi-e străin, dar, totodată, ceva cu totul diferit. Îmi prinde fața în palme, le coboară pe gât, îmi strânge cutia toracică. Are gura grăbită, în căutarea gurii mele. Îl prind de umeri. Încet, apoi cu totul, uit unde sunt. Nu mai simt decât brațele lui Aaron, strângându-mă cu putere.

Capitolul 4

Mă trezesc tresărind și ducându-mi mâna la piept.

— Hei, hei! îmi zice o voce familiară. Te-ai trezit.

Deschid ochii și îl văd pe David deasupra mea, cu un castron de pop-corn într-o mână. Are și o sticlă cu apă – nu chiar vinul pe care tocmai îl beam. Pe care tocmai îl beam? Mă uit la corpul meu, îmbrăcat încă în costumul Reformation. Ce naiba s-a întâmplat?

Mă ridic cu greu în șezut. Sunt din nou pe canapea. David poartă acum hanoracul lui de la echipa de șah și pantaloni sport negri. Suntem în apartamentul nostru.

— Credeam că te-am pierdut, spune David. Și că o să ratezi marea noastră noapte. Știam eu că a doua sticlă cu vin o să ne dea gata. Am luat deja două Advil. Vrei și tu?

Lasă jos pop-cornul și apa și se apleacă să mă sărute.

— Să-i sunăm pe părinții noștri azi sau mâine? Știi că își ies din minți acum. Le-am zis tuturor dinainte.

Analizez ce aș putea spune. Sunt înghețată. Trebuie să fi fost un vis, dar… cum? În urmă cu doar trei minute, eram în pat cu cineva pe care-l cheamă Aaron. Ne sărutam, mâinile lui erau pe mine și aveam cea mai intensă partidă de sex din viața mea. Un vis în care mă culcam cu altcineva. Simt nevoia să-mi ating trupul, ca să-mi confirm realitatea fizică. Îmi ating coatele și îmi încrucișez brațele la piept.

— Ești bine? mă întreabă David.

A ieșit din starea lui jovială și se uită la mine atent.

— Cât am dormit? îl întreb.

— Cam o oră.

Îi vine ceva în minte. Se apleacă spre mine. Apropierea trupului său mi se pare o intruziune.

— Ascultă-mă. O să iei postul ăla. Îmi dau seama că ești stresată din cauza asta și poate că a fost prea mult pentru o singură zi, dar, pur și simplu, nu au cum să nu te angajeze. Ești candidatul perfect, Dannie.

Îmi vine să-l întreb despre ce slujbă vorbește.

— A venit mâncarea, spune David. Am băgat-o în frigider. Aduc farfurii.

— Nu mi-e foame, îi spun scuturând din cap.

David se uită la mine șocat.

— Cum e posibil? Acum o oră, mi-ai zis că te simți slăbită de foame.

Se ridică și se duce la bucătărie, ignorându-mă. Deschide frigiderul și începe să scoată caserolele. *Pad thai.* Curry de pui. Orez prăjit.

— Preferatele tale. Calde sau reci?

— Reci, îi răspund.

Trag pătura mai sus pe mine. David se întoarce cu caserolele pe farfurii. Începe să le deschidă și simt mirosul de condimente dulci, acrișoare și iuți.

— Am avut cel mai nebunesc vis, îi spun.

Poate, dacă vorbesc despre asta, va căpăta un sens. Poate dacă scot totul în afara creierului meu…

— Pur și simplu, nu-mi iese din minte. Am vorbit în somn?

David îngrămădește niște tăiței într-o farfurie și ia o furculiță.

— Nu. Nu cred. Am făcut un duș rapid, deci poate că da?

Ia o bucată imensă de *pad thai* și începe să mestece. Câțiva tăiței cad pe jos.

— A fost un coșmar?

Mă gândesc la Aaron.

— Nu. Nu chiar.

David înghite.

— Bun. Mama ta a sunat de două ori. Nu știu cât o mai putem amâna.

David lasă furculița și mă ia de după umeri.

— Dar aveam niște planuri doar pentru noi doi azi.

Ochii îmi fug spre mână. Inelul, inelul potrivit e din nou pe deget. Răsuflu ușurată.

Îmi vibrează telefonul.

— E Bella, din nou, zice David cumva obosit.

Eu am ajuns deja la canapea, apuc telefonul și îl iau cu mine în dormitor.

— O să dau drumul la știri, îmi strigă David. Închid ușa și răspund.

— Bells!

— Am tot așteptat!

E multă gălăgie, se aud voci de oameni: e în oraș, la vreo petrecere. Râsul ei se revarsă ca o cascadă de muzică.

— Te-ai logodit! Felicitări! Îți place inelul? Spune-mi tot!

— Ești tot în Paris? o întreb.

— Da.

— Când vii acasă?

— Nu sunt sigură. Jacques vrea să mergem în Sardinia câteva zile. Ah, Jacques. Jacques s-a întors. Dacă Bella s-ar trezi peste cinci ani în cu totul alt apartament, cred că nici nu ar clipi.

— În decembrie?

— Se presupune că e liniștit și romantic.

— Credeam că mergi pe Riviera cu Renaldo.

— Ei bine, mi-a tras clapa, iar Jacques mi-a dat mesaj că e în oraș și gata. Planuri noi.

Mă așez pe pat. Mă uit în jur. Fotoliile gri cu ciucuri pe care le-am cumpărat cu primul meu salariu de la Clarknell, șifonierul de stejar moștenit din casa părinților. Lămpile Bakelite pe care le-a adus David cu el din garsoniera lui de burlac din Turtle Bay.

Apoi revăd spațiul deschis din mansarda din Dumbo. Fotoliile albastre de catifea.

— Trebuie să-ți povestesc ceva nebunesc, îi zic.

— Spune-mi tot, îmi țipă prin telefon și mi-o imaginez învârtindu-se în mijlocul ringului de dans, pe acoperișul vreunui hotel parizian, cu Jacques ținând-o de talie.

— Nu prea știu cum să explic. Am adormit și... Nu visam. Jur că eram într-un alt apartament cu un tip. Chiar eram acolo. Ți s-a întâmplat vreodată așa ceva?

— Nu, dragă, mergem la Marais!

— Ce?

— Scuze, toată lumea e moartă de foame și aproape s-a luminat afară, petrecem de decenii. Așa, era ca un vis? A făcut-o pe terasă sau în restaurant?

Aud o explozie de sunete, apoi o ușă închisă și liniște.

— Ah, la restaurant, îi răspund. O să-ți povestesc totul când te întorci.

— Sunt aici, sunt aici.

— Nu, nu ești, spun zâmbind. Ai grijă de tine, da?

Parcă o văd dându-și ochii peste cap.

— Știi că francezii nu au niciun cuvânt pentru siguranță?

— Nu-i nici pe departe adevărat. *Beaucoup.*

E unul dintre puținele cuvinte pe care le știu în franceză.

— Chiar și-așa. Aș vrea să te distrezi mai mult.

— Mă distrez.

— Lasă-mă să ghicesc. În momentul ăsta, David se uită la CNN, iar tu ți-ai pus o mască. Tocmai v-ați logodit!

Îmi ating fața.

— E numai piele uscată aici.

— Cum a fost interviul pentru slujbă? Nu am uitat, doar mi-a ieșit din minte temporar.

— Sincer, a fost grozav. Cred că primesc postul.

— Sigur că-l primești. Ca să nu-l primești, ar trebui să apară o fractură în univers, ceea ce nu cred că e posibil științific.

Simt cum mi se strânge stomacul.

— Facem un brunch cu alcool când mă întorc, îmi spune.

Ușa se deschide și zgomotul explodează iar în telefon. O aud pupând pe cineva de două ori.

— Știi că urăsc brunch-ul.

— Dar mă iubești pe mine.

Și închide pe o cascadă de sunete.

David intră în dormitor, cu părul vâlvoi. Își scoate ochelarii și își freacă nasul.

— Obosită? mă întreabă.

— Nu chiar.

— Da, nici eu.

Se urcă în pat și se întinde spre mine. Dar eu nu pot. Nu chiar acum.

— Mă duc să beau puțină apă, îi spun. Prea multă șampanie. Vrei și tu?

— Sigur, spune căscând. Ești drăguță să stingi lumina?

Mă ridic și sting lumina. Mă întorc în sufragerie. Dar, în loc să iau apă, mă îndrept spre fereastră. Televizorul e stins și în casă e întuneric, dar străzile sunt inundate de lumini. Mă uit în jos. Third Avenue e plin de lume și la ora asta, mult după miezul nopții. Pe străzi, oamenii râd și țipă. Merg spre barurile tinereții noastre: Joshua Tree, Mercury. O să danseze până dimineața pe muzica anilor ’90, pe care sunt prea tineri ca s-o cunoască bine. Rămân la geam multă vreme. Par să treacă ore întregi. Străzile se liniștesc, până se transformă totul în murmurul New York-ului. Când mă întorc în dormitor, David doarme deja.

Capitolul 5

Am primit postul, normal. Mă sună peste o săptămână și îmi oferă un procent sub salariul meu de acum. Mă cert cu ei și până pe 8 ianuarie înaintez notificarea de două săptămâni privitoare la demisia din postul actual. David și cu mine ne mutăm în Gramercy. Se întâmplă peste aproape fix un an. Găsim de închiriat un apartament grozav, nemobilat, în clădirea pe care am admirat-o mereu când treceam prin zonă.

— Stăm aici până apare ceva de cumpărat, îmi spune David.

Peste un an apare ceva și cumpărăm.

David începe să lucreze la fondul de investiții pornit de fostul lui șef de la Tishman. Eu sunt promovată ca asociat senior.

Trec patru ani și jumătate. Ierni și toamne, și veri. Totul merge conform planului. Totul. Doar că eu și David nu ne căsătorim. Nu stabilim data pentru ceremonie. Spunem că suntem ocupați și chiar suntem. Spunem că nu avem de ce să ne grăbim până nu ne gândim la copii. Spunem că vrem să călătorim. Spunem că vrem s-o facem la momentul potrivit – și acesta nu vine niciodată. Tatăl lui are probleme cu inima într-un an, așa că mai amânăm. Se ivesc mereu motive, unele chiar bune, dar niciunul nu e cel adevărat. Adevărul este că, de câte ori ne apropiem de o decizie, eu mă gândesc la noaptea aceea, la ora aceea, la visul și la bărbatul acela. Iar amintirea lui mă ține în loc.

După noaptea respectivă am mers la terapie. Nu mă mai puteam gândi la altceva. Amintirea era reală, de parcă aș fi trăit-o cu adevărat. Simțeam că înnebunesc și, ca atare, nu am vorbit cu nimeni despre ea, nici măcar cu Bella. Ce să spun? Că m-am trezit în viitor? Că am făcut sex cu un străin? Și cel mai rău e că Bella, probabil, nu m-ar crede.

Știu că terapeuții trebuie să te ajute să înțelegi ce lucru nebunesc nu-ți dă pace, apoi să te ajute să scapi de el. Așa că săptămâna următoare m-am dus să văd pe cineva în Upper West Side. Cineva cu recomandări foarte bune. În New York, cei mai buni psihoterapeuți sunt în Upper West Side.

Biroul era luminos și prietenos, chiar dacă puțin cam impersonal. Avea o plantă uriașă. Nu mi-am putut da seama dacă e naturală sau artificială. Nu am atins-o niciodată. Se afla de cealaltă parte a canapelei, în spatele scaunului ei, deci n-aveam cum să ajung acolo.

Dr. Christine. Unul dintre acei profesioniști care-și folosesc prenumele împreună cu titlul de doctor ca să pară mai prietenoși. Dar ea nu era. Purta

haine Eileen Fisher – de in de mătase, de bumbac – atât de ample, încât nu aveam nicio idee despre forma corpului ei. Avea, probabil, spre 60 de ani.

— Ce te aduce la mine azi? m-a întrebat.

Am mai fost la terapie o dată, după ce a murit fratele meu. Un accident de mașină fatal, provocat de alcoolemie, care i-a adus pe polițiști în fața casei noastre la 1.37 dimineața. Mai întâi am auzit țipetele mamei.

Terapeutul m-a pus să vorbim despre el, despre relația noastră, apoi mi-a cerut să-mi imaginez cum a arătat accidentul, ceea mi s-a părut prea mult pentru o fată de doisprezece ani. M-am dus la terapie o lună, poate mai mult. Nu-mi amintesc mare lucru, doar că, după ședințe, mama și cu mine ne opream să luăm înghețată, de parcă aveam șapte ani, nu aproape treisprezece, și mereu comandam aromă de mentă cu fulgi de ciocolată. Mi se părea important să-mi joc rolul, chiar și mult timp după.

— Am avut un vis ciudat, am început. Vreau să spun că mi s-a întâmplat ceva ciudat.

Ea a dat aprobator din cap. Mătasea i-a alunecat pe umăr.

— Și vrei să-mi povestești despre asta?

Așa am făcut. I-am explicat că eu și David ne logodiserăm, că băusem prea multă șampanie, că adormisem și mă trezisem în 2025, într-un apartament ciudat, cu un bărbat pe care nu-l cunoșteam. Nu i-am menționat că m-am culcat cu el.

S-a uitat lung la mine după ce am tăcut. Asta mi-a provocat un oarecare disconfort.

— Spune-mi mai multe despre logodnicul tău.

Imediat m-am detensionat. Știam unde duceau toate astea. Nu eram sigură pe David, deci subconștientul meu proiecta un soi de realitate alternativă în care nu eram apăsată de grijile care au apărut odată ce m-am logodit.

— E grozav. Suntem împreună de doi ani. E foarte ambițios și bun. Suntem o pereche potrivită.

A zâmbit.

— Asta e minunat. Ce crezi că ar spune el despre experiența ta?

Nu îi suflasem o vorbă lui David, evident că nu puteam. Ce să-i fi zis? Ar fi crezut că sunt nebună și, probabil, ar fi avut dreptate.

— Ar spune că a fost doar un vis și că sunt stresată din cauza muncii.

— Și ar avea dreptate?

— Nu știu. De asta sunt aici.

— Mie mi se pare că nu ești gata să consideri că a fost doar un vis și nu ești sigură ce ar însemna dacă n-a fost.

— Ce altceva ar fi putut să fie? am întreb sincer, pentru că voiam să

înțeleg unde bate.

Ea s-a lăsat pe spate în scaun.

— Poate o premoniție. Poate o călătorie psihosomatică.

— Cu alte cuvinte, tot vise.

Ea a râs. Avea un râs frumos. Mătasea a alunecat iar.

— Uneori se întâmplă lucruri inexplicabile.

— De exemplu?

Ea s-a uitat la mine, dar ni se terminase timpul.

După ședința noastră, m-am simțit mai bine, în mod bizar. De parcă faptul că fusesem la ea mă făcea să văd totul așa cum era: o nebunie. De parcă i-aș fi putut da ei visul meu ciudat. De parcă de-acum era problema ei. Nu a mea. Îl putea arhiva, alături de documentele despre divorțuri, incompatibilități sexuale sau probleme nerezolvate cu mama. Și patru ani și jumătate chiar am lăsat totul acolo, neatins.

Capitolul 6

E o sâmbătă de iunie și mă întâlnesc cu Bella la un brunch. Nu ne-am mai văzut de aproape două luni, cea mai lungă perioadă de despărțire de când ne cunoaștem, luând în calcul și sejurul ei londonez din 2015, când s-a „mutat” în Notting Hill șase săptămâni ca să picteze. Eu am fost îngropată în muncă. Munca e grozavă și imposibilă. Nu grea. Imposibilă. În fiecare zi am de lucru cât pentru o săptămână. Sunt mereu în urmă. Pe David îl văd poate cinci minute în fiecare zi, când ne trezim somnoroși și ne salutăm. Măcar avem același program. Amândoi ne concentrăm pe viața pe care vrem s-o avem și pe care o vom avea. Slavă Domnului că ne înțelegem!

Azi plouă. A fost ploioasă această primăvară din 2025, deci nu e nimic ieșit din comun, dar mi-am comandat niște rochii noi și speram să le pot purta. Bella spune mereu că am un stil „conservator”, pentru că 90% din timp sunt în costum, iar azi voiam s-o surprind. Ghinion. Așa că îmi pun blugi, un tricou Madewell alb, trenciul Burberry și ghete de ploaie până la glezne. Termometrul arată 18 grade. Destul cât să transpiri dacă-ți pui ceva pe deasupra, dar și să îngheți fără.

Ne vedem la Buvette, o cafenea franțuzească micuță din West Village la care mergem de ani întregi. Au cele mai bune ouă și sandviciuri *croque-monsieur* de pe planetă, cafeaua e tare și aromată. Iar în momentul ăsta am nevoie de un litru.

De asemenea, e unul dintre locurile preferate ale Bellei. Știe toți chelnerii. Când aveam 20 de ani, venea aici să deseneze.

Sfârșesc prin a lua taxiul pentru că nu vreau să întârzii, chiar dacă știu că Bella va sosi cu cel puțin 15 minute după ora stabilită. Bella întârzie întotdeauna 15 minute oriunde se duce.

Dar, când ajung, ea e deja acolo, așezată la masa pentru două persoane de la fereastră. E îmbrăcată într-o rochie lungă și înflorată, udă la poale – e prea lungă pentru cei 1,60 metri ai ei –, și un blazer de catifea stacojiu. Părul lăsat liber îi cade pe umeri în mănunchiuri ca de lână. E frumoasă. De câte ori o văd, îmi reamintesc cât de frumoasă e.

— Nu pot să cred! Ai ajuns înaintea mea?

Dă din umeri și cerceii de aur i se lovesc de gât.

— Eram nerăbdătoare să te văd.

Se ridică și mă trage într-o îmbrățișare. Miroase ca de obicei. A arbore de ceai și a lavandă, cu un ușor accent de scorțișoară.

— Sunt udă! încerc să protestez, dar nu-i dau drumul, fiindcă mă simt prea bine. Și mie mi-a fost dor de tine.

Îndes umbrela sub scaun și îmi așez trenciul pe spătar. E mai frig aici înăuntru decât ar trebui. Îmi frec palmele.

— Arăți mai bătrână, îmi spune Bella.

— Uau, mulțumesc!

— Nu la asta mă refeream. Cafea?

Încuviințez din cap.

Bella ridică propria ceașcă spre chelner. Ea vine aici mai des decât mine. Locuiește la trei străzi distanță, pe Bleecker colț cu Charles, într-un apartament cât tot etajul unei clădiri din cărămidă roșie, pe care tatăl ei i l-a cumpărat acum doi ani. Are trei dormitoare, impecabil decorate în stilul ei colorat, boem, ceva de genul „nu-mă-gândesc-deloc-la-stil-și-îmi-iese-splendid”.

— Ce face dragul de David în dimineața asta? mă întreabă.

— S-a dus la sală, îi spun desfăcându-mi șervetul.

— La sală?

— Așa mi-a zis, răspund dând din umeri.

Bella deschide gura să spună ceva, dar o închide la loc. Îl place pe David. Cel puțin așa cred. Deși am impresia că i-ar plăcea să fiu cu cineva mai aventuros, cineva care să mă împingă mai mult în afara zonei mele de confort. Dar ce nu-și dă seama ea – sau ce uită în mod convenabil – e că noi două suntem diferite. David e potrivit pentru mine și pentru lucrurile pe care le vreau în viața mea.

— Spune-mi totul, îi zic. Cum merge treaba la galerie? Cum a fost în Europa?

Acum cinci ani, Bella a avut o expoziție la o mică galerie din Chelsea numită Oliander. A vândut toate lucrările și a mai ținut o expoziție. Apoi, acum doi ani, Oliander, proprietarul, a decis să vândă galeria și a venit la ea. Bella a cumpărat-o din fondul ei fiduciar. Pictează mai puțin decât înainte, dar îmi place că galeria a adus o oarecare stabilitate în viața ei. Nu mai poate să dispară ca înainte – cel puțin nu cu săptămânile.

— Am vândut aproape toate piesele Depreche. Sunt așa de supărată că ai ratat expoziția. A fost spectaculoasă. Preferata mea de până acum.

Bella spune asta despre fiecare artist pe care-l expune. Mereu e cel mai bun, cel mai rafinat, cel mai distractiv. Viața e un ascensor care se mișcă doar în sus.

— Afacerea merge așa de bine încât mă gândesc să mai angajez o Chloe.

Chloe i-a fost asistentă în ultimii trei ani și se ocupă de logistică la Oliander. A sărutat-o pe Bella de două ori, dar asta nu le-a complicat relația

profesională.

— Ar trebui s-o faci.

— Aș avea timp să sculptez sau să pictez din nou. Nu s-a mai întâmplat de luni întregi.

— Uneori, trebuie să faci sacrificii ca să-ți împlinești visurile.

Îmi zâmbește pieziș. Vine cafeaua. Pun frișcă în ea, apoi sorb o gură. Mă uit iar la Bella și văd că încă zâmbește.

— Ce e? o întreb.

— Nimic. Doar că ești atât de... „Sacrificii ca să-ți atingi visurile". Cine vorbește așa?

— Liderii de business. Managerii de companii. Directorii.

Bella dă ochii peste cap.

— Când ai ajuns așa?

— Mă ții minte altfel?

Bella își sprijină bărbia în palmă. Mă privește fix.

— Nu știu.

Știu la ce se referă, dar nu vorbim niciodată despre asta. Eram altfel în copilărie? Înainte să moară fratele meu? Eram mai spontană, mai lipsită de griji? Mi-am planificat toată viața în așa fel încât nimeni să nu poată apărea la ușa mea să distrugă totul? Probabil. Dar nu prea mai am ce să fac acum. Sunt cine sunt.

Chelnerul se întoarce la noi, iar Bella ridică întrebător din sprâncene spre mine, vrând să afle dacă m-am hotărât.

— Comandă tu, îi spun.

I se adresează chelnerului numai în franceză, arătându-i diverse lucruri pe meniu și discutându-le. Îmi place să mă uit la ea când vorbește în franceză. E așa de naturală, de plină de viață. A încercat să mă învețe și pe mine când aveam 20 de ani, dar, pur și simplu, nu s-a lipit de mine. Se spune că limbile străine se prind mai ușor de oamenii care au dominantă emisfera cerebrală dreaptă, dar nu sunt sigură. Cred că ai nevoie de o anumită deschidere, de o anumită fluiditate ca să vorbești în altă limbă. Ca să iei toate cuvintele din creier și să le întorci, unul câte unul, ca pe niște pietre, apoi să găsești altceva scris pe fundul lor.

La un moment dat, ne-am petrecut patru zile împreună la Paris. Aveam 24 de ani. Bella locuise acolo toată vara, urmase un curs de artă și se îndrăgostise de un chelner din arondismentul 14. Eu venisem în vizită. Am stat în apartamentul părinților ei, chiar pe Rue de Rivoli. Bella ura casa aia. „Loc pentru turiști", îmi spunea, deși tot orașul părea să fie pentru francezi și doar pentru ei.

Ne-am petrecut toate cele patru zile la periferie. Am luat cina la cafenele

de la marginea cartierului Montmartre. Ziua ne-am plimbat prin toate galeriile din Marais. A fost o călătorie magică, cu atât mai mult cu cât singura dată când am mai ieșit din țară a fost un voiaj la Londra, cu părinții mei și cu David, în afară de pelerinajul anual în insulele Turks și Caicos cu părinții lui. Dar aici era altceva. Străin, antic, o lume diferită. Iar Bella se integra perfect.

Poate ar fi trebuit să mă simt detașată de această fată, prietena mea cea mai bună, căreia locul i se potrivea mănușă. Mie nu mi se potrivea, dar Bella tot mă lua cu ea. Mereu mă lua cu ea, voia să fac parte din viața ei aventuroasă și liberă. Cum să nu mă simt norocoasă?

— Revenind la discuția dinainte, spune Bella după ce chelnerul pleacă, cred că sacrificiul e direct opus manifestării. Dacă vrei să-ți împlinești visurile, cred că trebuie să cauți abundența, nu lipsa.

Iau o gură de cafea. Bella trăiește într-o lume pe care nu o înțeleg, plină de fraze și filosofii care se aplică numai oamenilor ca ea. Oamenilor care, poate, nu au cunoscut tragedia încă. Cineva care și-a pierdut un frate la 12 ani nu poate spune fără să clipească: totul se întâmplă dintr-un anumit motiv.

— Hai să cădem de acord că nu vom fi de acord, îi spun. Nu te-am mai văzut de mult. Vreau să mă plictisesc de moarte auzind totul despre Jacques.

Ea zâmbește. Un zâmbet cu gura până la urechi.

— Ce e?

— Trebuie să-ți mărturisesc ceva, rostește și întinde mâna peste masă spre a mea.

Imediat, mă copleșește o senzație familiară de atracție, de parcă din mine iese o sforicică pe care numai ea o poate găsi și de care numai ea poate trage. O să-mi spună că a întâlnit pe cineva. S-a îndrăgostit. Știu povestea așa de bine încât aș prefera să trecem prin fiecare etapă aici, la masă, cu cafeaua în față. Intriga. Obsesia. Aversiunea. Disperarea. Apatia.

— Cum îl cheamă?

Ea dă ochii peste cap.

— Haide, sunt așa de transparentă?

— Numai pentru mine.

Ia o gură de apă minerală.

— Îl cheamă Greg.

Rostește apăsat singura silabă a numelui.

— E arhitect. Ne-am întâlnit pe Bumble.

Aproape mă înec cu cafeaua.

— Tu ai Bumble?

— Da. Știu, tu îți închipui că pot cunoaște pe cineva și când merg să cumpăr lapte de la magazin, dar, nu știu, în ultima vreme m-am dorit ceva diferit și nimic nu mi s-a mai părut așa de interesant.

Mă gândesc la viața amoroasă a Bellei din ultimele luni. A existat un fotograf, Steven Mills, dar vara trecută, acum aproape un an.

— Exceptându-i pe Annabelle și pe Mario, îi spun.

Colecționarii cu care a avut o scurtă aventură. Un cuplu.

Clipește aprobator spre mine.

— Normal, zice.

— Și care e treaba? o întreb.

— Păi ne vedem de aproape trei săptămâni. Dar, Dannie, e minunat. Chiar minunat. E foarte drăguț și deștept și chiar cred că o să-ți placă mult.

— Drăguț și deștept? Greg?

Încuviințează din cap și chiar atunci sosește mâncarea aburind. Ouă și caviar cu pâine prăjită, toast cu avocado și o farfurie cu clătite delicioase cu zahăr pudră. Îmi lasă gura apă.

— Mai doriți cafea? întreabă chelnerul.

Fac semn că da.

— Hm, e perfect!

Tai imediat pâinea cu avocado. Oul poșat de deasupra se scurge și trag o bucată pe farfuria mea. Scot un sunet oarecum obscen când iau prima înghițitură.

Bella se uită la mine și râde.

— Ești așa de privată de toate, îmi spune.

Îi arunc o privire nedumerită și încep clătitele.

— Am o slujbă.

— Da, și cum merge? întreabă lăsându-și capul într-o parte.

— Minunat, îi răspund.

Îmi vine să adaug că unii dintre noi *trebuie să muncească pentru a trăi,* dar nu o fac. Am învățat cu mult timp în urmă că, atunci când e vorba de Bella și de relația noastră, există o diferență între a judeca și a jigni. Încerc să nu încalc limita.

— Cred că peste un an ajung partener.

Bella se leagănă ușor în scaun. Blazerul îi alunecă de pe umăr și îi văd clavicula. Bella a fost mereu durdulie, cu forme generoase, dar azi îmi pare mai slabă. Odată, în luna cât s-a întâlnit cu Isaac, a slăbit șase kilograme.

Greg. Deja am un presentiment rău.

— Cred că ar trebui să ieșim cu toții la cină, spune Bella.

— Cu cine?

— Cu Greg, spune aruncându-mi o privire ironică.

Își suge buza de jos, apoi îi dă drumul. Se uită din nou la mine cu ochii ei albaștri.

— Dannie, îți spun, nu trebuie să mă crezi, dar de data asta e altfel. Simt

că e altfel.

— Așa se întâmplă mereu.

Mijește ochii și-mi dau seama că e deranjată. Oftez. Nu pot s-o refuz niciodată.

— Bine, îi spun. Cină. Peste două săptămâni, alege o sâmbătă și sunt a ta.

Mă uit la Bella cum își umple farfuria. Mai întâi ouă, apoi clătite.

Încep să mă relaxez văzând că mănâncă și ea cu poftă.

Cerul se schimbă și dintre nori apare soarele. Când ieșim pe stradă, trotuarele sunt aproape complet uscate.

Capitolul 7

— Ce s-a întâmplat cu cămașa albastră?

David iese din dormitorul nostru într-o cămașă neagră încheiată până sus și blugi închiși la culoare. Suntem deja în întârziere. Ar trebui să fim la Rubirosa în SoHo peste zece minute, dar ne ia cel puțin douăzeci să ajungem în centru. Poate că Bella întârzie întotdeauna, dar mie îmi place să ajung înaintea ei. Așa am făcut lucrurile mereu. Brunch-ul ăla a reprezentat schimbare suficientă pentru o săptămână întreagă.

— Nu-ți place asta?

David se apleacă și se uită în oglinda de deasupra canapelei.

— E în regulă. Dar aveam impresia că o iei pe cea albastră.

El se întoarce în dormitor, iar eu îmi verific rujul în aceeași oglindă. Port o helancă neagră, fără mâneci, o fustă albastră de mătase și tocuri. Afară sunt 17 grade și încerc să mă hotărăsc dacă să-mi iau sau nu jacheta.

El se întoarce cu cămașa albastră.

— Mulțumită?

— Foarte. Chemi o mașină?

David își face de lucru cu telefonul, iar eu verific dacă am cheile, telefonul și brățara de aur a Bellei. Am împrumutat-o acum șase luni și nu i-am înapoiat-o.

— Vine în două minute, mă anunță David.

Când ajungem la restaurant, Bella e afară. Prima mea reacție e una de confuzie – iar a ajuns înaintea mea. Al doilea gând e că a terminat-o deja cu Greg și că luăm cina singuri. Asta s-a mai întâmplat de două ori (cu Daniel de la galerie, cred, și cu barmanul Daniel). Simt un val de iritare, urmat de unul de milă și de o senzație de inexorabil. Iar o luăm de la capăt. Mereu același lucru.

Cobor prima din mașină.

— Îmi pare rău, încep să zic chiar când ușile restaurantului se deschid și iese Greg.

Doar că nu e Greg. E Aaron.

Aaron.

Aaron, a cărui față și al cărui nume mi-au umblat prin cap încontinuu, în ultimii patru ani și jumătate. Obiectul atâtor întrebări, visuri cu ochii deschiși și reluări, Aaron care se întrupează aici, pe trotuar.

Nu a fost un vis. Sigur că nu a fost un vis. Iată-l acum în fața mea și e sigur

el. Nu vreun bărbat pe care l-am zărit la film, nu vreun asociat cu care m-am ciondănit la muncă. Nu cineva lângă care am stat în avion. E bărbatul din apartament.

Mă dau înapoi. Nu știu dacă să urlu sau să fug. Încremenesc. Am impresia că picioarele mi s-au lipit de asfalt. E iubitul celei mai bune prietene.

— Scumpule, ea e prietena mea, Dannie. Dannie, el e Greg!

Bella se strânge lângă el și îi cuprinde umerii.

— Bună! spune el. Am auzit multe despre tine.

Îmi ia mâna și o strânge. Caut pe chipul său un semn de recunoaștere, dar evident că nu găsesc niciunul. Orice s-ar fi întâmplat între noi… nu s-a întâmplat încă.

David întinde și el mâna. Eu stau acolo, cu gura deschisă, uitând să-l prezint.

— El e David, bolborosesc.

David, în cămașa lui albastră, îi strânge mâna lui Aaron, în cămașă albă. Bella zâmbește. Mă simt ca și cum cerul ar fi aspirat tot aerul de pe trotuar. O să ne sufocăm aici.

— Intrăm?

Îl urmez pe Greg/Aaron pe scări, în restaurantul plin.

— Aaron Gregory, îi spune fetei care ne întâmpină.

Aaron Gregory. Văd în fața ochilor carnetul lui de conducere. Normal.

— Aaron?

— Ah, da. Numele de familie e Gregory. Dar toți îmi spun Greg.

Îmi zâmbește timid. Foarte familiar. Nu-mi place. Simt că mă înec. Că mă scufund în podea sau poate podeaua se prăbușește cu mine, doar că nimic altceva în jur nu se mai mișcă. Doar eu mă mișc, catapultată prin spațiu. Și timp.

— Aaron.

El mă privește. Drept în ochi. Îl aud pe David în spatele meu, râzând la ceva ce-a spus Bella. Simt parfumul ei – trandafir franțuzesc. Genul pe care-l cumperi dintr-o parfumerie pariziană.

— Nu sunt unul dintre ăia răi, îmi spune Aaron. Știu că tu asta crezi.

Trag aer în piept. Mă ia cu amețeală.

— Așa cred?

— Da.

Fata ne conduce. Ocolim barul, trecem printre măsuțele de două persoane la care oamenii sunt aplecați peste pizzele lor sau deasupra paharelor cu vin roșu.

— Îmi dau seama după cum te uiți la mine. Și asta mi-a zis și Bella.

— Ce ți-a zis?

În dreptul unei arcade, Aaron se dă înapoi și ridică brațul ca să mă lase pe mine să trec. Îi ating mâna cu umărul. Nu, asta nu se întâmplă!

— Mi-a zis că s-a întâlnit cu tipi care nu s-au purtat cum trebuie și că tu ești o prietenă minunată, mereu alături de ea, ca să îți plângă pe umăr. Și m-a avertizat că, probabil, o să mă urăști la început.

Am ajuns la masa noastră. E în încăperea din spate, lângă peretele din stânga. David și Bella vin după noi.

— Eu mă bag în colț, spune Bella.

Se strecoară prima, apoi mă trage lângă ea. David și Aaron stau în fața noastră.

— Ce au bun aici? întreabă Aaron, zâmbindu-i larg Bellei și întinzându-se peste masă ca să o ia de mână și să-i mângâie degetele.

Nu am nevoie să mă uit în meniu, dar o fac oricum. Întotdeauna luăm pizza cu rucola și salata Rubirosa.

— Totul, răspunde Bella.

Îl strânge de mână, apoi îi dă drumul legănându-și bustul. Poartă o rochie neagră, scurtă, cu volănașe și trandafiri, pe care am cumpărat-o împreună de la The Kooples. Are pantofi cu toc verde-neon, își ține picioarele strânse sub ea, iar cerceii verzi de plastic, mari, i se lovesc de obraji.

Trebuie să evit să mă uit la fața lui Aaron. Întreaga lui persoană – el – se află la doar treizeci de centimetri de mine.

— Bella ne-a spus că ești arhitect, zice David și mi se strânge inima cu afecțiune.

Mereu știe exact ce trebuie să întrebe și cum trebuie să se poarte, întotdeauna, dar întotdeauna respectă protocolul.

— Așa e, răspunde Aaron.

— Credeam că arhitecții nu există în realitate, adaug eu, uitându-mă tot în meniu.

Aaron râde. Îi arunc o privire. Arată spre propriul piept.

— Sunt real. E destul de sigur.

— Se referă la articolul scris de Mindy Kaling acum o mie de ani. Susține că arhitecții există numai în comediile romantice, explică Bella privindu-mă și dându-și ochii peste cap.

— Așa zice ea? întreabă Aaron arătând spre mine.

— Nu ea. Mindy. Mindy spune asta.

Cred că era în *The Times.* Un titlu de genul „Tipologii de femei din comediile romantice care nu există în realitate”. Chestia cu arhitectul e anecdotică. Fiindcă veni vorba, Mindy mai susține că nici fetele obsedate de muncă și visătoarele de cursă lungă nu sunt stereotipuri credibile și totuși uite că suntem.

— Nu există arhitecți arătoși, precizez eu. Ca să clarific ideea.

Bella râde. Se apleacă peste masă și atinge mâna lui David.

— Ăsta e lucrul cel mai apropiat de un compliment pe care-l vei primi. Bucură-te de el.

— Ei bine, atunci, mulțumesc.

— Tata e arhitect, spune David, dar nimeni nu-i răspunde.

Acum suntem toți cu ochii în meniuri.

— Vreți vin alb sau roșu? întreabă Bella.

— Roșu, răspundem eu și David în același timp.

Niciodată nu bem vin alb. Rozé, uneori, vara, dar nu e încă vremea lui.

Când vine chelnerul, Bella comandă un Barolo. Când eram în liceu, toți beam shoturi de votcă, în timp ce Bella turna cabernet în carafă.

N-am fost niciodată o mare băutoare. În școală, alcoolul mă împiedica să mă trezesc devreme, să studiez sau să alerg înainte de ore, iar acum are același efect înainte să merg la muncă, doar că mai rău. De când am împlinit 30 de ani, chiar și un pahar cu vin mă amețește. Iar, după accident, nimeni n-a mai băut la noi în casă, nici măcar un strop de vin. Am stat complet pe uscat. Părinții mei nu beau nici în ziua de azi.

— Am poftă de carne, spune David.

Niciodată nu comandăm altceva decât pizza cu rucola sau clasică aici. Carne?

— Împart un cârnat cu tine, spune Aaron.

David zâmbește și se uită la mine.

— N-am comandat niciodată cârnat. Îmi place tipul ăsta.

De când l-am văzut pe trotuar, am fost cu mintea vraiște, ca o posedată. Pentru prima dată îmi dau seama cu adevărat că acest bărbat e iubitul Bellei. Nu tipul din premoniția mea, ci tipul care stă acum în fața ei. În primul rând, are un corp frumos și puternic. Are umor și e curtenitor. De obicei, e un chin să-i faci pe iubiții Bellei să se uite în ochii tăi. Dacă ar fi fost oricine altcineva, aș fi fost bucuroasă pentru ea. Dar nu e.

— Unde locuiești? îl întreb pe Aaron.

Revăd apartamentul. Pereții mari, deschiși. Patul din care se vedea linia de orizont a orașului.

— În centru, îmi răspunde.

— În centru?

— E aproape de birou, precizează el, dând din umeri.

— Scuzați-mă, le spun.

Mă ridic de la masă și mă grăbesc spre baie, care e la capătul unui mic hol.

— Ce se întâmplă?

David mă ajunge din urmă.

— A fost ciudat. Ești în regulă?

Scutur din cap.

— Nu mă simt bine.

— Ce ai?

Mă uit la el. Îmi studiază fața cu îngrijorare și… încă ceva. Surpriză? Foarte aproape și de enervare. Dar e un comportament neobișnuit pentru mine, deci nu sunt sigură.

— Da, tocmai m-a luat. Putem să mergem?

Se uită în spate spre restaurant, de parcă ar putea să vadă masa la care au rămas Bella și Aaron, cu siguranță, la fel de surprinși.

— Îți vine să vomiți?

— Poate.

Asta e suficient ca să ia rapid o decizie. Îmi pune mâna pe spate.

— Le spun eu. Așteaptă-mă afară, chem o mașină.

Încuviințez din cap. Mă îndrept spre ieșire. E mult mai frig acum decât atunci când am venit. Trebuia să-mi iau jacheta.

Apare și David cu geanta mea și cu Bella.

— Nu-ți place deloc, spune Bella și își încrucișează brațele peste piept.

— Ce? Nu, doar că nu mă simt bine.

— A fost foarte spontan. Te știu eu. Odată te-ai chinuit să zbori până la Tokio cu o gripă zdravănă.

— Era pentru muncă atunci.

Mă țin de stomac. Chiar îmi vine să vomit. O să vărs pe pantofii ei verde-neon.

— Eu îl plac, spune David, uitându-se la mine. Și Dannie. A avut febră mai devreme. Dar nu am vrut să anulăm întâlnirea.

Simt un val de afecțiune pentru el, pentru minciuna asta.

— Te sun mâine, îi spun Bellei. Du-te și bucură-te de cină.

Bel la un se mișcă de pe trotuar, dar ne vine mașina și David îmi deschide ușa. Eu mă arunc înăuntru. Se urcă și el pe partea cealaltă și gata, coborâm spre Mulberry, iar Bella se evaporă în urma noastră.

— Crezi că e indigestie? Ce ai mâncat? mă întreabă David.

— Mda, poate.

Îmi sprijin capul de geam, iar David mă strânge de umăr înainte să-și scoată telefonul. Când ajungem acasă, mă schimb în trening și mă târăsc în pat. Vine și el și se așază pe margine.

— Vrei să-ți aduc ceva?

Îmi aranjează pătura și îl iau de mână.

— Întinde-te lângă mine, îi spun.

— E posibil să fii contagioasă.

Își lipește dosul palmei pe obrazul meu.

— Îți fac un ceai.

Mă uit la el. La ochii lui căprui. La smocurile lui de păr. Nu folosește niciun produs de îngrijire, deși îi tot spun că are nevoie.

— Culcă-te, îmi zice. O să te simți mai bine dimineață.

Cred că se înșală. Nu o să mă simt mai bine. Dar tot adorm. Visez că sunt din nou în apartament. Cel cu ferestrele mari și cu fotoliile albastre. Dar nu Aaron e acolo, ci Bella. Ea găsește pantalonii lui în sertar. Îi ridică și mi-i flutură în față. *Ce e cu ăștia aici?* Nu am ce să-i răspund. Dar ea continuă să întrebe. Vine tot mai aproape. *Ce e cu ăștia aici? Spune-mi, Dannie! Spune-mi adevărul.* Când vreau să vorbesc, îmi dau seama că întregul apartament s-a umplut cu apă și eu mă sufoc din cauza cuvintelor pe care nu pot să le rostesc.

Capitolul 8

— Mă bucur să te revăd, spune dr. Christine.

Planta e tot acolo. Îmi dau seama că e sigur artificială. A trecut prea mult timp.

— Mda, ei bine, nu știu cui altcuiva să-i povestesc.

— Ce să povestești?

Adevărul pe care l-am aflat. Că ceea ce am văzut în apartamentul ăla aparține viitorului. Că se va întâmpla peste exact cinci luni și nouăsprezece zile, pe 15 decembrie. Am absolvit prima la liceul Harriton, *magna cum laude* la Yale și prima la Columbia. Nu sunt nici credulă, nici fraieră. Ce s-a întâmplat n-a fost un vis; a fost o premoniție – o predicție a vieții mele – și acum trebuie să știu cum și de ce s-a întâmplat, ca să mă asigur că nu se împlinește niciodată.

— L-am cunoscut pe bărbatul respectiv, îi spun. Pe bărbatul din vis.

Ea înghite în sec. Poate că e doar imaginația mea la mijloc, dar pare că o face cu oarece efort. Vreau să sar peste partea asta despre cum s-a întâmplat, peste tot procesul. Partea în care crede că sunt puțin nebună. Că, probabil, am halucinații. Că trebuie să lucrez la niște traume din trecut etc. Acum mă interesează doar prevenția.

— De unde știi că era el?

Mă uit pieziș la ea.

— Nu ți-am mărturisit că m-am și culcat cu el.

— Oh!

Se apleacă în față pe scaunul ei de piele maro. Comparativ cu planta, ăsta e nou.

— E o parte importantă. De ce crezi că ai omis să-mi spui?

— Pentru că sunt logodită, evident.

— Nu cu mine, îmi dă ea replica, aplecându-se și mai mult.

— Nu știu. Pur și simplu, nu știu. Dar știu că e el și că e iubitul celei mai bune prietene.

Dr. Christine se uită la notițele ei.

— Bella.

Încuviințez din cap. Nu-mi amintesc să fi vorbit despre ea, dar sigur am făcut-o.

— Ea contează foarte mult pentru tine.

— Da.

— Și acum te simți vinovată.

— Mă rog, practic, nu am făcut nimic rău deocamdată.

Mă privește printre gene. Îmi duc pumnul la frunte și îl țin așa.

— Ai spus că ești logodită. Cu același bărbat cu care erai când am vorbit ultima dată?

— Da.

— Au trecut patru ani de când ne-am văzut. Ai planuri să te măriți?

— Unele cupluri decid să nu o facă.

— Asta ați decis tu și David?

— Uite ce e. Vreau doar să mă asigur că nu se mai întâmplă. De-asta sunt aici.

Dr. Christine se lasă pe spate, de parcă ar vrea să mărească spațiul dintre noi.

— Dannie. Cred că se petrece ceva ce nu înțelegi și care te sperie, tu fiind o persoană a cărei slujbă constă în descoperirea și dovedirea cauzalității.

— Cauzalității, repet.

— Dacă procedez așa, obțin un anume rezultat, îmi explică întinzând mâinile de parcă ar ține o balanță. Experiența asta nu-și are locul în viața ta, nu ai făcut nimic ca să ajungi la ea și totuși se întâmplă.

— Ei bine, da. De asta am nevoie să nu se mai întâmple.

— Și ce îți propui să faci?

— Nu știu. De asta sunt aici.

După cum era de așteptat, ni s-a terminat timpul.

∵

Hotărăsc să pornesc în căutarea apartamentului. Am nevoie de ceva concret, de un soi de dovadă.

Duminică, David se duce până la birou și eu îi spun că plec să alerg. Alergam tot timpul când aveam douăzeci de ani. Alergam mult. O iau pe West Side Highway și prin Financial District, printre clădirile înalte, pe piatra cubică. Am alergat în cerc prin Central Park, pe lângă bazin, uitându-mă la frunzele care se schimbă din verde în galben și în chihlimbariu, la apa ce reflectă trecerea anotimpurilor. Am alergat cât două maratoane și jumătate. Alergatul are asupra mea același efect ca și asupra celorlalți: îmi limpezește mintea, îmi oferă timp să gândesc, îmi dă o senzație de bine în tot corpul, de eliberare.

Totodată, îmi oferă ocazia să merg în diverse locuri. Când m-am mutat în oraș, nu-mi permiteam să locuiesc decât în Hell's Kitchen, dar voiam să fiu peste tot. Așa că alergam.

În primele zile ale relației noastre, am încercat să-l conving pe David să vină cu mine, dar după câteva străzi voia să ne oprim și să ne luăm covrigi,

așa că am început să-l las acasă. Oricum e mai bine să alergi singur. Ai mai mult timp de gândire.

E nouă dimineața când trec podul Brooklyn, dar e duminică devreme, deci încă nu e plin de turiști. Doar bicicliști și alți alergători. Îmi țin capul sus, umerii trași înapoi, concentrată să-mi împing pieptul în față. Respir neregulat. N-am mai alergat de foarte multă vreme și simt cum plămânii se revoltă față de efort.

În vis, n-am văzut clădirea din față. Dar, după priveliștea dinăuntru, știu că e pe lângă apă, poate lângă Plymouth. Trec podul și încetinesc ca să cobor pe Washington Street, pe malul apei. Soarele a început să ardă prin aburii dimineții și se reflectă în apa care sclipește. Îmi scot hanoracul și mi-l leg de mijloc. Dumbo, prescurtarea pentru Down Under the Manhattan Bridge Overpass, era folosit pentru acostarea feriboturilor și păstrează un aer industrial. Depozitele imense se amestecă cu piețele extrem de scumpe și clădirile de apartamente cu fațade din sticlă. Când mi se liniștește respirația, îmi dau seama că ar fi trebuit să mă uit puțin pe hartă înainte să vin. Vizionări de apartamente, oferte de vânzare. Aș fi putut să fac un tabel și să bifez – de ce nu m-am gândit la asta?

Mă opresc la Brooklyn Bridge Park, în fața unei clădiri de cărămidă și sticlă care se întinde cât toată strada. Nu e asta. Scot telefonul. Eu am cumpărat/voi cumpăra apartamentul ăsta? Câștig bine, mai bine decât cei din generația mea, dar o mansardă cu un dormitor, de două milioane de dolari, pare departe de ceea ce îmi permit. Cel puțin în următoarele șase luni. Și nu e logic deloc. Avem locul nostru de vis în Gramercy, destul de mare ca să adăpostească și un copil, într-o zi. De ce aș vrea să locuiesc aici?

Încep să-mi chiorăie mațele și o iau spre vest ca să caut un magazin, să-mi cumpăr un măr sau un bagel. Cotesc pe Bridge Street și după câteva clădiri găsesc un magazinaș cu firmă neagră: Bridge Coffee Shop. E un local micuț, cu tejghea și meniu scris pe o tablă. Văd un polițist înăuntru. Așa știi că e un local bun. O femeie cu un zâmbet larg stă dincolo de tejghea și vorbește în spaniolă cu o mamă tânără venită cu un bebeluș, care doarme. Când mă zăresc, femeia își ia rămas-bun și iese cu căruciorul. Îi țin ușa deschisă.

Comand un bagel și salată de pește alb, ca de obicei. Femeia din spatele tejghelei dă aprobator din cap.

Un bărbat intră și comandă cafea. Doi adolescenți își iau bagel cu cremă de brânză. Toată lumea se cunoaște cu toată lumea. Toată lumea se salută.

Sandviciul meu e gata. Iau punga albă de hârtie, îi mulțumesc femeii și o pornesc din nou spre apă. Brooklyn Bridge Park nu e atât un parc, cât o întindere de iarbă. Băncile sunt pline de oameni, așa că mă așez pe o piatră aproape de marginea apei. Despachetez sandviciul și iau o gură. E bun, chiar

bun. Surprinzător de apropiat de cel de la Sarge's.

Mă uit la apă. Mereu am iubit apa. Am avut prea puțin parte de ea în viața mea, dar, când eram mică, ne petreceam săptămâna de 4 Iulie la Jersey, în Margate, un orășel cu plajă cât o suburbie din Philadelphia, dacă ne luăm după populație. Părinții mei închiriau un apartament și timp de șapte zile fericite mâncam înghețată și alergam pe malul plin de sute de copii, ai căror părinți stăteau liniștiți pe șezlonguri, uitându-se la noi de pe nisip. Seara mergeam la Ocean City să ne dăm în mașinuțe, să luăm gustări de la Sizzler, Cinam la Mack & Manco Pizza și cumpăram sandviciuri cu brânză de la Sack O' Subs, pline de ulei și oțet de vin, împachetate în hârtie, pe care le mâncam pe plajă.

Michael, fratele meu, mi-a dat prima mea țigară atunci, pe care am fumat-o pe faleză, simțind doar gustul libertății între noi și degetele noastre.

După ce l-am pierdut, nu ne-am mai dus. Nu sunt sigură de ce, doar că totul era atât de familiar, ne lega pe toți atât de tare, încât ajunsese insuportabil. De parcă bucuria și unitatea noastră l-ar fi trădat pe el, viața lui.

— Dannie?

Închid ochii și îi deschid iar. Când mă uit în sus, îl văd acolo, cu o cască de biciclist și coborât pe jumătate din șa. Aaron. Asta trebuie să fie o glumă.

Capitolul 9

— Bună! Uau!

Mă ridic precipitat în picioare, aruncând sandviciul înapoi în pungă.

— Ce faci aici?

Poartă un tricou albastru și pantaloni kaki, cu o borsetă de piele maro peste piept.

— E rutina mea de weekend cu bicicleta.

Apoi arată spre geantă și clatină din cap.

— Nu, de fapt, Bella m-a trimis să cumpăr ceva.

— Ah, da?

Își scoate casca. Are părul umed de transpirație și încâlcit.

— Pari să te simți mai bine.

— Așa e, răspund punându-mi mâinile în șold.

El îmi zâmbește.

— Bun. Vrei să vii cu mine?

— Unde?

Se dă puțin mai aproape.

— Caut un apartament.

Normal că da. Nu aveam nevoie de Google. Aveam nevoie doar ca Aaron să apară aici și să mă ducă acolo.

— Lasă-mă să ghicesc. Plymouth Street?

— Pe aproape. Plymouth Bridge.

E o nebunie! N-are cum să se întâmple așa ceva.

— Da, îi spun. Vin.

— Grozav.

Își agață casca de mâner și pornim la drum.

— Tu alergi?

— Alergam.

Simt deja junghiuri în genunchiul stâng și în șold când începem să mergem, semne că nu m-am încălzit destul înainte să alerg.

— Știu, nici eu nu mai urc pe bicicletă la fel de des ca înainte.

— De ce nu e Bella aici?

— A trebuit să se ducă la galerie. M-a rugat pe mine să văd apartamentul. Cred c-o să înțelegi când o să-l vezi. Așteaptă.

Suntem la o intersecție și îmi pune mâna pe spate când ne depășesc în viteză doi bicicliști.

— Încearcă să nu mori pe tura mea, da?

Mă uit la el clipind des, cu soarele în ochi. Ar fi trebuit să-mi iau ochelarii de soare.

— Bine, acum putem trece.

Traversăm strada și urcăm pe Plymouth până ajungem la podul perpendicular. Fix de unde vin eu. Apoi o văd. Am ratat-o când am trecut pe aici, orbită de căutarea unui sandvici. E o clădire de cărămidă, cu o ușă ca de hambar. O recunosc acum. Nu doar din noaptea aia. Am fost la o nuntă aici acum trei ani. La niște prieteni ai lui David, Brianne și Andrea, de la Școala de Afaceri Wharton. E vechiul spațiu de artă Galapagos și asta am văzut pe fereastră noaptea, acum patru ani și jumătate. Iar în spatele meu, peste stradă, la numărul 37, e clădirea în care Aaron urmează să mă ducă.

— Ai grijă pe unde calci, îmi spune când traversăm strada și intrăm.

Și aveam dreptate. E o clădire de beton și cărămidă, mai puțin industrială decât cele din jur. Nu există hol, doar o sonerie și un lacăt. Aaron scoate un inel cu chei din borsetă și le încearcă. Primele două nu merg, dar reușește cu a treia și lacătul îi cade în palmă. Ușa de fier se deschide, dând la iveală un lift de marfa. Aaron folosește o altă cheie ca să îl cheme – de data asta îi iese din prima.

— Te așteaptă? îl întreb.

Aaron confirmă.

— Un prieten de-al meu broker mi-a dat cheile. A spus că ar trebui să-l vedem azi.

Noi. Bella.

Liftul se hurducăie în jos. Aaron ține ușa deschisă și intru, apoi el trage bicicleta înăuntru. Apasă pe butonul celui de-al patrulea etaj și ne punem în mișcare, cu hârșâieli și zdruncinături.

— Clădirea nu pare pusă la punct, îi spun încrucișându-mi brațele la piept.

Aaron zâmbește.

— Îmi place că tu și Bella sunteți prietene, e distractiv.

— Poftim? întreb și tușesc de două ori în pumn. Ce vrei să zici?

— Sunteți foarte diferite.

Dar nu am timp să-i dau o replică pentru că ușile se deschid direct în apartamentul de acum patru ani și jumătate. Îl recunosc imediat, fără să am nevoie să fac un pas înăuntru. Ăsta e, normal că ăsta e. Unde credeam că o să mă ducă în dimineața asta?

Dar apartamentul nu e deloc ce era odată – sau ce urmează să fie. Momentan e un șantier. Grinzi de lemn sunt îngrămădite pe la colțuri. Țevi și fire atârnă de peste tot. Există un perete unde n-ar trebui. Nu are finisaje. Nu

are apă. Spațiul e brut, deschis, sincer, fără pic de machiaj.

— Muncă pentru un arhitect. Înțeleg acum, îi spun lui Aaron.

Dar Aaron nu mă aude. E ocupat să așeze bicicleta lângă perete – acolo unde îmi amintesc că era bucătăria, apoi se dă în spate să se uite mai bine. Mă uit la el din partea cealaltă a apartamentului cum se duce spre ferestre. Se întoarce și cuprinde totul cu privirea.

— Bella vrea să locuiască aici? îl întreb.

Apartamentul ei e perfect, un vis. Și l-a cumpărat înainte să crească piața, renovat complet. Are trei dormitoare, geamuri de sus până jos și o bucătărie imensă. Nu pot să înțeleg de ce ar vrea să se mute. A decorat la el aproape doi ani. Și tot susține că nu a terminat.

Dar Bellei i-au plăcut întotdeauna proiectele. O atrag potențialul, posibilitatea, terenul necunoscut, cum e acesta. Singura problemă e că foarte rar, dacă se întâmplă vreodată, duce până la capăt ceva. Am văzut-o cheltuind sume obscene de bani pe proiecte și renovări care nu s-au finalizat niciodată. Apartamentul din Paris, atelierul din L.A., linia de bijuterii, compania de eșarfe de mătase thailandeză, spațiul artistic din Greenpoint. Lista e lungă.

— Vrea, răspunde Aaron. Sau cel puțin vrea să vadă dacă poate.

Vorbește încet. Nu e atent la ce spune, ci la ce e în jur. Îl văd cum schițează, desenează și modelează spațiul în mintea lui.

Nu sunt împreună decât de două luni. Opt săptămâni. Sigur, cu două săptămâni mai mult decât cea mai lungă relație a Bellei, dar totuși; David nici nu-mi știa al doilea prenume după două luni de relație. Faptul că Aaron e aici, căutând o locuință pentru Bella, că bate în pereți și verifică podeaua, asta mă blochează. Oricum ar fi relația lor, merge prea repede, nu e bine.

— Pare un proiect de amploare, comentez eu.

— Nu chiar de amploare. Structura e solidă. Iar Bella îmi spune că-i plac proiectele.

— Știu.

Acum se uită la mine. Își îndreaptă toată atenția spre mine, spre figura mea singuratică, stând în locul ăsta umed, îmbrăcată în pantaloni de sport și un tricou vechi, în timp ce viitorul posibil dintre noi doi atârnă deasupra ca norii grei de furtună.

— Știu că știi, îmi spune mai blând decât credeam că ar putea vorbi vreodată. Îmi pare rău dacă m-am exprimat greșit.

Se apropie de mine. Eu trag aer adânc în piept.

— Adevărul e că te-am văzut la magazin. Am mai dat o tură și te-am urmărit până la apă.

Își freacă ușor fruntea.

— Nu eram sigur dacă să te salut, dar chiar vreau să mă placi. Simt că am pornit cu stângul și m-am tot gândit ce-aș putea face să schimb asta.

— Nu, nu, încep dându-mă ușor în spate. Nu e vorba de…

— E în regulă, spune aruncându-mi încă un zâmbet pieziș, dar unul mai ezitant, aproape rușinat. Nu am nevoie să mă iubească toată lumea. Dar ar fi frumos ca prietena cea mai bună a iubitei mele să poată stea în aceeași încăpere cu mine, înțelegi?

Camera asta. Apartamentul ăsta. Spațiul neîmplinit. Dau din cap.

— Da, da. Înțeleg.

El se luminează la față.

— Putem s-o luăm încet. Nu mai luăm masa împreună o vreme. Poate doar niște apă minerală? Apoi ajungem la cafea?

Încerc să zâmbesc. Oricui i s-ar fi părut amuzantă replica lui.

— Sună bine, rostesc cu greu.

Mi-e fizic imposibil să spun ceva interesant.

— Grozav! răspunde uitându-se în ochii mei. Bella o s-o ia razna când o să-i povestesc că te-am întâlnit. Care erau șansele?

— Într-un oraș cu nouă milioane de locuitori? Mai mici de zero.

Se duce în partea unde atârnă firele.

— Ce zici să punem aici…

— Bucătăria?

Zâmbește.

— Exact. Și dormitorul ar putea fi aici în spate, adaugă arătând spre ferestre.

— Sunt sigură că ai putea să faci un dressing superb.

Mai merge prin apartament vreo cinci minute și face câteva poze. Când coborâm cu liftul, îmi sună telefonul. E Bella.

— Greg mi-a dat mesaj. Ce nebunie, nu? Ce naiba făceai pe acolo? Tu nu alergi niciodată în Brooklyn. Cum ți s-a părut locul?

Se oprește și o aud respirând, înghițind în sec în așteptarea răspunsului meu.

— E drăguț, cred. Dar apartamentul tău e perfect. De ce ai vrea să te muți?

— Nu-ți place deloc?

Mă gândesc s-o mint. Să-i spun că nu-mi place. Că se vede urât de la fereastră, că miroase a gunoi, că e prea departe. Dar nu am mințit-o niciodată pe Bella și nu vreau s-o fac, însă nu poate să cumpere apartamentul ăsta. Nu se poate muta aici. E pentru protecția ei și a mea.

— Pare să necesite o groază de muncă, îi spun. Și e destul de departe.

Expiră. Îmi dau seama că e iritată.

— Departe de ce? Nimeni nu mai stă în Manhattan. E așa de plin, nu pot

să cred că încă stau acolo. Trebuie să ai mintea mai deschisă.

— Ei bine, eu nu trebuie să fiu în niciun fel. Nu eu o să locuiesc aici.

Capitolul 10

— David, trebuie să ne căsătorim.

E vinerea următoare, iar eu și David stăm pe canapea, încercând să decidem ce să comandăm la cină. E trecut de zece seara. Aveam o rezervare acum două ore, dar unul dintre noi a trebuit să lucreze peste program și celălalt a decis să facă același lucru. Am ajuns acasă acum zece minute și ne-am prăbușit împreună pe canapea.

— Acum? întreabă David.

Își scoate ochelarii și se uită în jur. Vrea să-i șteargă, dar nu folosește niciodată marginea tricoului, i se pare că mai rău se murdăresc. Se ridică să caute un șervețel de lentile, dar îl prind de mână.

— Nu, vorbesc serios.

— Și eu.

David se așază la loc.

— Dannie, te-am mai rugat să alegem o dată. Am vorbit despre asta. Nu crezi niciodată că e momentul potrivit.

— Nu e drept, îi spun. Amândoi am simțit așa.

— Chiar vrei să vorbim despre asta? mă întreabă oftând.

Încuviințez din cap.

— Da, am fost foarte ocupați. Dar nu e drept să spui că amânarea a venit de la amândoi în aceeași măsură. Eu am fost de acord să așteptăm pentru că așa ți-ai dorit tu.

David a fost, într-adevăr, răbdător. Nu am vorbit despre asta, nu cu atâtea cuvinte, dar știu că s-a tot întrebat de ce nu se întâmplă, de ce nu discutăm niciodată cu detalii concrete. Viața ne-a ținut foarte ocupați și mi-a fost ușor să mă prefac că nu se gândea prea mult la asta; și poate chiar nu se gândea. David s-a complăcut mereu să mă lase pe mine să conduc în relația noastră. Știe că așa mă simt eu bine și e fericit să-mi facă pe plac. E unul dintre motivele pentru care funcționăm atât de bine împreună.

— Ai dreptate, îi spun.

Îi iau mâinile într-ale mele. Ochelarii îi atârnă prostește de arătător – o a treia roată nedorită.

— Dar îți spun că a venit momentul. Hai s-o facem!

David se uită chiorâș la mine. Acum își dă seama că vorbesc serios.

— Te-ai purtat foarte ciudat în ultima vreme, îmi zice.

— Eu te cer de bărbat aici.

— Suntem deja logodiți.

— David, haide!

Asta îl oprește.

— Mă ceri de bărbat? Eu te-am dus la Rainbow Room. Ce faci tu aici e destul de jalnic.

— Ai dreptate.

Încă ținându-l de mâini, cobor de pe canapea și mă așez într-un genunchi. David face ochii mari, amuzat.

— David Rosen. Din prima secundă când te-am văzut – la Ten Bells, cu jacheta aia albastră și cu căștile pe urechi –, am știut că tu ești alesul.

Parcă îl am în fața ochilor: un tânăr cu înfățișarea unui profesionist și părul prea scurt, zâmbindu-mi timid.

— Nu aveam căștile.

— Ba da. Mi-ai zis că e prea gălăgie acolo.

— Chiar e prea gălăgie acolo.

— Știu, îi spun scuturându-i mâinile.

Îi cad ochelarii. Îi ridic și îi pun lângă el, pe canapea.

— E *prea* gălăgie acolo. Îmi place că știm amândoi asta și că suntem de acord că filmele ar trebui să fie cu 20 de minute mai scurte. Îmi place că amândoi urâm oamenii care merg încet și că tu crezi că reluările de la TV sunt o pierdere de timp. Îmi place că folosești expresia asta: pierdere de timp!

— Dacă e să fim cinstiți, chiar e…

— David, îi spun cuprinzându-i obrajii. Căsătorește-te cu mine. Hai s-o facem. Cu adevărat, de data asta. Te iubesc.

Se uită la mine. Ochii lui verzi adânci sunt ațintiți într-ai mei. Simt că nu mai respir. Unu, doi…

— Bine.

— Bine?

— Bine.

Râde și se întinde spre mine. Ne atingem buzele, apoi ne prăbușim pe podea într-o învălmășeală de brațe și picioare. David se ridică și se lovește cu capul de măsuța de cafea.

— Rahat, au!

Masa e de lemn și sticlă și se cam desprinde din încheieturi dacă nu o miști cu totul. Ne oprim din ce facem ca s-o așezăm cum trebuie.

— Ai grijă la colțuri.

O săltăm și o punem la loc, potrivind blatul de sticlă în cadrul de lemn. Când terminăm, ne uităm unul la altul, stând de-o parte și de alta a mesei, gâfâind.

— Dannie? De ce acum?

Sigur că nu-i spun ce nu pot să-i spun. Ce m-a acuzat dr. Christine că ascund. Că motivul pentru care am evitat să ne căsătorim e același pentru care se va întâmpla acum, fără întârziere. Că, de fapt, construind un deznodământ, mă asigur că nu se va împlini celălalt.

În schimb, îi spun:

— E momentul, David. Ne potrivim. Te iubesc. De ce mai avem nevoie? Sunt pregătită și îmi pare rău că mi-a luat atât.

Și asta e adevărat. Complet adevărat.

— Chiar așa, răspunde el și arată mai fericit decât l-am văzut de ani buni.

Mă ia de mână și, deși acum e un metru între canapea și măsuța de cafea, mă trage foarte încet spre dormitor. Mă lasă ușor pe spate, spre pat.

— Și eu te iubesc, îmi spune. În caz că nu era evident.

— Este, răspund. Știu.

Mă dezbracă cu o dorință pe care nu i-am mai simțit-o de ceva vreme. De obicei, când facem sex, nu ne ocupăm foarte mult de atmosferă. Nu suntem foarte creativi și, în general, suntem presați de timp. Sexul cu David e bun, chiar grozav. Mereu a fost. Funcționăm bine împreună. Am comunicat de la început și știm ce merge. David e atent și generos și, deși nu aș numi-o ambițioasă, există o anumită latură competitivă în felul cum facem dragoste, chestie care ne împiedică să cădem în plictiseală sau în rutină.

Dar noaptea asta e diferită.

Întinde mâna dreaptă și începe să-mi descheie cămașa. Are degetele reci, așa că mă înfior. Port o cămașă albă, veche, de la J. Crew. Plictisitoare. Previzibilă. Sub ea va da peste un sutien simplu, nude. Ca întotdeauna. Dar ce se întâmplă aici în prezent nu e deloc ca până acum.

Continuă să desfacă nasturii. Nu se grăbește, scoate fiecare nasture din butoniera lui de mătase până ajunge la talie. Dau din umeri până cămașa cade pe podea. David îmi atinge abdomenul cu o mână și își strecoară degetul mare de la cealaltă sub betelia fustei. Mă ține nemișcată cât desface fermoarul, ceea ce nu durează mult. Fusta cade de pe mine dintr-o mișcare. Mă ridic și pășesc peste ea. Nu am sutien și chiloți la fel. Ambele sunt Natori, dar sutienul e din bumbac de culoarea pielii, iar chiloții, din mătase neagră. Scap de ambele, apoi îl împing pe pat. Mă aplec peste el, cu sânii aproape de fața lui. El se întinde și mă mușcă.

— Au!

— Au?

Pune mâinile pe spatele meu și mă mângâie tot mai jos.

— A durut?

— Da. De când ești genul care mușcă?

— Nu sunt. Scuze.

Se întinde și mă sărută. E un sărut lent și adânc, menit să ne readucă echilibrul. Funcționează.

David încearcă să-și descheie cămașa, are degetele pe nasturi. Îl prind de mâini și-l opresc.

— Ce e? întreabă el.

Răsuflă greu, pieptul i se mișcă în sus și-n jos. Nu spun nimic. Când încearcă să se ridice, îi pun mâinile pe umeri și-l împing la loc.

— Dannie? șoptește el.

Îi răspund ghidându-i mâna spre abdomenul meu, apoi mai jos, tot mai jos, până simt zona aceea concavă care mă face să trag o gură mare de aer. Îi țin mâna acolo. Se uită la mine mai întâi confuz, apoi înțelegând, pe măsură ce îi mișc mâna în sus și în jos, în sus și în jos. Îmi iau mâna și mă țin de umerii lui. Respiră odată cu mine și închid ochii ca să simt mai bine ritmul și căderea care e a mea și numai a mea.

∵

După aceea, rămânem amândoi în pat. Amândoi ne uităm pe telefoane, căutăm spații de evenimente.

— Ar trebui să anunțăm lumea? întreabă David.

— Normal. Ne căsătorim, îi răspund după ce mă gândesc puțin.

El se uită la mine.

— Corect. Când vrei să fie?

— Curând. Am așteptat amândoi destul, nu? Luna viitoare?

David izbucnește în râs. E acel râs sincer, gutural, care îmi place atât de mult la el.

— Ești amuzantă.

Las telefonul și mă întorc spre el.

— De ce?

— A, vorbești serios? Dannie, n-ai cum să vorbești serios.

— Ba normal că vorbesc serios.

Scutură din cap neîncrezător.

— Nici măcar tu nu ai putea să plănuiești și să organizezi o nuntă într-o lună.

— Cine spune că trebuie să avem nuntă?

Ridică din sprâncene, apoi se încruntă.

— Mama ta, a mea. Haide, Dannie! E ridicol. Am așteptat patru ani și jumătate, nu putem să ne căsătorim în secret acum. Glumești? Pentru că, efectiv, nu-mi dau seama.

— Vreau doar s-o facem.

— Ce romantic, spune sec.

— Știi ce vreau să spun.

David lasă telefonul și mă privește.

— De fapt, nu, nu știu. Îți place la nebunie să planifici. Asta e… toată chestia. Odată ai planificat Ziua Recunoștinței până la pauzele de pipi.

— Mda, bine…

— Dannie, și eu vreau să mă însor. Dar hai s-o facem cum trebuie. S-o facem ca noi. Bine?

Se uită la mine așteptând un răspuns. Dar nu pot să-i dau unul, nu cel pe care-l așteaptă. Nu am timp s-o facem ca noi. Nu am timp să planific. Avem cinci luni. Cinci luni până voi locui în apartamentul pe care prietena mea cea mai bună vrea să-l cumpere, cu iubitul alături de care vrea să locuiască. Nu trebuie să permit să se întâmple asta. Trebuie să fac orice îmi stă în putință ca să nu devină realitate niciodată.

— O să fiu o mașină de planificat, îi spun. N-o să mă concentrez decât pe asta. Cum sună decembrie? Putem avea o sărbătoare a nunții de aniversarea logodnei. Va fi ceva festiv.

— Suntem evrei, zice David, îndreptându-și iar atenția spre telefon.

— Poate o să ningă, spun ignorându-l. David, decembrie? Nu vreau să mai aștept.

Asta îl face să se oprească. Dă din cap, se apleacă și mă sărută pe umăr. Știu că am câștigat.

— Decembrie? întreabă.

Încuviințez din cap.

— Bine, decembrie să rămână, aprobă el.

Capitolul 11

Joi îmi pică în brațe un caz uriaș. Unul dintre cei mai mari clienți ai noștri – să spunem doar că a revoluționat magazinele de mâncare sănătoasă – vrea să anunțe achiziția unei companii de livrări luni, înainte să se deschidă bursele. David și cu mine ar trebui să mergem acasă în Philadelphia să le dezvăluim părinților mei planul pentru decembrie, dar e clar că nu se poate weekendul ăsta.

Îl sun la opt, cocoșată peste un teanc de documente în sala de conferințe. În jurul meu mai sunt alți doisprezece asociați și patru parteneri, care latră ordine și aruncă cutii de mâncare chinezească goale. E o zonă de război și îmi place de mor.

— Nu ies de aici weekendul ăsta, îi spun. Nici măcar ca să vin să dorm. Uită de Philly.

Aud televizorul pe fundal.

— Ce s-a întâmplat?

— Nu pot să spun, e ceva mare.

— Nu-mi spune. Whol…

Îmi dreg glasul.

— O să dorm aici următoarele trei zile. Putem merge weekendul următor?

— Am petrecerea de burlac a lui Pat.

— A, da. Arizona.

O să meargă să bea bere și să tragă cu pușca – deși David nu e interesat de niciuna dintre aceste activități. Nici nu știu de ce se duce. Se vede cu Pat foarte rar.

— E OK, spune el. Putem să-i sunăm și să-i anunțăm. O să fie încântați oricum. Cred că mama ta începuse să-și piardă speranța în mine.

Părinții mei îl adoră pe David. Seamănă mult cu fratele meu sau cu ceea ce îmi imaginez eu că ar fi ajuns el. Deștept, calm, echilibrat. Michael nu intra niciodată în bucluc. El ținea tabelul cu treburi casnice când eram mici și a făcut voluntariat pentru Națiunile Unite dinainte să învețe să conducă. El și David ar fi fost prieteni, sunt sigură. Și încă mă doare că nu mai e aici. Că nu va fi aici. Că nu m-a văzut când am absolvit, când am primit primul meu job, că nu ne-a văzut apartamentul și că n-o să mă vadă căsătorindu-mă.

Părinții mei ne-au tot bătut la cap să stabilim o dată pentru nuntă în primii doi ani de la logodnă, dar acum nu prea mai zic nimic. Știu cât de mult

își doresc ei asta pentru mine și pentru ei înșiși. David nu are dreptate, la momentul ăsta ar fi mulțumiți și cu ceremonia de la Starea Civilă.

— Bine. Tata s-ar putea să vină în oraș săptămâna viitoare.

— Joi, spune David. Am deja întâlnire cu el la prânz.

— Ești cel mai tare.

Scoate un sunet dezaprobator prin telefon. Chiar atunci, Aldridge intră în sală. Îi închid lui David fără să-i spun la revedere. O să înțeleagă. Așa îmi făcea și el tot timpul când era la Tishman.

— Cum stăm? întreabă Aldridge.

În mod normal, un partener manager nu ar întreba un asociat senior cum „stăm” cu o achiziție de asemenea anvergură. S-ar duce direct la un partener senior. Dar, de când m-a angajat, Aldridge și cu mine am dezvoltat o relație adevărată. Din când în când, mă cheamă în birou să vorbim despre cazuri sau să mă îndrume. Știu că ceilalți asociați observă și știu că nu le place, așa că mă simt grozav. Sunt câteva feluri prin care poți avansa într-o firmă de avocatură, iar a fi favorita partenerului manager sigur e unul dintre ele.

Cei mai mulții avocați de drept corporatist sunt rechini. Dar pe Aldridge nu l-am auzit niciodată măcar să ridice tonul. Și, cumva, reușește să aibă viață personală. E căsătorit cu soțul lui, Josh, de 12 ani. Au o fiică, Sonja, de opt ani. Biroul lui e ticsit de poze cu ea și cu ei doi. Vacanțe, poze de la școală, felicitări de Crăciun. O viață reală în afara acestor patru pereți.

— Mai e de lucru, dar ar trebui să avem documentele gata pentru semnat duminică, îi răspund.

— Sâmbătă, zice Aldridge, uitându-se la mine cu o sprânceană ridicată.

— Asta voiam să spun.

— Toată lumea și-a comandat mâncare?

Aldridge măsoară toată camera. Pe lângă cutiile de mâncare chinezească de pe masă, mai sunt ambalaje de burgeri de la The Palm și cutii de salată de la Quality Italian; în miezul unei afaceri așa de mari, mâncarea e o nevoie constantă.

Imediat, toți cei 15 avocați ridică privirea. Sherry, partenerul senior care conduce cazul, răspunde pentru toți.

— Suntem bine, Miles.

— Mitch! îl cheamă Aldridge pe asistentul său, care nu e niciodată mai departe de câțiva metri de el. Hai să comandăm niște Levain. Adu-le acestor oameni de treabă puțină cofeină și zahăr.

— Am avut grijă de toate… începe Sherry.

— Oamenii ăștia par înfometați, spune el.

Apoi iese încet din sala de conferință. O văd pe Sherry strâmbându-se ușor înainte să se întoarcă la documentul din fața ei. Uneori, bunătatea

arătată când ești sub atâta presiune poate fi ușor enervantă și nu o condamn pe Sherry că reacționează așa. Nu are timp să ne consoleze cu prăjiturici – ăsta e un privilegiu pentru cei sus-puși.

Mulți oameni nu-și dau seama că avocații de drept corporatist nu sunt deloc precum cei din serialele TV. Sherry, Aldridge sau eu nu vom călca niciodată într-o sală de judecată. Nu o să susținem niciodată un caz. Noi ne ocupăm de înțelegeri, nu de litigii. Pregătim documente și verificăm orice bucată de hârtie dintr-o fuziune sau o achiziție. Sau când se scoate la vânzare o nouă companie. În *Costume,* Harvey face și hârtiile, merge și în sala de judecată. În realitate, avocații din firma noastră care merg la tribunal nu au habar ce facem noi în sălile de conferință. Cei mai mulți n-au mai pregătit un document de decenii.

Oamenii cred că această formă de avocatură e mai lipsită de ambiție și, în multe feluri, e mai puțin spectaculoasă – nu ai pledoaria de final, nu ai interviuri în media dar nimic nu se compară cu puterea hârtiei. La sfârșitul zilei, legea se rezumă la ce este scris, iar noi ne ocupăm cu scrisul.

Îmi plac la nebunie ordinea unei înțelegeri economice, claritatea limbajului, faptul că există puțin spre deloc spațiu pentru interpretare și deloc pentru erori. Îmi plac termenii preciși. Îmi place că în ultima etapă a unui contract – mai ales a unora de dimensiunea celor gestionate de Wachtell – întotdeauna apar obstacole aparent insurmontabile. Scenarii apocaliptice, neînțelegeri și detalii care amenință să dărâme tot. Pare imposibil să împăcăm cele două părți, dar cumva reușim. Cumva, contractele sunt agreate și semnate. Cumva, înțelegerea se confirmă. Și când se întâmplă, în sfârșit, e incitant. Mai bine decât în orice zi la tribunal. E ceva scris. Ceva care leagă. Oricine poate influența prin bravadă un judecător sau un juriu, dar s-o faci pe hârtie, negru pe alb, e nevoie de meșteșug. E un adevăr în poezie.

Vin acasă doar sâmbătă, ca să fac un duș și să mă schimb, iar duminică mă târăsc acasă mult după miezul nopții. Când ajung, David doarme, dar am un bilet pe bufet și paste comandate în frigider: *cacio e pepe* de la L'Artusi, preferatul meu. David e mereu așa de atent: îmi comandă mâncarea preferată și-o lasă în frigider, îmi pune ciocolata care-mi place pe bufet. Și el și-a petrecut weekendul la birou, dar, de când s-a mutat la fondul de investiții, are mai multă autonomie în privința timpului său decât mine. Eu încă sunt la discreția partenerilor, a clienților și a fluctuaților pieței. Pentru David contează mai mult piața și, din moment ce mare parte din banii companiei merg în investiții pe termen lung, asta scade simțitor presiunea muncii de pe o zi pe alta. După cum îi place lui să spună: „Nimeni nu intră în biroul meu alergând".

Am două apeluri ratate și trei mesaje de la Bella, pe care am ignorat-o tot weekendul, de fapt, toată săptămâna trecută. Nu știe că eu și David ne-am logodit din nou pe podeaua sufrageriei, nici că, oficial, ne planificăm nunta pentru decembrie; mă rog, o s-o facem de cum avem niște secunde libere.

Îi dau un mesaj: *Tocmai ies dintr-un weekend full de muncă. Te sun mâine.*

Deși n-am mai dormit de 72 de ore, nu mă simt obosită. Am obținut semnăturile. Mâine, de fapt, azi, clienții noștri vor anunța că au cumpărat o companie de un miliard de dolari. Că își extind influența globală și că vor revoluționa felul în care oamenii cumpără mâncare. Mă simt la fel după fiecare caz mare: ca drogată. Nu am prizat cocaină, cu excepția unei nopți nebune din facultate, dar e aceeași senzație. Inima îmi galopează, mi se dilată pupilele. Simt că aș putea alerga un maraton. Am câștigat.

Pe bufet e o sticlă de chianti deschisă, așa că îmi torn un pahar. Apartamentul nostru are la bucătărie un geam mare, care dă spre Gramercy Park. Mă așez la masă și mă uit pe fereastră. Afară e întuneric, dar felinarele luminează copacii și trotuarul. Când m-am mutat la New York, treceam pe lângă parc și mă gândeam că, într-o zi, o să locuiesc lângă el. Iar azi, eu și David avem cheia. Putem merge în parc oricând vrem. Dar, desigur, nu o facem. Suntem ocupați. În ziua în care am luat cheia, ne-am dus în parc cu o sticlă de șampanie și am stat cât am destupat-o și am ținut un toast, dar de atunci nu ne-am mai întors. Însă e frumos văzut de la fereastră. Iar poziția e comodă. Centrală. Îmi promit că eu și David o să ne luăm niște cafea cu gheață și o să mergem în parc ca să facem planuri de nuntă curând.

E un apartament frumos. Are două dormitoare, tavan înalt, o bucătărie complet utilată și o zonă pentru luat masa, televizor și un alcov pentru canapea. L-am decorat în tonuri de gri și alb. E calm, senin. Arată ca genul de apartament în care să faci poze. E tot ce mi-am dorit vreodată.

Mă uit la mână, încă port inelul de logodnă. Și, curând, voi purta o verighetă. Îmi termin vinul, mă spăl pe dinți, pe față și mă bag în pat. Scot inelul și îl pun în micul bol de pe noptiera mea. Strălucește spre mine, ca o promisiune. Îmi jur că mâine, la prima oră, o să sun un organizator de nunți.

Capitolul 12

Luni plec de la muncă la șapte seara, cu o oră mai devreme decât ar trebui, și mă văd cu Bella la Snack Taverna în West Village. E un bistrou micuț cu cea mai bună mâncare grecească din oraș. Venim aici de când ne-am mutat la New York, cu mult înainte ca eu să-mi pot permite. Bella s-a întors la bunul obicei de a întârzia 15 minute. Comand pentru amândouă fasole boabe pline de ulei de măsline și usturoi, preferata ei. Când Bella ajunge, farfuria e deja pe masă.

Mi-a dat mesaj de dimineață și mi-a cerut să luăm cina împreună. *A trecut prea mult timp,* mi-a scris. *Simt că mă eviți.*

Foarte rar sau aproape niciodată nu plec de la muncă mai devreme. Când David și cu mine facem rezervări la cină, alegem mereu ora 20.30 sau 21.00. Dar acum e puțin după 19.00, încă e lumină afară, iar eu stau aici. Bella e singura persoană din viața mea care mă poate scoate din rutină.

— E cald afară, spune când intră.

Poartă o rochie largă de brocart și dantelă de la Zimmermann și sandale aurii cu șnur. Are părul prins într-un coc, cu câteva șuvițe care-i cad pe gât.

— E o mlaștină. Vara vine mereu pe nepregătite.

Mă întind peste masă și o pup pe obraz. Am transpirat în cămașa de mătase și fusta creion. Practic, nu dețin deloc haine de vară. Noroc că aerul condiționat e la maximum aici.

— Cum a fost weekendul? Ai dormit vreun pic?

— Nu, răspund zâmbind.

— Și ți-a plăcut la nebunie, comentează ea dând din cap.

— Poate.

Îi pun niște fasole pe farfurie. Trebuie să știu neapărat un lucru.

— Ați mai aflat ceva despre apartament?

Se uită la mine și se strâmbă, apoi fața i se luminează când își amintește.

— A, da. Mai e unul pe care cred că-l vreau. E un loc complet sălbatic în Meaptacking. Sincer, habar nu aveam că există așa ceva acolo. Totul e atât de comun acum.

— Nu-ți place mansarda din Dumbo?

— Nu sunt sigură că vreau să trăiesc acolo, îmi răspunde dând din umeri. Nu au decât un magazin și cred că îngheți de frig iarna. Toate străzile alea largi lângă apă? Pare destul de izolat.

— E foarte aproape de tren, îi spun. Dar priveliștea e spectaculoasă. Are

lumină, Bella. Ai putea picta acolo.

Bella se uită chiorâș la mine.

— Ce se petrece aici? Nu-ți plăcuse deloc. Mi-ai zis nici să nu mă gândesc.

Fac un semn cu mâna. Însă are dreptate. Ce m-a apucat? Cuvintele îmi ies, pur și simplu, pe gură, nu am niciun control.

— Nu știu, îi spun. Ce știu eu? Am locuit pe aceleași câteva străzi în ultimul deceniu.

Bella se apleacă peste masă. Zâmbește larg, cu șiretenie.

— Îți place la nebunie locul ăla.

E un spațiu brut, dar trebuie să recunosc că e minunat. Cumva industrial, dar plin de energie și tihnit în același timp.

— Nu, îi spun ferm, definitiv. E o adunătură de placaje. Doar îl joc pe avocatul diavolului.

Bella își încrucișează brațele la piept.

— Îl adori.

Știu de ce nu pot să dezaprob convingător. Să-i spun că are dreptate – e friguros, e prea departe și e absurd –, apoi să schimbăm subiectul. Ar trebui să fiu încântată că a uitat de el. Vreau să uite de el. Vreau ca acel apartament să dispară. Până acum fac o treabă bună ca să evit acea oră teribilă. Odată cu apartamentul, dispare și ce s-a întâmplat acolo.

— Nu, îi spun. E adevărat, Dumbo e departe. Iar Aaron a zis că ar fi nevoie de o grămadă de muncă.

Partea asta e o minciună. Bella deschide gura să comenteze, dar se oprește.

— Voi sunteți în regulă? mă aventurez în subiect.

— A zis că v-ați înțeles bine la apartament, răspunde oftând. Poate l-ai plăcut mai mult? A spus că păreai prietenoasă, ceea ce nu-ți stă în fire.

— Ei!

— Ești în multe feluri, adaugă Bella, dar nu prietenoasă.

Îmi vine în minte o imagine cu mine și cu Bella, de-abia aterizate la New York, la coada unui club ridicol de scump din Meaptacking. Bella îmi împrumutase una dintre rochiile ei, ceva scurt și colorat, era frig, deși nu-mi amintesc anotimpul: toamnă târzie, început de iarnă? Nu aveam paltoane, nu prea purtam paltoane la 20 de ani. În amintirea mea, Bella flirtează cu tipul de la intrare, un promoter pe nume Scoot sau Hinds, mai degrabă un sunet decât un cuvânt întreg, un tip căruia îi plăcea când apăreau fete frumoase ca Bella. Ea îi spune că mai are câțiva prieteni pe care vrea să-i bage înăuntru.

— Sunt ca tine? o întreabă el.

— Nimeni nu e ca mine, îi răspunde Bella, dându-și părul de pe gât.

— Ea? întreabă Scoot arătând spre mine.

Îmi dau seama că nu e deloc impresionat. Să fiu prietena Bellei a însemnat să mă simt mereu puțin în umbră. Asta îmi dădea un sentiment de nesiguranță, poate încă îmi dă, dar de-a lungul vremii ne-am armonizat, am găsit teritorii comune, echilibrul potrivit pentru noi. Când stăteam la intrarea acelui club, asta încă nu se întâmplase.

Bella se apleacă și îi șoptește ceva la ureche lui Scoot. Nu aud, dar îmi imaginez: *E o prințesă, să știi. E dintr-o familie regală. A cincea la rând pentru tronul Olandei. O Vanderbilt.* Mă stânjenea când făcea asta. M-a stânjenit și în noaptea aia în Meaptacking. Dar nu-i spun niciodată. Apropierea de ea e cadoul meu. Tăcerea mea e al ei. Îi aduc consistență și calm în viață. Ea îmi dă strălucire și mă surprinde mereu. Pare un pact bun. Un schimb bun.

— Intrați, doamnelor, spune Scoot.

Și asta facem. Intrăm. Intrăm în Twitch sau Slice, sau Markd. Oricum se numea, acum nu mai există. Dansăm. Primim băuturi de la bărbați. Mă simt frumoasă în rochia ei, deși e cam scurtă pentru mine, puțin cam largă și la decolteu. Stă strâmtă pe unde nu trebuie. La un moment dat, doi bărbați încearcă să ne agațe. Pe mine nu mă interesează. Am prieten, e la Drept la Yale. Suntem împreună de opt luni. Îi sunt fidelă. Mă gândesc că poate ne căsătorim, dar e doar un gând.

Oriunde merge, Bella flirtează. Și nu-i place că eu nu o fac. Crede că mă abțin, că nu știu să mă distrez. Are dreptate, dar nu mereu. Forma asta de distracție nu-mi stă în fire, deci mi se pare imposibil să o practic. Tot timpul încerc să învăț regulile, doar ca să-mi dau seama că învingătorii jocului nu urmează niciuna.

Unul dintre bărbați comentează ceva. Toți râd. Eu dau ochii peste cap.

— Ce prietenoasă ești! spune el.

Și așa a rămas.

Acum, la restaurant, îmi pun fasole pe o bucățică de pâine prăjită. E iute și gustul de usturoi îmi inundă gura.

— Morgan și Ariel l-au cunoscut pe Greg sâmbătă, zice Bella. L-au adorat.

Morgan și Ariel sunt un cuplu pe care Bella l-a cunoscut în lumea galeriilor de artă cam în urmă cu patru ani. De atunci, au ajuns mai degrabă prietenele mele și ale lui David decât ale Bellei – în special pentru că suntem mai buni când e vorba de făcut rezervări și de stat un weekend la țară. Morgan e o faimoasă fotografa de peisaje urbane și a publicat un album foto numit *On High* anul trecut, lansat cu multă opulență. Ariel lucrează la o firmă de capital privat.

— A, da?

— Da, spune Bella. Sincer, chiar am crezut că și ție o să-ți placă, adaugă ea

în timp ce eu mănânc. Nu mă supăr, doar că… mereu vrei ceva mai serios pentru mine, pe cineva căruia chiar să-i pese. Numai despre asta vorbești. Iar lui îi pasă. Dar pentru tine nu pare să conteze.

— Contează, îi spun.

Nu vreau să mai vorbim despre asta.

— Ai un mod tare ciudat de a o arăta.

E iritată, are vocea aspră și brațele întinse pe masă. Mă las pe spate.

— Știu, îi spun înghițind. Adică văd că îi pasă. Sunt fericită pentru tine.

— Ești?

— Sunt. Pare un tip bun.

— Un tip bun? Haide, Dannie, asta e jalnic.

E bosumflată, supărată. Nu pot s-o condamn. Nu-i ofer nimic.

— Chiar sunt nebună după el. Nu m-am simțit niciodată așa și știu că spun asta des și știu că nu mă crezi…

— Te cred.

Bella își pune coatele pe masă și se apleacă înainte. Cât mai aproape de mine.

— Ce e? Dannie, poți să-mi spui orice. Știi asta. Ce nu-ți place la el?

Deodată, simt că mi se umplu ochii de lacrimi. E o reacție neobișnuită la mine, așa încât clipesc mai mult de surpriză, decât ca să le ascund. Bella stă în fața mea atât de plină de speranță. Chiar puțin naivă. Atât de încântată de această posibilitate pe care și-o dorește. Iar eu am un secret imens pe care nu i-l pot mărturisi. Ceva profund, teribil și ciudat mi s-a întâmplat și ea nu poate să știe.

— Cred că, tot timpul ăsta, te-am avut doar pentru mine, rostesc eu. Nu e drept, dar ideea ca tu să fii cu adevărat cu cineva mă face să mă simt… nu știu… poate geloasă? spun înghițind în sec.

Se lasă înapoi pe spate, mulțumită. Slavă cerului că mi-a venit ceva în minte! Slavă cerului că sunt avocată! Ea crede. Pare logic pentru ea. Știe că mereu am vrut să fiu cel mai aproape de ea, să ocup prima poziție și ea m-a lăsat.

— Dar îl ai pe David și e foarte bine, îmi răspunde.

— Mda. Doar că mereu lucrurile au stat într-un anume fel, iar acum pare altceva.

Ea încuviințează.

— Dar ai dreptate, îi spun. E o prostie. Cred că emoțiile nu sunt mereu raționale.

Bella râde.

— Nu am crezut niciodată că o să te aud spunând cuvintele astea.

Se întinde peste masă și mă strânge de mână.

— N-o să se schimbe nimic, îți promit. Sau, dacă se schimbă, o să fie spre mai bine. O să mă vezi și mai des. O să mă vezi până n-o să mă mai suporți.

— Ei bine, atunci noroc! Abia aștept să te văd până nu mai suport.

Bella zâmbește. Ciocnim. Apoi scutură din mână.

— Deci îl placi oarecum. Poate. Ești geloasă. Rămâne așa, OK?

— Sigur, spun aprobând din cap.

— Dar chiar e… începe, apoi tace și privește în gol. Nu știu cum să-ți descriu. E ca și când înțeleg în sfârșit, știi? Despre ce vorbește toată lumea.

— Bella, asta e minunat.

Bella strâmbă din nas.

— La tine ce mai e nou?

Trag aer în piept. Apoi o spun dintr-o răsuflare.

— David și cu mine ne-am logodit.

Bella ia paharul cu apă.

— Dannie, asta e o știre antică.

— De patru ani și jumătate.

— Exact.

— Nu. Vreau să spun că de data asta ne căsătorim. De-adevăratelea. În decembrie.

Bella face ochii mari. Apoi se uită la mâna mea și din nou la mine.

— La dracu'! Serios?

— Serios. E momentul. Amândoi am fost foarte ocupați și mereu am găsit pretexte să amânăm, dar mi-am dat seama că avem un motiv foarte întemeiat s-o facem. Așa că o facem.

Apare chelnerul și Bella se întoarce brusc spre el:

— O sticlă de șampanie și zece minute.

Chelnerul pleacă.

— El aștepta de o veșnicie să aleg o dată.

— Știu, spune Bella. Dar mereu spui nu.

— Nu spun nu. Doar nu am spus da.

— Ce s-a schimbat?

Mă uit la ea. Bella. Bella mea. Radiază de fericire, așa îndrăgostită cum e. Cum să-i spun că ea e motivul?

— Cred că mi-am dat seama, în sfârșit, ce viitor îmi doresc, îi răspund.

— Le-ai spus lui Meryl și lui Alan?

Părinții mei.

— I-am sunat. Sunt încântați. Ne-au întrebat dacă vrem să fie la The Rittenhouse.

— Și vreți? În Philly? E așa comun, comentează Bella strâmbând din nas. Mereu te-am văzut făcând ceva în stil foarte Manhattan.

— Totuși, eu sunt comună. Uiți mereu asta.

Bella zâmbește.

— Dar nu Philly, îi spun. E, pur și simplu, incomod. Vedem ce găsim disponibil în oraș.

Ajunge șampania și ni se umplu paharele. Bella îl ridică pe al ei.

— Pentru bărbații buni. Să-i cunoaștem. Să-i iubim pe-ai noștri și pe ai celeilalte.

Înghit cu greu o gură de șampanie.

— Mor de foame, îi spun. O să comand mâncare.

Bella mă lasă pe mine. Iau salată grecească, miel suvlaki, spanako-pita și vânătă coaptă cu tahini.

Ne bucurăm de mâncare ca de o baie caldă.

— Îți amintești când am venit aici prima dară? mă întreabă Bella.

Rareori luăm masa împreună fără ca Bella să nu aducă în discuție vreo amintire. E așa de sentimentală! Uneori mă gândesc că, deși suntem mature, pare greu de admis că trebuie să ne descurcăm cu o istorie comună atât de îndelungată. Ne știm de 25 de ani deja și ne leagă atâtea lucruri, încât, uneori, ei îi dau lacrimile. Bătrânețea noastră o să fie teribilă.

— Nu, îi spun. E un restaurant. Venim des aici.

Bella dă ochii peste cap.

— Tocmai veniseși de la Columbia și sărbătoream că primiseși postul la Clarknell.

Clatin din cap.

— Am sărbătorit postul de la Clarknell la Daddy-O.

Barul de pe Seventh unde mergeam la orice oră din noapte în primii trei ani după ce m-am mutat în oraș.

— Nu, spune Bella. Ne-am văzut cu Carl și cu Berg acolo înainte să venim aici, doar tu și cu mine.

Are dreptate, așa a fost. Îmi amintesc că pe toate mesele ardeau lumânări și că aveau un bol cu drajeuri la intrare. Am luat doi pumni și i-am aruncat în geantă la plecare. Acum nu mai au, probabil, din cauza clienților ca mine.

— Poate că am venit, îi spun.

Bella dă din cap.

— Tu nu poți greși niciodată.

— De fapt, asta scrie în fișa postului meu. Dar îmi amintesc o noapte, cândva târziu, prin 2014.

— Cu mult înainte de David, spune Bella.

— Mda.

— Îl iubești?

Ne frapează pe amândouă stranietatea întrebării și faptul că ea mi-o

adresează.

— Da. Amândoi vrem aceleași lucruri, avem aceleași planuri. Ne potrivim, înțelegi?

Bella taie o bucată de feta și pune o roșie deasupra.

— Deci știi cum e, îmi spune.

— Ce?

— Să simți că ai cunoscut persoana potrivită pentru tine.

Bella se uită drept în ochii mei și simt cum ceva ascuțit îmi străpunge stomacul din interior. De parcă mi-ar fi pus un ac acolo.

— Îmi pare rău, îi spun. Îmi pare rău dacă m-am purtat ciudat cu Aaron. Chiar îmi place și o să-l iubesc orice ați decide să faceți. Doar luați-o încet.

Bagă bucata de brânză în gură și mestecă.

— Imposibil, îmi zice.

— Știu. Dar sunt prietena ta cea mai bună. Trebuie s-o spun oricum.

Capitolul 13

Mocirla de iulie vine peste noi inevitabil, greoi și dezgustător, vremea o să fie mai rea înainte să fie mai bună. Și mai trebuie să trecem prin august. David mă invită la prânz în Bryant Park într-o miercuri, spre finalul lunii.

Vara, pe Bryant Park se scot mese de cafenele peste tot, iar corporatiștii în costume iau prânzul afară. Biroul lui David e pe Thirteen, al meu pe Fifty, deci Forty-Second și Sixth Avenue e zona noastră magică de mijloc. Ne vedem rar la prânz, dar, când se întâmplă, locul e, de obicei, Bryant Park.

David mă așteaptă cu două salate Nicoise de la Prett și cu un Arnold Palmer, băutura mea favorită de la Le Pain Quotidien. Ambele restaurante sunt aproape și au mese înăuntru, așa că putem mânca acolo în lunile reci. Nu suntem snobi cu mâncarea de prânz. La două dintre cele trei mese ale zilei m-aș mulțumi cu o salată. De fapt, una din primele noastre întâlniri s-a desfășurat în jurul acestor salate, chiar în acest parc. Stăteam afară, deși era frig, și, când David a observat că tremur, și-a scos fularul și mi l-a pus pe umeri, apoi s-a dus repede să-mi cumpere o cafea caldă de la o tonetă din colț. Un gest mărunt, dar care arată atât de limpede ce fel de persoană era și este. Mereu a fost dispus să pună fericirea mea înaintea confortului său.

Iau o mașină ca să merg la întâlnire, dar tot ajung acolo leoarcă de transpirație.

— Sunt o sută de grade, îi spun trântindu-mă pe scaunul din fața lui.

Pantofii cu toc mă rod la spate. Am nevoie de pudră de talc și de o pedichiură imediat. Nu-mi amintesc când mi-am făcut timp ultima dată pentru unghii.

— De fapt, sunt 35, dar se simte cu un grad sau două peste, citește David din telefon.

Îl privesc ironic.

— Scuză-mă, zice el. Pricep ce vrei să spui.

— De ce stăm afară?

Mă întind spre pahar. E miraculos de rece, deși gheața s-a topit aproape complet.

— Pentru că niciodată nu stăm la aer curat.

— Nu se poate spune că e curat. O să fie tot mai rău verile?

— Da.

— Mi-e prea cald și ca să mănânc.

— Bun, zice el. Pentru că mâncarea a fost un pretext.

Scoate un calendar pe masă.

— Ce-i asta?

— Un planificator. Date, ore, numere. Trebuie să începem să organizăm chestia asta.

— Nunta?

— Da. Nunta. Dacă nu ne apucăm să dăm telefoane, totul o să fie blocat. Deja cam e. Serile suntem prea obosiți să vorbim despre asta și uite așa mai trec patru ani.

— Și jumătate, îi reamintesc.

— Exact. Și jumătate.

Își mușcă buza de jos și dă din cap.

— Avem nevoie de un om pentru planificare, îi spun.

— Da, dar avem nevoie de un plan ca să luăm un planificator. Mulți dintre cei mai buni sunt angajați cu doi ani înainte.

— Știu, știu.

— Nu spun că ăsta ar fi, cumva, domeniul tău, continuă David, dar cred că ar trebui s-o facem împreună. Mi-ar plăcea. Dacă vrei.

— Sigur, și mie mi-ar plăcea.

Atât de mult își dorește David să se căsătorească cu mine. O să-și ia liber la prânz ca să se uite pe revista *Mirese.*

— Fără chestii siropoase, zice el.

— Mă jignește această aluzie.

— Și nu cred că ne trebuie petrecere de nuntă. Prea mult de muncă și nu vreau nici petrecerea burlacilor.

Petrecerea lui Pat, din Arizona, nu s-a desfășurat conform planului. Au rezervat hotelul greșit și au stat prin aeroport vreo nouă ore și jumătate. Toată lumea s-a îmbătat cu bere și cu Bloody Mary, iar David a fost mahmur toată săptămâna.

— Sunt de acord cu tine. Bella ne poate ține inelele sau ceva.

— Bine.

— Și numai flori albe.

— De acord.

— O oră de cocktailuri grele, cui îi pasă de cină?

— Exact.

— Și bar deschis.

— Dar fără shoturi.

David zâmbește.

— Fără un shot special de nuntă? Bine, atunci.

Se uită la ceasul de pe încheietură.

— Am făcut progrese serioase. Trebuie să plec.

— Asta e tot? Planifici și fugi?

— Vrei să mănânci acum?

Mă uit la telefon. Șapte apeluri pierdute și 32 de e-mailuri.

— Nu, eram în întârziere de când am ajuns aici.

David se ridică și îmi dă salata. O iau.

— O să reușim, îi spun.

— Știu că o să reușim.

Mi-l imaginez pe David îmbrăcat în pulover și cu verighetă pe deget, deschizând o sticlă de vin în bucătăria noastră, într-o seară caldă de toamnă. Am sentimentul unui confort de durată. Materia unei vieți calde.

— Sunt fericită, îi spun.

— Mă bucur. Pentru că, oricum ar fi, cu mine rămâi.

Capitolul 14

E sfârșitul lui august. Acum multă vreme, prin ianuarie, David și cu mine am rezervat o casă de vacanță în Amagansett în weekendul liber de Ziua Muncii pentru noi, Bella și prietenele noastre Morgan și Ariel.

Bella și Aaron sunt încă împreună, deci nu e nicio surpriză că Aaron vine cu noi în vacanța care se transformă într-una de trei cupluri, ceea ce nu-i o problemă pentru mine. În general, eu și Bella avem programe de plajă foarte diferite. Ea se culcă târziu și se trezește târziu. Eu mă trezesc la răsărit, merg să alerg, pregătesc micul dejun pentru toți, apoi bag câteva ore de muncă înainte să mă duc să înot.

David a închiriat un Zipcar, dar e problematic să încăpem amândoi, bagajele și Morgan, care călătorește împreună cu noi. Ariel vine cu autobuzul, pentru că termină munca târziu.

— Chestia asta pare luată de pe o tablă de Monopoly, comentează Morgan.

Morgan are patruzeci de ani, dar nu ți-ai da seama dacă n-ar avea câteva șuvițe cărunte pe care nu le vopsește. Fața ei e ca de copil, nu are deloc riduri, nici măcar unele fine în jurul ochilor. E o nebunie. Eu îmi injectez botox în secret de când aveam 29 de ani, David m-ar omorî dacă ar afla vreodată.

— Mi-au zis că e bună pentru patru persoane, spune David îngrămădind geanta mea peste valize, intrând cu tot umărul în portbagaj ca să împingă.

— Poate pentru patru oameni micuți, cu poșete.

Mă ia râsul. Nici n-am încercat încă să facem loc pentru rucsacul și valiza pe roți ale lui Morgan.

Două ore mai târziu, suntem pe drum, într-un SUV pe care David l-a închiriat în ultimul moment de la Hertz. Lăsăm Zipcarul parcat ilegal pe strada noastră, cu promisiunea managerului că vine să-l recupereze curând.

Morgan stă în față cu David, iar eu încerc să-mi țin laptopul pe genunchi, pe bancheta din spate. E joi și, deși săptămâna asta e vacanță, tot am de lucru.

David și Morgan cântă cu Lionel Richie, *Endless Love.*

Iar eu, eu vreau să-mi împart toată iubirea cu tine. Altcineva n-o va face.

— Asta îmi aduce aminte, strig spre ei, că ne trebuie o listă cu chestii care să NU se audă la nunta noastră.

Morgan dă muzica mai încet.

— Cum merg planurile?

David ridică din umeri.

— Suntem optimiști, dar precauți.

— Minte, spun eu. Suntem în urmă complet.

— Voi cum ați reușit? întreabă David.

Morgan și Ariel s-au căsătorit acum trei ani într-un weekend de poveste, în Catskills. Au închiriat un han cu interior tematic, numit The Roxbury, și nunta s-a desfășurat în diverse părți ale fermei alăturate. Au adus totul: mese, scaune, candelabre. Au aranjat frumos baloți de fân ca să separe zona de odihnă de ringul de dans. Au avut un bar cu whisky și brânzeturi, iar pe mese au fost cele mai frumoase aranjamente de flori de câmp pe care le-am văzut vreodată. În *The Cut* și *Vogue* au apărut poze de la nunta lor.

— A fost ușor, spune Morgan.

— Noi nu suntem la acel nivel, iubire, zic eu. Tot apartamentul nostru e alb.

Morgan râde.

— Te rog. Știi că asta îmi place să fac. Ne-am distrat.

Apoi se joacă cu butoanele radioului.

— Vine și Greg?

— Cred că da. Nu? întreabă David uitându-se în spate, la mine.

— Dap.

— Pare grozav, nu-i așa? întreabă Morgan.

— Foarte drăguț, răspunde David. Noi nu l-am văzut decât poate o dată? A fost o vară nebună. Nu pot să cred că s-a terminat.

David se uită la mine prin oglinda retrovizoare.

— Aproape s-a terminat, completează Morgan.

Eu doar murmur absentă din spate.

— Pare foarte stabil, ca și cum ar avea un job real și nu ar încerca tot timpul să plece din țară cu ea, pe banii părinților ei, continuă David.

— Nu e ca noi, paiațele de liber-profesioniști, se alintă Morgan.

— Ei, face David, tu ai mai mult succes decât noi toți.

E adevărat. Morgan vinde toate lucrările din orice expoziție. Fotografiile ei se dau și cu 50.000 de dolari. Primește mai mult pentru un editorial decât câștig eu în două luni.

— Ne-am simțit foarte bine cu el la cină acum câteva săptămâni, zice Morgan. Și ea pare diferită. Am trecut pe la galerie săptămâna trecută și mi-a confirmat impresia. Parcă ar fi mult mai cu picioarele pe pământ.

— Sunt de acord, intervin eu. Așa arată.

Adevărul e că după ziua din parc, când David și cu mine am început să vorbim despre nuntă mai serios, m-am gândit tot mai puțin la viziunea mea.

Acum noi ne construim un viitor, pentru care am făcut atâtea eforturi. Toate dovezile spun că nunta e versiunea pe care o s-o trăim în decembrie. Nu sunt îngrijorată.

— Oricum, e de departe cea mai lungă relație a ei, adaugă Morgan.

— Crezi că o să dureze?

— Se pare că da, spun și în același timp salvez un draft de e-mail.

Ieșim de pe autostrada principală și îmi închid laptopul. Aproape am ajuns.

E casa pe care o închiriem de cinci ani încoace special pentru această săptămână. Se află în Amagansett, pe Beach Road. E veche. Țiglele stau să cadă, mobila e ușor mucegăită. Totuși, casa e perfectă fiindcă dă direct spre apă. Nu ne separă de ocean decât o dună de nisip. O ador. Cum trecem de Stargazer și intrăm pe șoseaua 27, cobor geamul ca să las să intre aerul încărcat și sărat. Imediat încep să mă relaxez. Îmi plac copacii bătrâni, imenși, de pe marginea drumului, care se înșiră până spre plaja întinsă, îmi plac înaltul cerului, largul oceanului și aerul. Spațiul.

Când parcăm în fața casei, e după-amiaza târziu, iar Bella și Aaron sunt deja acolo. Ea a închiriat o decapotabilă galbenă, parcată tot în față, ca un bun venit vesel. Ușa casei e dată de perete, de parcă abia ar fi ajuns, deși știu că nu e așa. Bella mi-a trimis un mesaj acum câteva ore. Primul reflex a fost să mă enervez: de câte ori i-am spus, veri la rând, să țină ușa închisă ca să nu intre gândaci? Dar mă controlez. E casa noastră, până la urmă. Nu doar a mea. Și vreau să avem toți un weekend frumos.

Îl ajut pe David să scoată bagajele și, când îi pasez lui Morgan valiza pe roți, Bella iese din casă. Poartă o rochie de dantelă albastru-pal, stropită pe poale cu vopsea. Asta mă umple de un anumit tip de bucurie. Din câte știu, n-a mai pictat de un an și felul în care arată acum – cu părul zburătăcit de vânt și învăluită de aerul creației ca de o ceață – constituie o priveliște minunată.

— Ați ajuns!

O îmbrățișează pe Morgan și pe mine mă sărută apăsat pe cap.

— I-am spus lui Ariel că o luăm din stația de est cam în 20 de minute. David, poți să te duci tu? Nu-mi dau seama cum să ridic capota, spune Bella și arată spre decapotabila obraznică.

— Pot eu, spune Morgan.

— Nu-i nicio problemă, zice David, deși traficul e oribil și tocmai a condus aproape cinci ore. Lasă-mă doar să-mi scot lucrurile.

Bella mă pupă pe ambii obraji.

— Haide, îi spune lui Morgan. Am împărțit camerele.

David ridică din sprâncene uitându-se la mine și le urmăm înăuntru.

Casa e decorată parțial ca o veche fermă și parțial ca apartamentul

shabby-chic al unei studente. Mobile din lemn vechi, în stiluri amestecate, canapele imense, albe și perne Laura Ashley.

— Voi doi stați la parter, din nou, ne spune Bella, mie și lui David.

Dormitorul de la parter e al nostru și așa a fost de când am închiriat casa prima dată, în vara când Bella a venit cu Francesco și s-au certat aprig în bucătărie circa 36 de ore înainte ca el să-și ia tălpășița în toiul nopții – cu singura mașină pe care o închinaserăm pentru weekend.

— Morgan și Ariel stau sus cu noi.

— Știi că nu facem swing cu hetero, spune Morgan urcând deja scările.

— Nu sunt hetero, spune Bella.

— Dar iubitul tău e.

David și cu mine ne ducem valizele în dormitor. Mă așez pe pat, care e din răchită, la fel ca dulapul și balansoarul, și mă lovește o nostalgie care, de obicei, mi-e străină și pe care n-o încurajez.

— Au așternuturi noi anul ăsta, spune David.

Mă uit în jos și văd că are dreptate. Sunt albe, de obicei, aveau model șerpuit.

David se apleacă și mă sărută pe frunte.

— O iau din loc. Ai nevoie de ceva?

Clatin din cap.

— Desfac eu bagajele pentru amândoi.

Se întinde, se lasă în jos și își prinde coatele cu palmele. Mă ridic și îl frec pe spate, jos, unde știu că îl doare. El tresare.

— Vrei să conduc eu? îl întreb. Pot să mă duc. Tu tocmai ai condus cinci ore.

— Nu, răspunde încă aplecat. Am uitat să te trec în asigurare.

Se ridică și aud cum îi trosnesc oasele.

— Pa!

Mă sărută și pleacă, scoțându-și cheile din buzunar.

Deschid dulapul și găsesc doar tija orizontală, fără niciun umeraș pe ea – ca de obicei. Bella le-a furat pe toate și le-a dus sus. Ies pe hol să caut dulapul de haine și îl găsesc pe Aaron în bucătărie.

— Bună! Ați ajuns. Scuze, am fost să înot.

E îmbrăcat cu pantaloni scurți, largi, și are un prosop ca o pelerină pe umeri.

— David s-a dus s-o ia pe Ariel, îl anunț.

El încuviințează din cap.

— Foarte frumos din partea lui. M-aș fi oferit bucuros.

— Lui David îi place să conducă, nu-i nicio problemă.

Îmi zâmbește.

— Morgan e sus cu Bella, îi spun arătând spre tavan.

Le aud pașii pe scândurile de deasupra noastră.

— Ți-e foame? mă întreabă.

Se duce la frigider și scoate trei avocado. Mă șochează dezinvoltura cu care se poartă, de parcă locul lui ar fi aici dintotdeauna.

— Corect, tu gătești, îi spun.

Se uită pieziș la mine.

— Adică așa mi-a spus Bella, adaug.

Dă din cap aprobator.

De fapt, Bella mi-a spus că el a pregătit risotto cu dovleac și salvie, dar, până să apuce ea să guste, făceau dragoste chiar acolo, pe blatul din bucătărie. Clipesc ca să șterg imaginea din minte și îmi lipesc palmele de obraji, scuturând din cap.

— Spui nu la guacamole?

— Ce? Nu, da, categoric. Mor de foame.

— Ai niște obiceiuri stranii, domnișoară Kohan.

Începe să strângă ingredientele pe blat: ceapă, coriandru, jalapenos și multe legume.

— Pot să te ajut? îl întreb.

— Poți deschide tequila.

Arată spre dulapul de sus, unde e aranjată frumos băutura noastră pentru tot weekendul. Găsesc tequila.

— Gheață? întreb. Torn eu.

— Mulțumesc.

Iau două păhărele de shot de pe raft și torn un deget de tequila în fiecare. Scot tava de gheață, atentă să țin de sertarul congelatorului – alt amănunt al casei.

— Atenție! spune Aaron aruncându-mi o limetă.

N-o prind și se rostogolește afară din bucătărie. O urmăresc în patru labe când Bella apare plutind pe scări, tot în tunica ei albastră, dar cu părul strâns.

— O limetă care a evadat, îi spun înainte ca aceasta să alunece sub sofa.

— Sunt lihnită, zice ea. Ce avem?

— Aaron face guacamole.

— Cine?

— Greg, scuze, spun dând din cap.

— Ce vreți la cină? Ne întreabă Bella.

Intru după ea în bucătărie și o văd cum îi înconjoară talia lui Aaron cu brațele și îl sărută pe ceafă. El îi oferă din tequila lui. Ea clatină din cap.

Știu, normal, au ajuns și mai apropiați. În timp ce eu am lucrat toată vara,

Bella s-a îndrăgostit până peste urechi de bărbatul ăsta. Au fost la muzee, la concerte mișto, în aer liber, au băut vin în baruri micuțe. S-au plimbat pe West Side Highway la apus și pe Highline la răsărit, au făcut sex în fiecare locșor din apartamentul ei. Aproape. Mi-a povestit toate astea. Dar, când îi văd acum, simt o împunsătură în piept, pe care nu sunt foarte sigură cum s-o interpretez.

Mă așez la masă și iau un chips de tortilla din punga pe care a scos-o Aaron. El ridică niște inele de ceapă pe lama cuțitului și le aruncă în bolul cu guacamole.

— Unde ai învățat să gătești? îl întreb.

Oricine care știe să folosească bine cuțitul mă impresionează. Îmi place să cred că lipsa mea de talent la tăiat e ceea ce mă împiedică să fiu un bucătar bun.

— Sunt mai degrabă autodidact, răspunde el.

O împinge ușor pe Bella într-o parte și deschide cuptorul, în care bagă tava cu ardei, ceapă și felii de cartofi.

— Dar am crescut cu mâncare în jur. Mama era bucătăreasă.

Știu ce înseamnă asta. Nu cuvintele în sine, deși și ele sunt revelatoare, ci felul în care le rostește, cu o ușoară nedumerire. De parcă nu i-ar veni să creadă.

— Îmi pare rău, îi spun.

El se uită la mine.

— Mulțumesc. S-a întâmplat cu mult timp în urmă.

— Cina? întreabă Bella.

Și-a pus mâinile în șolduri, iar Aaron își strecoară brațele pe sub ale ei, trăgând-o mai aproape și sărutând-o pe față.

— Orice vrei tu, îi spune. Eu sunt responsabil cu gustările.

— În seara asta avem rezervare la Grill sau putem merge pe jos la Hampton Chutney, dacă nu avem chef de ceva serios, le comunic.

Eu mă ocup întotdeauna de rezervările la masă, Bella se ocupă întotdeauna să aleagă la care dintre ele mergem.

— Credeam că la Grill avem mâine-seară.

Îmi scot telefonul și mă uit la graficul de rezervări. Hm.

— Ai dreptate, îi spun, e mâine-seară.

— Bun, zice Bella. Voiam să rămânem acasă oricum.

Se lipește mai tare de Aaron, care o cuprinde în brațe.

— Putem să-l sunăm pe David să se oprească puțin la magazin?

— Nu e nevoie, intervine Aaron. Am venit noi cu de toate. Avem cu ce să gătim.

Se duce la frigider și-l deschide larg. Mă uit peste masă. Văd un curcubeu

de legume și fructe, brânzeturi ambalate, pătrunjel și mentă proaspete, borcane cu măsline, câteva lămâi și limete, o felie mare de parmezan. Chiar suntem deosebit de bine aprovizionați.

— Tu ai cumpărat toate astea? întreb.

În anii trecuți mă consideram norocoasă dacă descopeream vreo fărâmă de unt. În frigiderul Bellei, de obicei, nu se găsesc decât lămâi mucegăite și vodcă.

— Ce părere ai? mă întreabă ea.

— Nu pot să cred că ai cumpărat de mâncare.

Bella strălucește.

Mă duc în curtea din spate, care dă spre ocean. Azi e înnorat și mă înfior ușor, îmbrăcată cum sunt în tricou și pantaloni scurți. Am nevoie de o jachetă. Inspir aer curat, sărat și tare, și expir încercând să uit de drumul până aici, de săptămâna trecută, de Aaron, de bucătărie. Deschid ochii și aud tonurile cântecului *All the Way,* al lui Frank Sinatra, venind dinăuntru. Imediat mă gândesc la Rainbow Room și la cum mă unduiam încet sub tavanul rotativ.

Mă întorc. Pe fereastră îl văd pe Aaron, strângând-o pe Bella în brațe, mișcând-o în ritmul muzicii. Ea își ține capul pe umărul lui și zâmbește ușor. Aș vrea să pot face o poză. O știu de 25 de ani și n-am văzut-o niciodată așa de relaxată cu cineva, așa de ea însăși. Și nu am văzut-o niciodată cu ochii închiși pe pieptul unui băiat.

Nu mă întorc înăuntru până nu aud mașina lui David pe pietriș. Soarele aproape a apus. Nu mai e decât o lumină care se stinge, un albastru palid dispărând la orizont.

Capitolul 15

Când Bella și cu mine eram la liceu, ne jucam un joc numit Stop. Presupunea să vedem cât de departe puteam ajunge în descrierea celei mai scârboase și oribile chestii până când cealaltă striga „stop”. Jocul a început cu o nefericită bucată de carne congelată și a tot continuat. Vorbeam despre mușuroaie de furnici, crestături de iederă, intestine de vacă sau microecosistemul de la fundul unei piscine publice.

La jocul ăsta mă gândesc în dimineața următoare când, în timp ce alerg, dau peste un pescăruș mort. Are capul întors într-un unghi imposibil, aripile sfâșiate, iar bucata de carne care a mai rămas e festin pentru muște. O parte din coloana vertebrală roz e despărțită de corp. Îmi amintesc că am citit odată că, atunci când un pescăruș moare, cade din cer. Poți sta pe plajă, bucurându-te de o înghețată de portocale, și – pac! – îți cade un pescăruș în cap.

O ceață deasă, groasă, acoperă totul ca o pătură. Dacă aș putea vedea la un kilometru depărtare, ceea ce nu pot, aș observa un alt alergător matinal care se antrenează pentru maratonul de toamnă. Dar, atât cât pot zări acum, sunt doar eu.

Mă aplec mai aproape de pescăruș. Nu cred că e mort de mult timp. Dar aici, în natură, lucrurile se degradează repede. Fac o poză ca să-i arăt Bellei.

Nimeni nu se trezise când am ieșit. David dormea buștean lângă mine, iar la etaj nu exista nicio mișcare. Pe de altă parte, era abia șase dimineața. Uneori Ariel se trezește să lucreze. Anul trecut am încercat s-o conving să facă jogging cu mine, dar auzeam atâtea scuze și dura atât de mult, încât anul ăsta am decis să nu mai invit pe nimeni.

Nu am dormit niciodată până târziu, dar zilele astea orice oră după 7.00 îmi pare deja prânz. Am nevoie de dimineți. Are un farmec aparte să fii prima care se trezește, pare un lucru prețios și rar. Simt că am reușit ceva înainte de prima cafea. Și toată ziua pare mai bună.

Drumul de întoarcere e scurt, mai puțin de trei kilometri, deci când ajung acasă toată lumea încă doarme. O iau pe scara acoperită spre bucătărie și deschid ușa. Am tricoul umed din cauza transpirației și a ceții. Îl scot, îl arunc pe spătarul unui scaun și mă îndrept spre cafetieră, doar în bustiera sport.

Ridic capacul, pun filtrul, arunc patru lingurițe și ceva-n plus de cafea. E o casă plină. Mă aplec, cu coatele sprijinite de masă, așteptând primele

picături de cafea, când aud pașii Bellei pe scări. Mereu îmi dau seama că e ea. Știu cum i se mișcă trupul. Aud cum merge, după decenii de nopți dormite împreună, de când picioarele ei în papuci pufoși se învârteau prin bucătărie după o gustare la miez de noapte. Și dacă aș fi oarbă, cred, aș putea să-mi dau seama oricând ar intra în cameră.

— Te-ai trezit devreme, îi spun.

— Nu am băut azi-noapte.

O aud cum se așază pe un taburet și mai iau o cană din bufet.

— Ai dormit bine?

David doarme silențios. Nu sforăie, nu se mișcă. Când sunt în pat cu el e ca și cum aș fi singură.

— Îmi place la nebunie să mă trezesc cu zgomotul oceanului, îmi spune. Mi-amintesc de vremea când ai tăi aveau casa aia pe plajă, mai știi?

Cafeaua începe să curgă. Mă întorc spre Bella. Are părul revărsat pe umeri și poartă o cămașă de noapte albă din dantelă, cu un halat de baie plușat, desfăcut, pe deasupra.

— Ai fost acolo? o întreb și ea se uită la mine de parc-aș fi nebună.

— Mda. Ați avut-o până am împlinit noi 14 ani.

Clatin din cap.

— Am scăpat de ea după ce Michael…

După atâția ani tot nu pot să spun cuvântul.

— Nu-i adevărat. Ați mai ținut-o vreo patru veri. Locul din Margate. Cel cu copertină albastră?

Scot bolul de cafea care șuieră furios – nu era gata încă – și îi torn ei jumătate de cană, pe care i-o așez în față, pe masă.

— Aia nu era a noastră.

— Ba da, era, mă contrazice Bella. Pe marginea oceanului. Căsuța albă cu copertină albastră. Copertina albastră!

— Nu era nicio copertină albastră.

Mă duc la frigider și iau laptele de migdale și borcanul de Coffee mate cu aromă de alune. Bella și-a amintit și a cumpărat.

— Ba da, era, spune. La două străzi de Wawa, voi vă țineați bicicletele acolo jos, apoi le legam la apartamentele de la copertina albastră.

Îi dau laptele de migdale. Îl agită și apoi toarnă.

— Azi pe plajă era un pescăruș mort, îi spun.

— Scârbos. Stârv în descompunere? Coloana în bucățele? Ochii mâncați de muște până la orbitele goale?

— Stop. Îi dau telefonul să se uite.

— Am văzut mai rău.

— Știi că pică din cer când mor?

— Da? Păi și la ce altceva te aștepți de la ei?

Cafetiera trece pe stand by, așa că îmi torn și mie o cană, adăugând o porție mare de Coffee mate. Mă așez la masă, lângă Bella.

— Nu pare o zi de plajă, îmi spune întorcându-și taburetul ca să se uite afară.

— O să se încălzească.

Dă din umeri, ia o gură de cafea și se strâmbă.

— Nu știu cum poți să bei apa aia de migdale, îi spun. De ce să suferi? Știi cât de bună e asta?

Îi întind cana mea.

— E lapte.

— Nu chiar.

— Problema e la mine, îmi spune. M-am simțit balonată toată săptămâna.

— Ești bolnavă?

Înghite în sec. Simt un nod în gât.

— Sunt gravidă. Adică, sunt aproape sigură.

Mă uit la ea. Îi strălucește toată fața. Parcă m-aș uita la soare.

— Crezi sau știi?

— Cred. Știu?

— Bella.

— Da, e o nebunie. Am început să mă simt ciudat de săptămâna trecută.

— Ți-ai făcut un test?

Clatină din cap.

Bella a mai fost gravidă. Cu un tip pe nume Markus, pe care îl iubea la fel de mult cât iubea el cocaina. Nu i-a spus niciodată. Aveam 22 sau 23 de ani. În primul nostru an amețitor și copleșitor la New York.

— Nu mi-a venit, îmi explică. Aveam impresia că o să-mi vină, dar nu. Am o senzație ciudată în stomac, la fel și în sânii. Am încercat să nu mă gândesc, dar…

Cade pe gânduri.

— I-ai spus lui Aaron?

Clatină iar din cap.

— Nu eram sigură că e ceva de spus.

— Când trebuia să-ți vină?

Mai ia o gură de cafea. Se uită la mine.

— Acum 11 zile.

∵

Mergem la magazin așa cum suntem îmbrăcate – ea, în cămașă de noapte cu un hanorac pe deasupra, eu, în hainele de alergat. Nu e nimeni la mica farmacie din oraș în afară de vânzătoare, care zâmbește când ne întinde

testul. Mereu mă surprinde că suntem destul de adulte acum ca să primim zâmbete, ca niște binecuvântări, nu blesteme.

Când ne întoarcem, casa e încă tăcută, adormită. Ne băgăm împreună în baia de jos și ne așezăm emoționate pe marginea căzii, tot uitându-ne spre chiuvetă. Sună temporizatorul.

— Uită-te tu, îmi zice. Spune-mi tu, eu nu pot.

Două linii roz.

— E pozitiv.

Fața îi e inundată de o ușurare așa de mare încât nu pot să mă abțin, mi se umplu ochii de lacrimi.

— Bella!

— Un copil, murmură ea.

Eliminăm spațiul dintre noi și mi se aruncă în brațe, ea, Bella mea. Miroase a pudră de talc și a lavandă și a tot ce e proaspăt, prețios și tânăr. Simt o nevoie așa puternică să protejez aceste două inimi care-mi bat în brațe, că de-abia pot respira.

Ne desprindem din îmbrățișare cu ochii încețoșați, încă uluite și râzând.

— Crezi că o să fie supărat? mă întreabă deodată.

Dintr-odată, ea e pe locul șoferului din Range Roverul ei argintiu și ascultăm *Anna Begins*[9] cu geamurile lăsate. E vară și e târziu. Trebuia să fim acasă de câteva ore, dar la Bella nu e nimeni. Mama ei se află la New York pentru deschiderea unui restaurant, iar tatăl ei călătorește în interes profesional. Ne întoarcem de la Josh – sau Trey? Amândoi aveau piscină. Încă suntem în costumele de baie, dar ne-am uscat. Aerul e cald și lipicios, iar eu am senzația – dată de tinerețe, de vodcă și de Counting Crows – că suntem invincibile. Mă uit la Bella, care stă lăsată pe spate în scaun și cântă, și mă gândesc că nu vreau să trăiesc niciodată fără ea, apoi că nu vreau s-o împart niciodată. Că îmi aparține. Că ne aparținem una alteia.

— Nu știu, îi spun. Dar nu contează. E copilul nostru.

— Îl iubesc, zice chicotind. Știu că sună ca o nebunie, știu că mă crezi nebună. Dar chiar îl iubesc.

Își pune mâna pe abdomen, chiar în partea de sus a cămășii de noapte.

— Nu cred că ești nebună, îi spun. Am încredere în tine.

— Ar fi o premieră.

Își ține mâna pe pântec. Parcă îl văd umflându-se în fața ei ca un balon.

— Ei bine, era și timpul.

---

[9] Cântec al formației rock Counting Crows (n.tr.).

Capitolul 16

Bella nu vrea să spună nimănui. Nu weekendul ăsta, nu înainte să se întoarcă în oraș cu Aaron. Să ne bucurăm de plajă, așa zice. Și asta facem.

Aducem cutii frigorifice, scaune și pături la plajă și stăm acolo, înotăm și mâncăm chipsuri și pepene care curge peste tot, bem beri și limonadă până când soarele coboară după linia orizontului.

Ariel și Morgan merg la plimbare între reprizele de înot. Le văd pe plajă, în pantaloni scurți de aceeași culoare, ținându-se de mână. David și Aaron se joacă cu frisbee-ul din când în când. Bella și cu mine ne băgăm sub umbrele. E idilic și am o viziune a anilor următori: noi, toți, aici, împreună, cu copilul ei jucându-se pe mal.

— Vrei să mergem la o plimbare? îl întreb pe David când se întoarce.

Se întinde pe pătură lângă mine. Are cămașa udă pe piept și ochelarii de soare lăsați pe vârful nasului. Îi scot și văd că pielea din jurul ochilor e arsă. Ne place aici, dar niciunul dintre noi nu e făcut pentru soare.

— Speram să trag un pui de somn, îmi spune.

Mă sărută pe obraz. Are fața transpirată și simt umezeala pe pielea mea. Îi dau crema de protecție solară.

— Vin eu.

Ridic privirea și îl văd pe Aaron, de pe care se scurg picături de apă pe mine, cu un prosop atârnat pe umărul drept.

— Ah.

Mă uit lângă mine, unde Bella a adormit pe pătură, cu gura întredeschisă și cu un picior în nisip, ca o păpușă fără vlagă. Apoi mă uit la David.

— S-a rezolvat, spune el.

— Bine, îi răspund lui Aaron.

Mă ridic și mă scutur. Port pantaloni scurți largi, sutienul de la costumul de baie și o pălărie cu boruri largi, pe care am cumpărat-o din insulele Turks și Caicos, în timpul unei vacanțe cu familia lui David acum trei ani. Îi lărgesc elasticul de sub bărbie.

— Est sau vest? întreabă Aaron.

— Cred că nord sau sud.

Nu poartă ochelari de soare, așa că mă privește printre gene, strâmbându-se din cauza soarelui.

— Stânga, îi răspund.

Plaja Amagansett e lată și lungă, unul dintre multele motive pentru care

ne place așa de mult. Poți merge kilometri întregi fără întreruperi și multe porțiuni sunt aproape pustii, chiar și în lunile de vară.

Pornim la plimbare. Aaron își înfășoară prosopul pe gât și trage de ambele capete. Câteva minute, niciunul dintre noi nu vorbește. Mă izbește nu atât tăcerea, cât zgomotul oceanului – sentimentul de pace pe care-l simt în natură, pe care-l simt aici. Nu cred că-mi dau seama, fiindcă locuiesc la New York, cât de mult îmi afectează viața de zi cu zi lumina și poluarea fonică. Îi mărturisesc asta lui Aaron.

— E adevărat, îmi răspunde. Chiar mi-e dor de Colorado.

— De acolo ești?

Clatină din cap.

— Acolo am locuit după facultate. M-am mutat la New York abia acum vreo zece luni.

— Serios?

— Par deja așa de uzat? întreabă râzând.

— Nu, sunt doar surprinsă de câte ori aflu de cineva care și-a petrecut cea mai mare parte a vieții în altă parte. Ciudat, știu.

— Nu e ciudat. Înțeleg. New York-ul te face să simți că e singurul loc care există cu adevărat.

Iau o scoică de pe plajă.

— Pentru că așa e. Spun locuitorii lui părtinitori.

Aaron își trosnește degetele și se întinde. Eu nu-mi iau ochii de pe nisip.

— David e grozav, îmi spune. M-am simțit bine petrecând timp cu el weekendul ăsta.

Îmi privesc mâna stângă. Inelul prinde lumina de vară în luciri scurte și intense. Ar fi trebuit să-l scot azi, aș putea să-l pierd în apă.

— Da, îi răspund. Este grozav.

— Sunt gelos pe relația ta cu Bella. Eu nu am așa de mulți prieteni din liceu de care să fiu apropiat.

— Suntem prietene de la șapte ani. Abia dacă mai am vreo amintire din copilărie care să n-o includă.

— Ești foarte protectoare cu ea.

Nu e o întrebare.

— Da. Ea e familia mea.

— Mă bucur că cineva are grijă de ea. Adică, în afară de mine, adaugă încercând să zâmbească.

— Știu că ai grijă de ea. Nu a fost vorba despre tine. Doar că a ieșit cu oameni care nu o puneau pe primul loc. Se îndrăgostește foarte repede.

— Eu nu, zice și tușește ușor.

Momentul se prelungește până dincolo de orizont.

— Adică nu m-am îndrăgostit repede în trecut.

Știu ce vrea să spună. De ce ezită s-o spună acum, chiar și mie. E îndrăgostit de ea. De prietena mea cea mai bună. Mă uit la el și el privește spre ocean.

— Faci surfing? mă întreabă.

— Serios?

Se întoarce iar spre mine. Are o privire smerită.

— M-am gândit să nu te pun într-o situație jenantă vorbind de inima mea lovită.

— Nu mă pui. Cred că eu am deschis subiectul.

Fac câțiva pași mai aproape de marginea apei. Aaron vine după mine.

— Nu, îi spun. Nu fac surfing.

Nu e niciun surfer în apă acum, dar e târziu. Cei adevărați dispar de obicei până la 9.00.

— Tu?

— Nu, dar mereu mi-am dorit. Nu am crescut lângă ocean. Aveam deja 16 ani când am ajuns prima dată pe o plajă.

— Serios? De unde ești?

— Wisconsin. Părinții mei nu se dădeau în vânt după călătorii, dar mergeam în vacanțe numai unde erau lacuri. În fiecare vară închiriam o casă lângă lacul Michigan. Stăteam acolo o săptămână și, pur și simplu, trăiam în apă.

— Sună bine.

— Încerc să o conving pe Bella să meargă cu mine acolo la toamnă, încă e unul dintre locurile mele preferate.

— Nu e o fată obișnuită cu viața lângă lac.

— Cred că i-ar plăcea, zice Aaron și își drege vocea. Mulțumesc pentru mai devreme. Nu prea vorbesc despre mama.

Mă uit în jos.

— E în regulă, înțeleg.

Apa vine spre noi parcă întâmpinându-ne. Aaron sare în spate.

— Rahat, ce rece e!

— Nu-i chiar rău. E august. Chiar nu vrei să știi cum e în mai.

Mai face câteva mici salturi, apoi se oprește și se uită la mine.

Deodată, începe să dea cu piciorul în apa ce se retrage. Care vine spre mine ca o cascadă, iar picăturile înghețate îmi înțeapă pielea.

— Nu e frumos! îi strig.

Îl stropesc și eu, dar se apără cu prosopul. Însă apoi alergăm mai departe spre ocean, după tot mai multă apă, până ne udăm complet, iar prosopul lui nu mai e decât o cârpă ce atârnă greu, complet udă. Îmi aplec capul și las

șocul apei reci să mă cuprindă. Nu mă obosesc să-mi scot pălăria. Când mă uit înapoi, Aaron e la treizeci de centimetri de mine. Mă privește atât de intens, încât îmi vine să-mi feresc ochii, dar nu o fac.

— Ce e?

— Nimic, îmi răspunde. Doar că…

Ridică din umeri.

— Îmi placi.

Instantaneu, nu mai sunt lângă Atlantic, nu mai suntem pe plajă, ci în acel apartament, în acel pat. Mâinile lui, fără prosopul din care curge apă, sunt pe mine. Gura lui e pe gâtul meu, iar trupul i se mișcă încet și cu grijă peste mine, întrebând, modelând, apăsând. Sângele îmi pulsează în vene în ritmul unui *da.*

Închid ochii. *Oprește-te. Oprește-te. Oprește-te.*

— Ne luăm la întrecere? îl întreb.

Lovesc apa spre el și o rup la fugă. Știu că sunt mai rapidă, sunt mai rapidă decât majoritatea, iar el e încetinit de câteva kilograme de prosop fleașcă. Când ajungem la pături, Bella e trează. Se ridică pe o parte, adormită, și duce mâna la ochi să se ferească de soare.

— Unde ați fost? mă întreabă.

Respir prea greu să pot răspunde.

Capitolul 17

Septembrie e o perioadă foarte încărcată la muncă. Toată lumea ia o gură de aer la final de august, iar septembrie devine un adevărat sprint. Când mă întorc de la plajă, mă așteaptă un teanc de documente și nu ridic ochii din ele până vineri. Bella mă sună miercuri, înecându-se de râs.

— I-am spus, mă anunță.

Țipă ca un copil și îl aud pe Aaron lângă ea. Îmi imaginez că o ține în brațe, că îi cuprinde corpul cu grijă, acum că e o nouă viață între ei.

— Și?

— Dannie întreabă „și?”, spune Bella.

Aud niște zgomote, apoi vocea lui Aaron.

— Dannie, bună!

— Bună! Felicitări!

— Da, mulțumesc.

— Ești fericit?

Face o pauză și mi se strânge stomacul. Apoi îl aud vorbind cu cea mai pură și clară vibrație de fericire. Efectiv, umple telefonul.

— Știi, chiar sunt, chiar sunt.

Sâmbătă, eu și Bella ne luăm cafele de la Le Pain Quotidien pe Broadway pentru că vrea să mergem la cumpărături. Mă aștept să dăm iama în jos pe Fifth, poate să trecem prin Anthropologie, J. Crew sau Zara. În schimb, mă trezesc cu un americano în mână, în fața la Jacadi, magazinul franțuzesc cu articole pentru copii de pe Broadway.

— Trebuie să intrăm, îmi spune. Totul e adorabil.

Intru după ea. Sunt rânduri și rânduri de salopete cu pălăriuțe de aceeași culoare, pulovere tricotate, costumașe. E ca un magazin de haine în miniatură – plin cu pantofiori de fetițe și mocasini de piele, toate în mărimi de buzunar. Bella poartă o rochie roz de mătase, cu un pulover larg, de bumbac alb, legat la mijloc. Are părul liber. Strălucește. E frumoasă și radiază. Ca o zeiță.

Nu pot să spun că nu vreau copii, dar niciodată nu am fost prea atrasă de maternitate. Bebelușii nu mă înduioșează și niciodată nu am simțit că ticăie ceasul biologic sau că fereastra de oportunitate biologică s-ar închide. Cred că David ar fi un tată bun și, probabil, vom face copii într-o zi, dar când încerc să-mi creez o imagine în minte, cu noi doi și un copil, nu văd nimic.

— Când ai programare la medic? o întreb.

Bella îmi arată un halat micuț cu buline albe și galbene.

— Crezi că merge și la fete, și la băieți?

Ridic din umeri.

— Copilul vine la primăvară, deci o să avem nevoie și de chestii cu mânecă lungă.

Îmi dă halatul și scoate două pulovere albe tricotate, de mărimi diferite.

— Ce zice Aaron? o întreb.

Zâmbește visătoare.

— Se poartă minunat, e foarte entuziasmat. Totul e neașteptat, desigur, dar el pare foarte, foarte fericit. Nu mai avem 25 de ani.

— Așa e. Vă căsătoriți?

Bella își dă ochii peste cap și îmi întinde o pereche de șosete cu ancore micuțe pe ele.

— Nu mai fi așa de formală, îmi spune.

— O să aveți un copil. E o întrebare legitimă.

Se întoarce spre mine și am toată atenția ei.

— Nici nu am discutat despre asta. Ce se întâmplă acum pare suficient.

— Deci când mergi la doctor? o întreb și schimb placa. Vreau să văd ecografia.

— Săptămâna viitoare, răspunde zâmbind. Au spus că nu e nicio grabă. E devreme, nu sunt prea multe de făcut oricum.

— În afară de cumpărături.

Am brațele pline de hăinuțe. Mă strecor spre casa de marcat.

— Cred că e fetiță, spune Bella.

Parcă o văd pe ea într-un balansoar, ținând în brațe un bebeluș înfășurat într-o păturică moale și roz.

— O fată ar fi minunat, îi spun.

Mă trage spre ea.

— Acum trebuie să începi și tu.

Îmi imaginez că sunt gravidă. Că fac cumpărături aici pentru propriul puiuț. Asta mă face să-mi doresc un cocktail.

∵

Duminică mă duc la ea la apartament. Sun de două ori. Când, în sfârșit, se deschide ușa, apare Aaron – sau cel puțin capul lui. Trage de ușă și văd zeci de pachete, cutii și coșuri cu tot felul de cadouri, care umplu holul.

— Ați jefuit un magazin? îi întreb.

Aaron dă din umeri.

— E foarte entuziasmată, îmi spune.

— Și face cumpărături?

Mă uit la fața lui cu mai multă atenție, căutând urme de judecată sau de

ezitare, dar nu găsesc nimic altceva decât un ușor amuzament. Poartă blugi și un tricou alb și nu are șosete. Mă întreb dacă și-a adus deja lucrurile aici. Dacă și le aduce. Doar o să locuiască împreună, nu?

Împinge o cutie cu piciorul și ușa se deschide complet. Intru și o închid după mine.

— Felicitări! îi spun.

— Ah, da, mulțumesc.

Așază o cutie de confecții peste un pachet de la Amazon. Se oprește și bagă mâinile în buzunare.

— Știu că e cam devreme.

— Bella a fost mereu nerăbdătoare, îi spun. Deci nu mă surprinde.

Râde, dar parcă mai degrabă de mine.

— Vreau doar să știi că sunt foarte fericit. E cel mai bun lucru care mi s-a întâmplat vreodată.

Se uită drept în ochii mei când spune asta, la fel cum a făcut pe plajă. Clipesc.

— Bun, mă bucur.

Chiar atunci vocea Bellei se aude din camera cealaltă.

— Dannie? Ai ajuns?

Aaron zâmbește și face un pas în lateral, întinzând brațul ca să trec.

Urmez sunetul vocii Bellei pe hol, trec de bucătărie, de dormitor și ajung la camera de oaspeți. Patul e dat într-o parte, iar dulapul a fost împins în mijlocul camerei. Bella, în salopetă și cu o eșarfă roșie pe cap, pictează nori albi și pufoși pe pereți.

— Bella! Ce faci aici?

— Camera copilului, spune uitându-se la mine. Cum ți se pare?

Se dă în spate și-și pune mâinile în șold, ca să-și studieze mai bine opera.

— Cred că, pentru prima dată în viața ta, anticipezi. Și mă cam sperie. Camera copilului nu se face, de obicei, pe la șapte luni?

Râde, cu spatele la mine.

— E distractiv. N-am mai pictat de multă vreme.

— Știu.

Mă duc lângă ea și îi pun mâna pe umăr. Ea se lasă pe mine. Norii sunt alburii, cerul e roz-pal, cu tușe de albastru-deschis și de violet. E o capodoperă.

— Chiar îți dorești asta, rostesc eu, dar nu mă adresez chiar ei.

O spun către perete. Către orice e dincolo și a dus la împlinirea acestei realități. Pentru o clipă, uit de viitorul pe care l-am văzut. Sunt copleșită de acest prezent, concret și incontestabil.

Capitolul 18

David și cu mine ar trebui să ne vedem cu planificatorul de nunți sâmbăta viitoare, de dimineață. E mijlocul lui septembrie și mi s-a spus fără ocolișuri că, dacă nu aleg florile acum, voi folosi ca ornamente pentru masă frunze moarte.

Am o săptămână nebună la muncă: luni ne lovește o tonă de treabă la două cazuri urgente și abia dacă ajung acasă să dorm. Vinerea următoare, în timp ce merg spre lifturi, îmi scot telefonul ca să-i spun lui David că e posibil să fie nevoie să amânăm întâlnirea – sunt disperată de somn –, când văd multe apeluri de la un număr necunoscut.

În ultima vreme a explodat numărul apelurilor frauduloase, dar, de obicei, sunt marcate. Îmi verific mesageria vocală când cobor, închid, apoi încerc din nou din hol. Tocmai trec prin ușile de sticlă când aud mesajul: *Dannie, sunt Aaron. Am mers la doctor azi și... Poți să mă suni? Cred că trebuie să vii aici.*

Mi se înmoaie picioarele și sun înapoi imediat, cu mâinile tremurând. Ceva nu e în regulă. Ceva nu e în regulă cu copilul. Bella avea programare la medic azi. Trebuia să audă bătăile inimii pentru prima dată. Ar fi trebuit s-o protejez. Ar fi trebuit să n-o las să cumpere toate hainele alea, să facă toate planurile alea. Era prea devreme.

— Dannie?

Vocea lui Aaron pare aspră prin telefon.

— Bună! Scuze! Eram… Unde e?

— Aici. Dannie, nu e bine deloc.

— E ceva în neregulă cu copilul?

Aaron face o pauză. Apoi o spune dintr-odată, cu glas tremurător.

— Nu e niciun copil.

∵

Îmi arunc pantofii cu toc în geantă, îmi pun încălțările joase și iau metroul spre Tribeca. Mereu m-am întrebat cum se simt oamenii care primesc vești tragice și sunt nevoiți să se urce imediat în avion. În fiecare avion trebuie să fie cineva care merge la căpătâiul mamei muribunde, la prietenul care a avut un accident de mașină, la casa care i-a luat foc. Aceste minute din metrou sunt cele mai lungi din viața mea.

Aaron răspunde la ușă. Poartă blugi și o cămașă pe jumătate băgată în pantaloni. Arată șocat, are ochii roșii. Genunchii mi se înmoaie iar, de data

asta simt că o să mă prăbușesc pe podea.

— Unde e? îl întreb.

Nu-mi răspunde, doar arată spre dormitor. Mă duc și o găsesc pe Bella pe pat, ghemuită pe o parte, cu pernele în brațe, îmbrăcată cu pantaloni de trening și un hanorac. Îmi scot încălțările și mă bag lângă ea, luând-o în brațe.

— Bells, sunt aici.

O sărut pe capul acoperit de gluga hanoracului. Nu se mișcă. Mă uit spre Aaron, care stă în ușă, încremenit, cu mâinile atârnate pe lângă corp, inutile.

— Bells, încerc din nou și o mângâi ușor pe spate. Haide, ridică-te.

Ea se mișcă. Se uită la mine. Pare confuză, înfricoșată. Arată ca atunci când se trezea în patul meu, cu decenii în urmă, dintr-un coșmar.

— Ți-a zis? mă întreabă.

— Mi-a zis că ai pierdut copilul.

Mi se face rău când rostesc cuvintele astea. Mă gândesc cum era Bella acum doar o săptămână, picta, se pregătea.

— Bells, îmi pare atât de rău…

Se ridică și își duce mâna la gură. Am impresia că o să vomite.

— Nu, zice ea. M-am înșelat. Nu eram gravidă.

Mă uit la fața ei, apoi la Aaron, care e tot în ușă.

— Ce vrei să spui?

— Dannie.

Mă privește cu ochi mari și înlăcrimați. Văd în ei ceva ce n-am mai văzut decât o singură dată, când aștepta la o ușă din Philadelphia.

— Medicul crede că am cancer ovarian.

Capitolul 19

Îmi spune multe. Despre cancerul ovarian care, în cazuri rare, poate da un rezultat fals pozitiv la testul de sarcină. Despre cum simptomele uneori seamănă cu cele ale sarcinii. Menstruație întârziată, stomac umflat, amețeală, lipsă de energie. Dar eu nu aud decât un huruit în urechi, care crește întruna până ce aproape că n-o mai aud pe ea. I se mișcă buzele și parcă dintre ele ies mii de albine, care bâzâie și îmi înțeapă fața până când mi se închid ochii de la umflături.

— Cine ți-a spus asta?

— Doctorul. Azi am mers la ecograf.

— I-au făcut o tomografie computerizată, adaugă Aaron din ușă. Și analize de sânge.

— Avem nevoie de o a doua opinie, îi spun.

— Așa am zis și eu, precizează Aaron. E un doctor groza…

Dar îl opresc cu un semn din mână.

— Unde sunt părinții tăi?

Bella se uită de la Aaron la mine.

— Tata e în Franța, cred. Mama e acasă.

— I-ai sunat?

Clatină din cap.

— Bine. O să-l sun pe Frederick și o să-i cer o listă cu prietenii lui de la spitalul Sinai. El este în conducerea departamentului de cardiologie, nu?

Bella confirmă.

— Bun. O să te programăm la cel mai bun oncolog.

Înghit în sec când pronunț cuvântul ăsta. Are gust de întuneric.

Dar asta știu să fac. La asta sunt bună. Cu cât vorbesc mai mult, cu atât huruitul se aude mai încet. Fapte. Documente. Cine știe la ce cretin drogat de medic au fost? Ginecologul nu e oncolog. Nu știm nimic deocamdată. Probabil, s-a înșelat. Trebuie să se fi înșelat.

— Bella, îi spun luându-i mâinile într-ale mele. O să bine, OK? Orice ar fi, o să ne ocupăm. O să fii bine.

∵

Luni dimineața suntem la cabinetul doctorului Finky, cel mai bun oncolog din New York. Mă întâlnesc cu Bella pe Ninety-Eight, la intrarea de la Mount Sinai. Când coboară din mașină, observ că Aaron e cu ea. Sunt surprinsă să-l văd, nu credeam că vine. Acum, când Bella nu mai e gravidă, când ne

confruntăm cu cea mai proastă veste posibilă, nu mă așteptam să rămână în peisaj. Au petrecut doar o vară împreună.

Cabinetul doctorului Finky e la etajul patru. În lift ne întâlnim cu o gravidă. O simt pe Bella întorcându-se în spatele meu, spre Aaron. Apăs mai tare pe butonul etajului nostru.

Sala de așteptare e plăcută. Veselă. Tapet cu linii galbene, flori în ghiveci și o mulțime de reviste. Dintre cele bune. *Vanity Fair*, *The New Yorker, Vogue.* Doar două persoane așteaptă, un cuplu de bătrâni, care par să vorbească pe FaceTime cu nepotul. Fac amândoi cu mâna spre cameră, scot un șir nesfârșit de *oh* și *ah.* Bella se înfioară.

— Programarea de la 9.00. Bella Gold?

Recepționera îmi face semn să mă apropii și îmi dă un teanc de hârtii.

— Dumneavoastră sunteți pacienta?

Mă uit în spatele meu, spre Bella.

— Nu, zice ea. Eu sunt.

Femeia îi zâmbește. Are părui prins în două cozi și un ecuson pe care scrie „Brenda”.

— Bună, Bella! Te rog, completează formularele astea.

Vorbește pe un ton calm, matern și știu că de asta e aici. Ca să atenueze lovitura care-i așteaptă pe pacienți după ce dispar pe ușa cabinetului.

— Sigur, spune Bella. Mulțumesc.

— Și dă-mi cardul de asigurare, ca să fac o copie.

Bella caută prin geantă și scoate portofelul. Îi întinde un card Blue Cross. Nu eram sigură că Bella are asigurare sau că are cardul la ea. Sunt impresionată de pașii pe care i-a parcurs ca să ajungă aici. L-a făcut prin galerie? Cine i l-a aranjat?

— Blue Cross? o întreb când ne așezăm la loc.

— Au o rețea bună, îmi răspunde.

Ridic din sprâncene și ea îmi zâmbește. E primul moment de ușurare de vineri încoace.

Vineri l-am sunat pe tatăl ei. N-a răspuns. Sâmbătă i-am lăsat un mesaj vocal: *E vorba de sănătatea Bellei. Trebuie să mă sunați urgent.*

Bella a susținut mereu că părinții ei au făcut un copil prea de tineri și înțeleg ce spune, dar nu cred că asta e problema; sau nu în totalitate. E vorba de faptul că nu i-a interesat niciodată să fie părinți. Au făcut-o pe Bella pentru că așa se cuvenea, să ai copii, dar nu au vrut s-o crească, nu cu adevărat.

Ai mei au fost mereu alături de mine și de Michael. Îi preocupa fotbalul și veneau la toate meciurile, se ofereau primii când era de adus mâncare sau uniforme undeva. Erau protectori și stricți. Se așteptau la multe de la mine:

note bune, rezultate excelente, maniere impecabile. Iar eu le obțineam, mai ales după Michael; pentru că el le-ar fi obținut, a trebuit să fiu la fel. Nu voiam să-i ducă lipsa mai mult decât i-o duceau deja. Dar m-au iubit și când am avut eșecuri: minus 7 la mate, faptul că nu am intrat la Brown. Știam că ei știu că sunt mai mult decât un CV.

Bella era isteață la școală, dar dezinteresată. Trecea prin engleză și istorie cu ușurința cuiva care știe că asta nu contează. Și chiar nu conta. Scria foarte bine – încă scrie foarte bine. Dar prin artă și-a găsit exprimarea deplină. Am urmat amândouă o școală de stat și nu existau fonduri, dar contribuția părinților era consistentă, așa că aveam un atelier de pictură, uleiuri, pânze și un profesor dedicat muncii sale. Bella desena tot timpul când eram mici. Iar schițele ei erau bune, ieșite din comun. Dar în atelierul de pictură chiar a început să producă lucruri extraordinare. Profesori și elevi din toate clasele veneau să le vadă. Un peisaj, un autoportret, un bol cu fructe uscate pe un colț de masă. Odată l-a pictat pe Irving, tocilarul de la clasa a zecea din Cherry Hill. După aceea, reputația lui s-a schimbat complet. Arăta misterios, interesant. Lumea îl vedea așa cum îl desenase Bella. Ea părea să aibă abilitatea de a scoate la iveală lucruri interioare și de a le expune cu bucurie, excesiv, impetuos.

Tatăl ei, Frederick, m-a sunat sâmbătă după-amiaza, din Paris. I-am spus ce știam: Bella a crezut că e gravidă, s-a dus la ecografie să-și confirme bănuiala, acolo i-au făcut niște teste și i-au pus diagnosticul de cancer ovarian. Mi-a întâmpinat vorbele cu o tăcere uimită. Apoi a întocmit un plan de bătaie.

— O să-l sun pe doctorul Finky, mi-a zis. O să-i spun că avem nevoie de programare luni, la prima oră. Așteptați un semn de la mine.

— Mulțumesc, i-am spus, ceea ce a părut foarte natural, deși n-ar fi trebuit.

— O suni tu pe mama ei? m-a întrebat.

— Da.

Mama Bellei a început instantaneu să plângă la telefon. Știam că așa va face. Jill a avut mereu o aplecare spre spectacol.

— Mă urc în următorul avion, mi-a zis, deși, probabil, era în Philadelphia și putea veni cu mașina până aici în mai puțin de dublul timpului necesar pentru a ajunge la aeroport.

— Facem programare luni dimineața, am anunțat-o. Vrei să-ți trimit detaliile?

— O sun pe Bella, a zis și a închis.

Cea mai recentă informație era că Jill are un iubit de vârsta noastră. Se mai căsătorise o dată, după tatăl Bellei, cu un moștenitor grec, care o înșela

întruna, în ochii lumii. N-a făcut niciodată alegeri potrivite. Sinceră să fiu, ea a reprezentat modelul pentru viața amoroasă a Bellei, dar să sperăm că asta s-a terminat odată cu Aaron.

Luni dimineața, în sala de așteptare, completând documente, nu întreb de Jill pentru că nu am de ce. Știu ce s-a întâmplat. A pierdut hârtia pe care a notat ora sau avea un masaj pe care nu-l putea anula ori a uitat să cumpere bilet de tren și s-a gândit că vine a doua zi. Un milion de motive, ca de fiecare dată, toate indicând același lucru.

Bella completează hârtiile, iar eu și Aaron stăm ca niște stânci, de-o parte și de alta. Îl văd cum pune un picior peste celălalt, legănându-l nervos. Își freacă fruntea.

Bella poartă blugi și un pulover portocaliu, deși afară e mult prea cald pentru astfel de haine. Vara nu bate în retragere deloc, deși ne apropiem de sfârșitul lui septembrie.

— Domnișoară Gold?

Un infirmier sau asistent tânăr, cu ochelari cu rame metalice, apare în fața ușii de sticlă. Bella învârte nervoasă hârtiile în poală.

— Nu am terminat, spune ea.

Brenda zâmbește de la birou.

— E în regulă, putem să ne ocupăm de ele mai târziu.

Apoi se uită când la mine, când la Aaron.

— Intrați amândoi? ne întreabă.

— Da, răspunde Aaron.

Asistentul, Benji, vorbește vesel cu noi când mergem pe hol. Din nou, veselia asta. De parcă te-ar duce să cumperi înghețată sau ai sta la coadă la carusel.

— Pe aici.

Ține deschisă o ușă care dă într-o cameră albă și intrăm toți trei: eu, Bella și Aaron. În colț sunt două scaune normale și unul de consult. Eu rămân în picioare.

— O să facem câteva mici teste de rutină, cât îl așteptăm pe doctorul Finky.

Benji îi ia pulsul și temperatura Bellei, se uită în gâtul ei și în urechi. O urcă pe cântar și îi măsoară înălțimea. Nici Aaron nu stă jos și, cu două scaune goale și cu noi în picioare, camera pare mică, aproape claustrofobică. Nu sunt sigură cum mai încape o persoană aici. În sfârșit, se deschid ușile.

— Bella, nu te-am mai văzut de când aveai zece ani. Bună!

Doctorul Finky e scund și rotofei, dar se mișcă cu precizie și viteză ca o săgeată.

— Bună! spune Bella și îi întinde mâna.

— Ei cine sunt?

— El e iubitul meu, Greg Aaron dă mâna cu dr. Finky.

— Iar Dannie e prietena mea cea mai bună.

Procedez și eu la fel.

— Ai un grup de sprijin, asta e minunat, comentează dr. Finky. Simt cum mi se strânge stomacul. Nu ar fi trebuit să spună asta. Nu-mi place.

— Așadar, te-ai dus la doctor crezând că ești gravidă? Explică-mi puțin ce te-a adus azi la mine.

Finky își pune ochelarii, scoate o agendă și începe să dea din cap și să noteze. Menstruația întârziată. Senzația de balonare. Rezultatul fals pozitiv la testul de sarcină. Vizita la medic. Ecografia. Analizele de sânge.

— Trebuie să mai facem niște teste, spune el. Nu vreau să mă pronunț deocamdată.

— Se poate azi? îl întreb.

Mi-am luat notițe, am scris tot ce i-a ieșit din gură în agenda care trebuia să fie planificatorul de nuntă.

— Da. O să-l chem pe asistent să te pregătească.

— Dumneavoastră ce credeți? îl întreb.

Își scoate ochelarii. Se uită la Bella.

— Cred că trebuie să mai facem niște teste, îi spune.

Altceva nici nu trebuie să mai zică. Sunt avocată. Știu ce înseamnă cuvintele, ce înseamnă tăcerile, repetițiile. Și știu clar ce crede. Ce suspectează. Poate chiar ce știe deja. Că primii medici au avut dreptate.

Capitolul 20

Uite ce nu-ți spune nimeni despre cancer: că e un traseu lin. După șocul inițial, după diagnostic și teroare, îți pun centura pentru o călătorie la viteză mică. Încep încet, ușurel. Vrei niște lămâie în apă când faci chimioterapie? O primești. Radiații? Nicio problemă. Toată lumea o face, e ca iarba. Îți dau chimicalele alea cu zâmbetul pe buze. O să îți placă, vei vedea.

Bella chiar are cancer ovarian. Medicii cred că e stadiul trei, adică s-a întins până aproape de nodulii limfatici, dar nu spre organe. E tratabil, așa ni se spune. Există soluții. De multe ori, la cancerul ovarian, nu mai sunt speranțe. Afli prea târziu. Acum nu e prea târziu.

Întreb de statistici, dar Bella nu vrea să audă.

— Informațiile astea îți intră în cap, susține ea. Ceea ce o să afecteze rezultatul. Nu vreau să știu.

— Sunt numere, îi spun eu. O să afecteze rezultatul oricum. Datele statistice nu se schimbă. Ar trebui să știm cu ce ne confruntăm.

— Noi decidem cu ce ne confruntăm.

Pune embargo pe Google, dar caut oricum: 47%. Rata de supraviețuire după cinci ani în cazul cancerului ovarian. Mai puțin de 50%.

David mă găsește așezată pe podeaua cu gresie de la duș.

— 50% e bine, îmi spune lăsându-se pe vine și luându-mă de mană. Înseamnă jumătate.

E un mincinos groaznic. Știu că nu ar paria niciodată cu probabilitățile astea, nici măcar la o masă de bețivi din Vegas.

Cinci zile mai târziu, o însoțesc din nou pe Bella la o programare. A fost transferată la un ginecolog oncolog, care va stabili datele operației și ale tratamentului. Suntem doar noi două. Bella l-a rugat pe Aaron să rămână acasă. Nu am asistat la conversație. Nu știu cum a fost. Dacă s-au certat. Dacă el a fost ușurat.

Ne ducem la cabinetul doctorului Shaw pe Park Avenue, între Sixty-Second și Sixty-Third. E așa de civilizat încât, atunci când ajungem cu mașina, cred că adresa e greșită: mergem la un prânz?

Cabinetul lui e mai discret, mai liniștit. Aici intră pacienți care chiar suferă. Îți dai seama că la doctorul Finky e prima oprire – cu trenul nou, curat, plin de avânt. Doctorul Shaw e aici pentru restul călătoriei.

Când asistenta ne conduce în spate, doctorul Shaw apare foarte repede să ne întâmpine. Îmi place din start fața lui – deschisă, poate puțin naivă.

Zâmbește des. Observ că și Bella îl place.

— De unde sunteți? îl întreabă ea.

— Chiar din Florida. Statul soarelui.

— Mereu mi s-a părut ciudat că Florida e statul soarelui. Ar trebui să fie California.

— Știu, sunt de acord, spune doctorul Shaw.

E înalt și, când se așază pe taburetul rotativ, genunchii îi ajung aproape la coate.

— Bun. Iată ce avem de făcut.

Doctorul Shaw prezintă planul. Operație, ca să reducă tumoarea cât mai mult, apoi patru runde de chimioterapie în două luni. Ne avertizează că o să fie brutale. De câteva ori în timpul întâlnirii, mă gândesc că aș vrea să pot face schimb cu Bella. Că ar trebui să fiu eu în locul ei. Că eu sunt puternică. Că eu pot suporta. Nu sunt sigură că Bella poate.

Operația e programată pentru marți, la spitalul Sinai. Include o histerectomie completă, dar vor scoate și ambele ovare și trompele uterine. Ceva care se numește salpingo-ovarectomie bilaterală. Mă trezesc căutând pe Google termeni medicali când sunt în mașină, în metrou, în baie la muncă. N-o să mai producă ovule. Și nici nu va mai avea un loc unde să le producă vreodată.

Când își dă seama de asta, Bella începe să plângă.

— Pot să-mi congelez ovulele înainte?

— Există opțiuni de fertilitate, îi spune domol doctorul Shaw, dar nu le-aș recomanda. Și nici să așteptăm. Hormonii pot exacerba cancerul. Cred că e neapărat necesar să te băgăm în operație cât mai repede posibil.

— Cum de se întâmplă așa ceva? întreabă Bella.

Își acoperă fața cu palmele. Mie-mi vine să vărs. Fierea mi se ridică în gât, gata să se verse pe podeaua acestui cabinet de pe Park Avenue.

Doctorul Shaw vine cu scaunul mai aproape. Îi pune o mână pe genunchi.

— Știu că e greu. Dar ești pe cele mai bune mâini. Și o să facem tot ce putem pentru tine.

— Nu e drept, rostește Bella.

Doctorul Shaw se uită la mine, dar, pentru prima dată, am rămas fără cuvinte. Cancer. Nu mai poate avea copii. Trebuie să mă concentrez să respir.

— Nu e, spune doctorul. Ai dreptate. Dar atitudinea ta contează mult. Eu o să lupt pentru tine, dar am nevoie de tine alături.

Ea își ridică ochii spre el, cu fața scăldată de lacrimi.

— O să fiți acolo? La operație?

— Sigur că da. Eu te operez.

Bella se uită la mine.

— Tu ce crezi? mă întreabă.

Eu mă gândesc la plaja de la Amagansett. Cum de eram acolo acum doar trei săptămâni, iar ea se înroșea văzând testul de sarcină și strălucea de speranță?

— Cred că trebuie să faci operația acum, îi răspund.

Bella dă aprobator din cap.

— Bine.

— E decizia corectă, spune doctorul Shaw.

Se întoarce la computer.

— Și, dacă aveți întrebări, aici e numărul meu personal.

Ne dă amândurora cărți de vizită. Copiez numărul lui în agendă.

— Să vorbim despre pașii concreți, ne spune.

Și tot vorbește. Despre noduli limfatici, celule canceroase și incizii abdominale. Iau notițe cât mai exacte, dar e greu, nu, e imposibil să urmăresc tot. Parcă doctorul Shaw ar vorbi în altă limbă – ceva aspru, ca rusa sau ceha. Am sentimentul că nici nu vreau să înțeleg. Vreau doar să se oprească din vorbit. Dacă se oprește, nimic din toate astea nu e adevărat.

Plecăm de la cabinet și ne oprim la colțul dintre Sixty-Third și Park. Inexplicabil, neverosimil, e o zi perfectă. Septembrie e splendid în New York, mai ales că toamna nu durează mult, iar ziua aceasta constituie reclama perfectă. E un vânt slab, cu soare puternic. Oriunde mă uit, oamenii zâmbesc, se plimbă, vorbesc, se salută.

Mă uit la Bella. Nu am idee ce să-i spun. Mi se pare de necrezut că aici și acum ceva mortal crește în ea. Pare imposibil. Uită-te la ea. Uită-te. E imaginea sănătății perfecte. Are obrajii rozalii și plini și radiază. E ca o pictură impresionistă. E viața însăși. Ce s-ar întâmpla dacă ne-am preface că nu am aflat? Cancerul ne-ar ajunge din urmă? Sau ar prinde aluzia și s-ar căra? E receptiv? Ne ascultă? Avem puterea să-l schimbăm?

— Trebuie să-l sun pe Greg, îmi spune.

— Bine.

Pentru a nu știu câta oară simt telefonul vibrând în geantă. E trecut de zece, trebuia să ajung la birou acum două ore. Sigur am o sută de e-mailuri.

— Vrei să-ți chem o mașină? o întreb.

— Nu, vreau să mă plimb, îmi răspunde, clătinând din cap.

— Bine. Hai să ne plimbăm.

Își scoate telefonul și spune, fără să ridice ochii din el:

— Aș prefera să fiu singură.

Când eram în liceu, Bella dormea la mine mai des decât dormea la ea acasă. Ura să fie singură, iar părinții ei călătoreau tot timpul. Erau plecați

mai mult de jumătate din lună. Așa că locuia la noi. Aveam un pat care se prelungea din al meu și stăteam treze nopțile, numărând stelele lipite pe tavan. Era imposibil, firește, să le numărăm pe toate, căci cine le putea distinge? Adormeam în mijlocul unei învălmășeli de numere.

— Bells…

— Te rog. Promit să te sun mai încolo.

Îi simțeam fiecare cuvânt ca o mușcătură. E destul de rău și așa, dar de ce să facă față singură? Trebuie să ne oprim. Să luăm cafea. Să vorbim despre asta.

O ia din loc și, din reflex, pornesc după ea. Dar știe că sunt în spatele ei, se oprește și îmi face semn să plec.

Îmi vibrează din nou telefonul. De data asta îl scot și răspund.

— Dannie.

— Unde dracu' ești? se aude vocea partenerei mele de caz, Sanji.

Are 29 de ani și a absolvit MIT la 16. Lucrează în liga mare de zece ani. Nu am auzit-o niciodată spunând un cuvânt mai mult decât trebuie. Faptul că a zis „dracu'" trădează multe.

— Îmi pare rău, am avut treabă. Sunt pe drum.

— Nu închide. Avem o problemă cu CIT. Au goluri în datele fiscale.

Trebuia să terminăm verificările pentru CIT o companie pe care o cumpără un client de-al nostru, Epson, o corporație gigant. Dacă nu avem un raport fiscal final, partenerul își va ieși din minți.

— Mă duc la sediul lor, îi spun. Tu așteaptă un semn de la mine. Sanji închide fără să-mi zică la revedere și eu mă îndrept spre Financial District, unde are sediul CIT. E o companie specializată în codare website. În ultima vreme am fost pe acolo mai mult decât mi-ar fi plăcut. De peste șase luni, suntem în contact direct permanent cu consilierul lor intern și acum știu foarte bine cum lucrează. Sper să fie o scăpare. Lipsesc rapoarte și declarații fiscale de opt luni.

Când ajung, sunt trimisă imediat sus, iar Darlene, recepționera, mă conduce la consilierul asociat. Beth stă la biroul ei și ridică ochii spre mine de cum intru. E o femeie între 55 și 60 de ani și lucrează în companie de la înființare, acum 12 ani. Biroul îi seamănă – sobru, fără nicio fotografie. Beth nu poartă verighetă. Ne purtăm cordial una cu alta, chiar prietenos, dar nu discutăm niciodată chestii personale și e imposibil să-mi dau seama ce o așteaptă acasă când iese dintre pereții ăștia.

— Dannie. Cărui fapt îi datorez neplăcerea asta?

Am fost în biroul ei ieri.

— Tot ne lipsesc niște date fiscale.

Nu se ridică, îmi face un semn scurt să mă așez.

— O să-mi pun echipa să verifice, îmi spune.

Echipa ei e formată dintr-un alt avocat, Davis Brewster, cu care am fost colegă la Columbia. E deștept. Nu înțeleg cum a ajuns consilier juridic la o firmă medie.

— Azi după-amiază, precizez.

Dă din cap.

— Chiar îți iubești munca, îmi spune.

— Nici mai mult, nici mai puțin decât oricare dintre noi.

Râde și se uită din nou în computer.

— Nu tocmai.

La cinci după-amiază ajung la mine o grămadă de documente de la CIT. O să stau aici cel puțin până la nouă ca să trec prin toate. Sanji se plimbă întruna prin sala de conferințe, de parcă ar pregăti un plan de atac. Îi trimit un mesaj Bellei: *Dă-mi un semn.* Nimic.

E zece seara când plec. Tot nimic de la Bella. Corpul întreg mi-e încordat, de parcă aș fi trecut printr-o sită pe tot parcursul zilei. Merg și simt cum mi se mai îndreaptă puțin spatele. Nu am adidașii cu mine și după câteva străzi încep să mă doară picioarele în pantofi, dar continui să merg. Pe măsură ce blocurile rămân în urma mea – cele de pe Fifth, apoi cele care coboară spre Forties ca linia de metrou încep să merg mai repede. Când ajung pe East Thirty-Eighth, deja alerg.

Ajung la apartamentul nostru din Gramercy respirând greu și transpirată. Bluza e fleașcă și am picioarele aproape amorțite. Parcă mi-e și frică să mă uit la ele. Dacă mă uit, cred că o să văd o băltoacă de sânge crescând sub tălpi.

Deschid ușa. David e la masă, cu un pahar cu vin și cu computerul deschis. Sare când mă vede.

— Bună!

Se uită la mine de sus până jos, cu ochii mijiți.

— Ce-ai pățit?

Mă aplec să-mi scot pantofii. Dar primul nu vrea să iasă. Parcă ar fi lipit de picior. Țip de durere.

— Oh, stai jos, îmi spune el.

Mă trântesc pe băncuța din holul de la intrare și el se apleacă.

— Doamne, Dannie, ce ai făcut? Ai alergat până aici?

Se uită din nou la mine și în momentul ăla simt că mă prăbușesc. Nu știu dacă o să leșin sau o să explodez. Arsura din picioare urcă și mă cuprinde cu totul.

— E foarte bolnavă, îi spun. Are nevoie de operație săptămâna viitoare. Stadiul trei. Patru runde de chimioterapie.

David mă ia în brațe. Vreau să simt alinarea oferită de brațele lui. Vreau să mă topesc în ele. Dar nu pot. Ceea ce se întâmplă e prea important. Nimic nu o să ajute. Nimic nu o să estompeze realitatea.

— V-a dat informații? întreabă el gâfâind. Doctorul cel nou? Ce a zis?

Îmi dă drumul și îmi pune mâna pe genunchi. Încuviințez din cap.

— N-o să poată face copii niciodată. Îi vor scoate uterul și ambele ovare.

David se cutremură.

— Doamne! Doamne, Dannie, îmi pare atât de rău!

Închid ochii din cauza durerii care urcă dinspre picioare, din cauza cuțitelor ce mi se înfig în tălpi.

— Scoate-i, îi spun aproape gâfâind.

— Bine, imediat.

Se duce la baie și se întoarce cu pudră pentru bebeluși. Agită tubul și un nor de praf alb coboară peste piciorul meu. David mișcă pantoful, îmi vine să vărs de durere. Apoi pantoful iese. Îmi privesc piciorul: e o rană deschisă ce sângerează, dar arată mai bine decât mă așteptam. David mai aruncă niște pudră pe el.

— Lasă-mă să-l văd și pe celălalt.

Îi dau și celălalt picior. Agită tubul, mișcă pantoful, același ritual.

— Trebuie să le bagi în apă, îmi spune. Haide.

Îmi cuprinde mijlocul cu brațul și mă conduce, tresărind și gemând, spre baie. Avem cadă, deși nu e cu picioare. Am visat mereu să am una cu picioare, dar baia era deja amenajată când ne-am mutat. E așa de stupid, aproape imposibil, felul în care creierul meu încă îmi transmite această informație acum, încă observă lipsa picioarelor la o cadă de porțelan. De parcă ar conta.

David dă drumul la apă.

— O să pun niște sare amară în ea. O să te simți mai bine.

Când se întoarce să plece, îl prind de braț. Mă țin de el, îl strâng la piept cum face un copil cu animalul de pluș.

— O să fie bine, îmi spune.

Desigur, cuvintele lui nu înseamnă nimic. Nimeni nu știe cum o să fie. Nici el. Nici doctorul Shaw. Nici măcar eu.

Capitolul 21

Bella nu-mi răspunde la apeluri sau la mesaje, așa că, până la urmă, sâmbătă noapte îl sun pe Aaron.

Răspunde de la al doilea apel.

— Dannie, rostește șoptit. Bună!

— Bună, da!

Sunt în dormitorul nostru, cu picioarele bandajate pe covorul moale.

— Bella e acolo?

Se lasă liniștea.

— Haide, Aaron! Nu-mi răspunde la telefon.

— De fapt, doarme, spune el.

— Oh!

E abia opt seara.

— Ce faci tu?

Mă uit la treningul cu care sunt îmbrăcată.

— Nimic. Probabil, ar trebui să mă întorc la lucru. Îi spui că am sunat?

— Sigur că da.

Deodată, mă simt irațional de supărată. Aaron, acest străin, acest bărbat pe care ea îl cunoaște de mai puțin de patru luni, stă cu ea, în apartamentul ei. De la el cere ajutor. Nici măcar n-o cunoaște. Iar eu, prietena ei cea mai bună, familia ei…

— Trebuie să mă sune, spun pe alt ton, înflăcărat de gândurile care nu-mi dau pace.

— Știu, spune Aaron încet. Doar că a fost…

— Nu-mi pasă cum a fost. Cu tot respectul, nu te cunosc. Prietena mea cea mai bună se operează marți. Trebuie să mă sune.

Aaron își drege vocea.

— Vrei să faci o plimbare? mă întreabă.

— Ce?

— O plimbare. Mi-ar prinde bine niște aer. Și pare că și ție.

Nu știu sigur ce să răspund. Vreau să-i spun că am prea mult de muncă și e adevărat, am fost distrasă toată săptămâna cât am încercat să pregătesc documentele pentru semnături. Nici acum nu avem tot de la CIT, iar cei de la Epson devin agitați; vor să anunțe achiziția săptămâna viitoare. Dar nu pot spune nu. Trebuie să vorbesc cu Aaron, să-i explic că mă descurc fără el, că se poate întoarce la viața lui din primăvara trecută, oricum ar fi fost ea.

— Bine, îi spun. Perry colț cu Washington. Douăzeci de minute.

∵

Mă așteaptă deja la colț când ajung cu taxiul. Încă e lumină afară, deși va dispărea curând. Octombrie se apropie și nu promite decât mai mult întuneric. Aaron poartă blugi și un pulover verde, exact ca mine, și pentru o clipă, cât îi plătesc șoferului și cobor, imaginea a doua persoane îmbrăcate la fel care se întâlnesc mă face să râd.

— Și când te gândești că era cât pe ce să-mi iau geanta portocalie, îmi spune și arată spre geanta crossbody Tod's, pe care Bella mi-a dăruit-o când am împlinit 25 de ani.

Începem să ne plimbăm. Încet. Încă mă dor picioarele și am răni. O luăm pe Peery, spre West Side Highway.

— Am locuit aici, spune el, spărgând tăcerea. Înainte să mă mut în Midtown. Doar șase luni. A fost primul meu apartament. Undeva la o stradă de aici, pe Hudson. Îmi plăcea West Village, dar era aproape imposibil să ajung undeva cu transportul public.

— Uite West Forth, îi spun.

Dă din cap în semn de aprobare.

— Stăteam deasupra unei pizzerii care s-a închis. Mi-amintesc că toate lucrurile mele miroseau a mâncare italiană. Hainele, așternuturile, totul.

Mă surprind râzând.

— Când m-am mutat la New York, am locuit în Hell's Kitchen. Tot apartamentul mirosea a curry. Nici nu pot să mă uit la curry acum.

— Ah, înțeleg. Dar mie mereu mi-e poftă de pizza.

— De cât timp ești arhitect?

— De la început. Cred că așa m-am născut. Am făcut școala pentru asta. O scurtă perioadă am crezut că mă fac inginer, dar nu eram destul de deștept.

— Mă îndoiesc de asta.

— Nu ar trebui. E adevărat.

Mergem în tăcere o vreme.

— Tu te-ai gândit vreodată să fii parte litigantă? mă întreabă atât de brusc, încât mă ia prin surprindere.

— Poftim?

— Știu că practici dreptul corporatist. Mă întrebam dacă te-ai gândit vreodată să fii unul dintre acei avocați care merg la tribunal. Sunt sigur că ai fi perfectă.

Îmi zâmbește făcându-mi cu ochiul.

— Se pare că te pricepi să câștigi orice ceartă.

— Nu, îi răspund. Litigiile nu sunt pentru mine.

— De ce?

Ocolesc o băltoacă de pe trotuar. În New York nu știi niciodată care e cu apă, care e cu urină.

— Litigiul înseamnă să întorci legea după bunul-plac, e înșelătorie, ține doar de percepție. Poți convinge un juriu? Poți să trezești emoții în oameni? Când faci contracte, nimic nu e deasupra legii. Cuvintele scrise, doar ele contează. Totul e acolo, negru pe alb.

— Fascinant, spune.

— Așa cred.

Aaron își freacă palmele.

— Spune-mi, cum te simți?

Întrebarea mă face să mă opresc din mers. Se oprește și el. Mă închid ușor în mine, iar el adoptă aceeași atitudine.

— Nu grozav, recunosc.

— Mda. Mi-am dat seama. Nu-mi pot imagina cât de greu trebuie să-ți vină.

— Ea e…

Nu reușesc să-mi termin fraza. Vântul se întețește, frunzele dansează, apoi pornesc într-un adevărat balet. Încep să plâng.

— E în regulă, spune Aaron și încearcă să se apropie, dar fac un pas înapoi și rămânem pe stradă așa, nu tocmai împreună, până se potolește șuvoiul de lacrimi.

— Nu e, spun.

— Mda, știu.

Înghit ultimele lacrimi. Mă uit la el. Simt cum furia îmi înfierbântă sângele ca alcoolul.

— Nu, nu știi. Nu ai idee.

— Dan…

— Nu trebuie să faci asta. Nu te-ar învinovăți nimeni.

Se uită atent la mine și chiar pare că nu înțelege.

— Ce vrei să spui?

— Vreau să spun că nu ai semnat nimic. Ai cunoscut o fată drăguță, era sănătoasă, acum nu mai e.

— Dannie, rostește el ca și cum și-ar alege cuvintele cu mare atenție. E important să înțelegi că nu plec nicăieri.

— De ce? îl întreb.

Un alergător trece pe lângă noi și, simțind tensiunea momentului, traversează strada.

— Pentru că o iubesc.

Îl ignor. Am mai auzit vorbe de-astea.

— Nici nu o cunoști.

O iau din loc. Un copil cu o minge de baschet trece în goană pe lângă noi, urmat în fugă de mama lui. Orașul. Aglomerat și fremătător, neștiind că undeva, cincisprezece străzi mai jos, niște celule micuțe se înmulțesc într-un complot menit să distrugă întreaga lume.

— Dannie, oprește-te!

Nu mă opresc. Apoi simt mâna lui Aaron pe braț. Mă trage înapoi și mă întoarce spre el.

— Au! Ce dracu'!

Îmi frec brațul. Pur și simplu, mă lupt cu dorința de a-i da o palmă, de a-i da un pumn între ochi și de a-l lăsa acolo, prăbușit și sângerând, la colțul Perry Street.

— Scuze, îmi spune.

Are sprâncenele împreunate și o adâncitură deasupra nasului.

— Dar trebuie să mă asculți. O iubesc. Asta e versiunea scurtă și versiunea lungă a poveștii. Nu cred că aș putea trăi cu mine însumi dacă aș părăsi-o acum, dar asta nici nu contează, pentru că, așa cum spuneam, o iubesc. Nu seamănă cu nimic din ce am simțit înainte. E real. Sunt aici.

Pieptul i se ridică și i se coboară de parcă ar face un adevărat efort să stea drept. Asta pot înțelege.

— O să fie mai dureros dacă o părăsești mai târziu, îi zic.

Simt că-mi tremură iar buza și mă forțez să mă opresc.

Aaron întinde mâinile spre mine și mă apucă de coate. Are pieptul atât de aproape de al meu, încât îi simt parfumul.

— Promit, îmi spune.

Trebuie să ne întoarcem. Trebuie să chem o mașină. Trebuie să ne spunem noapte bună. Trebuie să ajung acasă și să-i spun lui David. Trebuie, la un moment dat, să dorm. Dar mai târziu nu-mi amintesc ce-am făcut. Tot ce-mi amintesc e promisiunea lui. O accept. O păstrez în inimă ca dovadă.

Capitolul 22

Marți, 4 octombrie, ajung la Mount Sinai, pe East One Hundred First Street, cu o oră înainte de operație. Tot nu am vorbit cu Bella, dar, când intru în salonul preoperatoriu, îi găsesc pe părinții ei acolo. Cred că nu au mai fost amândoi în aceeași cameră de peste un deceniu.

În salon e o gălăgie aproape nestăpânită. Jill, îmbrăcată impecabil, într-un costum Saint Laurent, coafată, discută cu asistentele de parcă s-ar pregăti pentru a găzdui o cină, nu pentru scoaterea organelor de reproducere ale fiicei sale.

Frederick discută cu doctorul Shaw. Amândoi stau la picioarele patului Bellei, cu brațele încrucișate, gesticulând din când în când amical.

Asta nu se poate întâmpla.

— Bună! spun și bat în ușa care, evident, e deja deschisă.

— Bună! spune Bella. Ia uite cine a venit.

Arată spre tatăl ei, care se întoarce și se uită pieziș la mine.

— Văd, îi spun și îmi pun geanta pe un scaun înainte să merg la patul ei. Cum te simți?

— Bine, îmi zice și observ imediat încăpățânarea revoltată cu care m-a evitat toată săptămâna.

Deja are părul acoperit cu o bonetă și poartă halat de spital. De cât timp e aici?

— Ce zice doctorul Shaw?

Bella dă din umeri.

— Întreabă-l tu.

Fac câțiva pași în spate.

— Domnule doctor Shaw. Sunt Dannie.

— Desigur, spune el. Doamna cu agenda.

— Exact. Cum se prezintă situația?

Doctorul Shaw îmi zâmbește reținut.

— Bine. Tocmai le explicam Bellei și părinților ei că operația va dura cinci sau șase ore.

— Credeam că trei.

Am cercetat o grămadă. De-abia am ieșit de pe Google. Am urmărit statistici. Despre aceste proceduri, despre perioada de recuperare, despre beneficiile extirpării ambelor ovare.

— E posibil, spune doctorul. În funcție de ce găsim acolo. O histerectomie

totală durează, de obicei, trei ore, dar fiindcă scoatem și trompele uterine poate dura mai mult.

— Faceți și omentectomie azi?

Doctorul Shaw se uită la mine cu un amestec de respect și uimire.

— O să facem o biopsie a omentumului pentru evaluare. Dar nu îl scoatem azi.

— Am citit că scoaterea lui completă crește șansele de supraviețuire.

Spre meritul lui, doctorul Shaw nu întoarce privirea. Nu-și drege glasul și nici nu se uită la Jill sau la Bella. În schimb, spune:

— Depinde de la caz la caz.

Mi se întoarce stomacul pe dos. Mă uit la Jill, care e la căpătâiul Bellei, mângâindu-i părul prin bonetă.

O amintire. Bella. 11 ani. Se strecoară în patul meu pentru că a avut un coșmar. *Ningea și nu te găseam.*

— Unde erai?

— Poate în Alaska.

— De ce Alaska?

— Nu știu.

Dar eu știam. Mama ei stătuse acolo o lună. Vreo croazieră de două săptămâni și jumătate, apoi un spa special.

— Ei bine, eu sunt aici. O să mă găsești mereu, chiar și în zăpadă.

Cum îndrăznește Jill să apară? Cum îndrăznește să pretindă că locul ei e aici și că oferă mângâiere? E prea târziu. E târziu deja de peste 20 de ani. Știu că i-aș fi urât pe părinții Bellei și mai tare dacă nu ar fi venit, dar tot aș vrea să dispară. Nu au dreptul să-i fie alături, mai ales acum.

Aaron intră pe ușă. Ține o cutie cu cafele Starbucks și începe să le împartă.

— Niciuna nu e pentru tine, i se adresează Bellei doctorul Shaw.

Ea râde.

— Asta e cea mai grea parte. Fără cafea.

— Ne vedem înăuntru, spune doctorul Shaw zâmbind. Ești pe mâini foarte bune.

— Știu, îi răspunde ea.

Frederick îi strânge mâna doctorului Shaw.

— Mulțumesc pentru tot. Finky are numai cuvinte de laudă despre dumneavoastră.

— Am învățat multe de la el. Acum mă scuzați.

Pornește spre ușă, dar se oprește în dreptul meu.

— Pot să vorbesc cu dumneavoastră pe hol?

— Desigur.

Toată camera e cuprinsă de haosul hrănit de cofeină și nimeni nu observă că doctorul Shaw îmi cere să ies cu el.

— O să facem tot ce putem să scoatem întreaga tumoare. Am estimat că Bella are cancer stadiul trei, dar nu putem fi siguri până nu luăm mostre de țesut de la organele din jur. Știu că ați ridicat problema unei omentectomii. Însă nu suntem siguri cât s-a întins cancerul.

— Înțeleg.

Simt un fior rece și umed care îmi urcă pe picioare de pe podeaua spitalului și poposește în stomac.

— E posibil să trebuiască să-i extirpăm o porțiune din colon.

Doctorul Shaw se uită la ușa de la salonul Bellei, apoi iar la mine.

— Știți că v-a numit ruda cea mai apropiată?

— Da?

— Da. Știu că părinții ei sunt aici, dar voiam să vă informez și pe dumneavoastră.

— Mulțumesc.

Doctorul Shaw dă din cap și se întoarce să plece.

— Cât de grav este? întreb. Știu că nu puteți să-mi spuneți, dar dacă ați putea… Cât de grav este?

Se uită la mine de parcă și-ar dori cu adevărat să-mi răspundă.

— O să facem absolut tot ce putem.

Apoi se îndreaptă spre ușa sălii de operație.

*

Bella e dusă spre operație în scaunul cu rotile cu oarecare pompă. E stoică. Îi sărută pe Jill, pe Frederick și pe Aaron, de care Jill e clar atrasă. Poate chiar prea mult. Tot găsește scuze să-l apuce de braț. La un moment dat, Bella se uită la mine și își dă ochii peste cap. Pare ca lumina unei lumânări în întuneric.

— O să fie foarte bine, îi spun.

Mă aplec s-o sărut pe frunte. Se întinde și mă prinde de braț. Apoi îmi dă drumul la fel de brusc.

După ce pleacă, ne mutăm în sala de așteptare principală, plină cu oameni. Au sandviciuri și jocuri. Unii vorbesc la telefoane. Câțiva au pături. Câțiva râd. Totuși, de câte ori se deschid ușile duble, toată camera se oprește și se uită într-acolo, cu speranță.

— Îmi pare rău că nu ți-am luat cafea, spune Aaron.

Ne alegem scaunele de lângă geam. Jill și Frederick se plimbă încolo și încoace, vorbind la telefon.

— E în regulă. O să mă duc la cantină.

— Da. O să dureze ceva.

— I-ai cunoscut părinții înainte? îl întreb pe Aaron.

Bella n-a pomenit de asta, dar acum nu mai sunt foarte sigură.

— Abia azi-dimineață. Jill a venit să ne ia. Sunt cam ciudați.

Mă strâmb.

— Așa de rău? se interesează el.

— N-ai idee.

Jill vine agale spre noi. Acum îmi dau seama că poartă tocuri.

— O să comand la Scarpetta. Cred că avem nevoie de niște mâncare bună. Ce să vă iau?

E abia 9 dimineața.

— Eu o să mă duc la cantină. Mulțumesc.

— Prostii. O să comand paste și salată. Greg, vrei paste?

El se uită la mine pentru răspuns.

— Da?

Îmi sună telefonul. E David.

— Scuzați-mă, le spun tuturor, inclusiv lui Frederick, care se uită peste umăr în telefonul lui Jill.

— Bună! Doamne, David, e un coșmar!

— Îmi imaginez. Cum se simțea în dimineața asta?

— Părinții ei sunt aici.

— Jill și Maurice?

— Frederick, da.

— Uau! Bravo lor, cred. Mai bine să fie acolo decât să nu fie, nu? Nu răspund, așa că David mai încearcă.

— Vrei să vin să stau cu tine?

— Nu, ți-am spus. Unul dintre noi trebuie să-și păstreze slujba.

— Cei de la firmă înțeleg, spune David, deși amândoi știm că nu e chiar așa.

Nu am spus nimănui că Bella e bolnavă, dar și dacă aș fi făcut-o toți ar fi înțelegători câtă vreme nu mi-ar afecta munca. Wachtell nu e o instituție filantropică.

— Mi-am luat o grămadă de lucru la mine. I-am anunțat că muncesc în afara biroului azi.

— Pot să vin la prânz.

— Sună-mă, îi spun, apoi închidem.

Mă las pe spate în scaun.

— Uite un latte gratis, spune Aaron și îmi dă un Starbucks. Am uitat să cer fără grăsime pentru Jill.

— Cum ai putut? întreb prefăcându-mă oripilată, iar Aaron chicotește.

Sună ciudat aici acest sunet vesel.

— Cred că eram puțin cu mintea aiurea din cauza prietenei mele bolnave de cancer.

Se uită la mine și scutură din cap cu un gest exagerat.

— Cum am îndrăznit?

De data asta râd eu.

— Crezi că asta înseamnă că m-am pus rău cu ai ei?

— Mai e și chimioterapia.

Amândoi râdem isteric. O femeie care croșetează, așezată la câteva scaune de noi, ne privește enervată. Dar nu reușesc să mă abțin. Nici nu mai putem respira, atât de tare râdem.

— Și radiațiile, spune el oftând.

— A treia oară e cu noroc.

Privirea sumbră a lui Frederick ne determină să ne ridicăm și să ne grăbim spre ieșire. Suntem în hol. Trag aer adânc în piept. Parcă n-am mai respirat de o săptămână.

— Mergem afară, spune el. Ai telefonul la tine?

Încuviințez din cap.

— Bun. Au numărul tău, în caz de nevoie. Am avut grijă când am completat fișa.

Mergem spre lifturi și apoi la ușile duble care ne aruncă în stradă. Peste drum e un parc. Copiii se dau în leagăne, înconjurați de copaci. Dădacele și părinții urlă în telefoane.

Suntem pe trotuar, în fața noastră se revarsă Fifth Avenue. Mașinile se împing una pe alta în față, tot înainte. Orașul respiră necontenit.

— Unde mergem? îl întreb.

Mă dor toate oasele. Ridic un picior să văd ce simt.

— E o surpriză, îmi spune.

— Astea nu-mi plac.

Aaron râde.

— Nu pățești nimic.

Mă ia de mână și intrăm pe Fifth Avenue.

Capitolul 23

— Nu putem să mergem departe, îi spun, aproape alergând ca să țin pasul cu el, așa de repede se mișcă.

— Nu departe. Doar sus. Aici.

Suntem la intrarea din spate a unei clădiri ce deține portar pe One Hundred First Street. Scoate o cartelă de acces din portofel și trage de mâner. Ușa se deschide.

— Intrăm prin efracție?

— Doar intrăm, răspunde râzând.

Suntem în ceea ce pare subsolul unui depozit și merg după Aaron printre rânduri de biciclete și containere de plastic uriașe cu piese desperecheate, până ajungem la liftul din spate. Mă uit la telefon să fiu sigură că am semnal. Patru liniuțe.

E un lift de marfa, vechi și huruitor, care ne zdruncină până sus, pe acoperiș. Ieșim din el pe o porțiune cu iarbă, înconjurată de o terasă de beton, dincolo de care tot orașul se întinde în fața ochilor noștri. În spate e un dom de sticlă, un soi de spațiu de petreceri.

— M-am gândit că ai nevoie de puțin spațiu, îmi spune.

Merg prevăzătoare spre terasă, trecându-mi mâna peste betonul marmorat.

— Cum de ai acces la locul ăsta?

— E o clădire la care lucrez, spune venind lângă mine. Îmi place că e foarte sus. De obicei, clădirile de pe East Side sunt destul de scunde.

Mă uit la spitalul de sub noi, mic de tot, și mi-o imaginez undeva, acolo, pe Bella, lungită pe masă, cu corpul deschis sub bisturiu. Strâng mai tare marginea de beton.

— Eu, unul, am mai urlat pe aici, îmi spune Aaron. Nu te-aș judeca dacă ai vrea s-o faci și tu.

Înghit în sec.

— Sunt în regulă, îi spun.

Mă întorc spre el. Se uită atent în jos. Mă întreb la ce se gândește. Dacă o vede pe Bella cum o văd eu.

— Ce iubești la ea? îl întreb. Ai putea să-mi spui?

Zâmbește imediat. Nu-și ridică privirea.

— Căldura ei. E al naibii de caldă. Știi la ce mă refer?

— Știu.

— E frumoasă, normal.
— Plictisitor.
Zâmbește.
— Și încăpățânată. Cred că aveți asta în comun.
— Probabil, aici nu greșești, spun râzând.
— Și e spontană cum nu mai sunt oamenii azi. Trăiește pentru aici și acum.
Simt un soi de recunoaștere. Mă uit la Aaron. E încruntat. Pare că și el a înțeles brusc ce înseamnă asta. Ce ne poate aștepta. *Ding, ding, ding.* Îmi dau seama că îmi sună telefonul. Era în mâna mea, vibrând nebunește.
— Da?
— Doamnă Kohan, sunt doctorul Jeffries, colegul doctorului Shaw. A vrut să vă sun ca să vă dau informații.
Nu mai respir. Aerul îngheață. De undeva, de la mare distanță, Aaron mă apucă de mână.
— O să luăm o biopsie de la colon și din țesutul abdominal. Dar totul merge conform planului. Mai avem câteva ore în față, dar voia să știți că totul e bine până acum.
— Mulțumesc, reușesc să spun. Vă mulțumesc.
— Mă întorc în operație, adaugă dr. Jeffries și închide.
Mă uit la Aaron. Și atunci o văd: iubirea din ochii lui. Imaginea în oglindă a celei din ochii mei.
— A spus că totul decurge conform planului.
Răsuflă ușurat și îmi dă drumul.
— Ar trebui să ne întoarcem, spune.
— Mda.
Facem drumul invers. Lift, ușă, stradă. Când ajungem în holul spitalului, cineva mă strigă pe nume.
— Dannie!
Mă întorc și-l zăresc pe David venind spre noi.
— Bună! spune el. Voiam să văd cum stau lucrurile. Cum merge? Bună, omule!
Se întinde spre Aaron și își strâng mâinile.
— Mă duc înapoi, spune Aaron. Îmi atinge ușor brațul și pleacă.
— Ești bine?
David mă îmbrățișează. Mă ridic pe vârfuri să-l cuprind și eu în brațe.
— Au spus că merge bine, îi răspund.
Dar nu e cu totul adevărat. Au spus doar că merg mai departe.
— Nu cred că e nevoie să-i intre în stomac.
David se încruntă.

— Bun. Asta e bine, nu? Tu cum te simți?

— Rezist.

— Ai mâncat?

Clatin din cap. David scoate o pungă de hârtie cu logoul Sarge's, bagel cu salată de pește alb.

— Ăsta e mic dejunul meu de iarnă, îi spun tristă.

— O să treacă cu bine peste asta, Dannie.

— Ar trebui să mă întorc sus. Iar tu n-ar trebui să fii la birou?

— Ar trebui să fiu aici.

Îmi pune mâna pe spate și urcăm scările. Când ajungem în sala de așteptare, îi găsim pe Jill și pe Frederick vorbind, în continuare, la telefon. Pe un scaun lângă ei zac o grămadă de pachete Scarpetta. Nici nu știu cum i-au convins să livreze așa devreme, nici măcar nu sunt sigură că deschid până la prânz.

Mi-am adus laptopul, așa că îl scot. Chestia bună la spitale e că au wi-fi gratuit și puternic.

Bella le-a spus doar câtorva oameni ce se întâmplă. Lui Morgan și lui Ariel, cărora le dau un e-mail acum, și fetelor de la galerie, din motive administrative. Le trimit și lor veștile. Mi le imaginez pe aceste femei micuțe, pribege, chinuite de faptul că frumoasa lor șefa are cancer. Oare 33 de ani li se pare deja o vârstă înaintată? Ele nu au nici 25.

Lucrez două ore. Răspund la e-mailuri, dau telefoane, fac cercetare, în creierul meu e un amestec de concentrare, paranoia, frică și zgomot. La un moment dat, David mă obligă să mănânc sandviciul. Mă surprinde ce apetit am. Îl mănânc pe tot. David pleacă și promite să se întoarcă mai târziu. Îi spun că ne vedem acasă. Jill se plimbă de colo colo. Frederick pleacă să caute un încărcător. Aaron stă sau citește uneori, alteori nu face decât să se uite la ceas și la tabela mare cu lista pacienților. Pacientul 487B, tot în operație.

Se apropie sfârșitul după-amiezii, când îl văd pe doctorul Shaw ieșind pe ușile duble. Inima începe să-mi bubuie în urechi. Îi aud bătăile ca niște gonguri.

Mă ridic, dar nu alerg spre el. Sunt ciudate convențiile astea sociale de care suntem așa atașați chiar și în circumstanțe extraordinare. Regulile pe care nu suntem dispuși să le încălcăm.

Doctorul Shaw arată obosit, mult mai bătrân decât este, adică aș zice vreo patruzeci de ani.

— Totul a mers bine, ne anunță.

Simt cum ușurarea îmi cuprinde tot corpul, alergând odată cu sângele.

— A ieșit din sală și e la reanimare. Am reușit să scoatem toată tumoarea și celulele tumorale pe cât posibil.

— Slavă Domnului! spune Jill.

— O așteaptă un drum lung, dar azi totul a mers bine.

— Putem s-o vedem? îl întreb.

— A trecut prin multe. Doar un vizitator acum. Cineva din echipa mea va veni să vă răspundă la alte întrebări, dacă aveți.

— Mulțumesc, îi spun și îi strâng mâna.

La fel fac Jill și Frederick. Aaron e tot pe scaun. Când mă întorc spre el, văd că plânge. Își acoperă fața cu mâna, înăbușindu-și hohotele.

— Ar trebui să te duci tu, îi zic.

Jill se uită la mine, dar nu spune nimic. Îi știu pe părinții Bellei. Știu că îi sperie gândul de a fi singuri cu ea la reanimare. Nu vor să ia decizii în privința îngrijirii ei, nu cu adevărat. Așa că o fac eu. Mereu am făcut-o.

— Nu, spune el și flutură din mâini în dreptul feței, ca să distragă atenția. Ar trebui să te duci tu.

— Pe tine o să vrea să te vadă, îi spun.

Mi-o imaginez pe Bella trezindu-se într-un pat străin. Cu dureri, confuză. Ce chip vrea să vadă aplecat deasupra ei? Pe cine vrea să țină de mână? Cumva, știu că pe el.

Se întoarce o asistentă. Poartă o uniformă roz-aprins și are un koala de pluș prins de buzunarul cămășii.

— Sunteți familia Bellei Gold?

Încuviințez din cap.

— El e soțul ei, mint eu, fiindcă nu sunt sigură care sunt regulile pentru iubiți. Vrea să meargă s-o vadă.

— Vă conduc, spune ea.

Îi văd îndepărtându-se pe hol. Abia când au dispărut, iar Jill și Frederick sar pe mine cu întrebări și-mi cer s-o chem înapoi pe asistentă, abia acum mă simt fericită pentru Bella pentru prima dată. Asta și-a dorit mereu. Asta, aici și acum. Asta e dragoste.

Capitolul 24

Bella trebuie să stea șapte zile în spital, dar fiindcă e tânără și cu o stare generală de sănătate bună, îi dau drumul după cinci zile; așa că sâmbătă dimineață mă duc s-o văd la apartamentul ei. Jill s-a întors în Philadelphia în weekend „ca să se ocupe de niște probleme”, dar a angajat o asistentă care supraveghează totul mai ceva ca-n armată. Când ajung, apartamentul e impecabil, mai ordonat decât l-am văzut vreodată.

— Nici nu mă lasă să mă ridic, spune Bella.

Arată mai bine pe zi ce trece, e imposibil să înțelegi cum de e bolnavă, cum de mai sunt celule canceroase în corpul ei. Are obrajii rozalii, tot corpul și-a recăpătat culoarea. Când ajung eu, stă în pat, bucurându-se de o omletă și avocado, o felie de pâine prăjită și o ceașcă de cafea, servite pe o tavă.

— E ca la room-service, îi spun. Mereu ți-ai dorit să trăiești într-un hotel.

I-am cumpărat floarea-soarelui – preferatele ei. Le așez pe noptieră.

— Unde e Aaron?

— L-am trimis acasă. Săracul, n-a dormit de o săptămână. Arată chiar mai rău decât mine.

Aaron a stat treaz la căpătâiul ei. Eu m-am dus la muncă, m-am târât de la o zi la alta, am venit diminețile și serile, dar el a refuzat să plece. A fost atent la asistente, la monitoare, s-a asigurat că nu se face nicio greșeală.

— Tatăl tău?

— S-a întors la Paris. Toată lumea trebuie să înțeleagă că sunt bine. Se vede cu ochiul liber. Uită-te la mine.

Ca să-mi demonstreze, își ridică brațele deasupra capului.

Chimioterapia începe peste trei săptămâni. Destul ca să-și revină ea, nu destul ca să se înmulțească semnificativ celulele, așa sperăm. Nu știm nimic sigur. Ne agățăm de orice. Toți ne prefacem acum. Ne prefacem că asta e partea cea mai grea. Ne prefacem că s-a terminat și că o lăsăm în urmă. În clipa de față, în dormitorul ei luminos, năpădit de miros de cafea, e ușor să uităm că asta e doar o minciună frumos ambalată.

— L-ai adus? mă întreabă.

— Sigur.

Scot din geantă întregul sezon din *Grosse Pointe,* un serial WB de la începutul anilor 2000, care a avut atât de puțin succes, încât nu se mai dă pe niciun canal TV sau de streaming. Dar, când eram mici, îl adoram. E un sitcom despre culisele unui serial WB fictiv. Ce meta eram și noi!

Am comandat DVD-urile și mi-am adus computerul, cel vechi de zece ani, care are DVD player. Îl scot din geantă și i-l arăt.

— Cum te gândești tu la toate!

— Aproape.

Mă descalț și mă bag în pat lângă ea. Mă strâng blugii. Dar disprețuiesc oamenii care umblă numai în haine de sport. Asta e motivul principal pentru care n-am putut locui la Los Angeles: prea multă lycra. Dar până și eu trebuie să recunosc, când îmi strâng picioarele sub mine în pat, că m-aș simți mai confortabil în trening.

Bella poartă pijamale de mătase, brodate cu inițialele ei. Încearcă să se ridice din pat.

— Ce faci? îi spun și trec la acțiune, aruncându-mă spre ea și oprind-o.

— Vreau puțină apă. Sunt bine.

— O aduc eu.

Își dă ochii peste cap, dar se bagă înapoi sub pături. Ies din dormitor și mă duc la bucătărie, unde Svedka, asistenta, spală furibund vasele. Când ridică ochii la mine, pare că vrea să mă asasineze.

— De ce aveți nevoie? latră la mine.

— Apă.

Scoate un pahar din dulap, unul verde dintr-un set cumpărat de Bella din Veneția. Cât îmi toarnă apa, mă uit spre sufrageria în culori vesele, cu pete de albastru, mov și verde întunecat ca de pădure. Are draperii de mătase violet și pe pereți atârnă picturi strânse ani în șir, de peste tot pe unde a călătorit, unele mai bune, altele mai proaste. Bella mereu încearcă să cumpere opere de artă. „Sunt investiții în fericirea viitoare”, îmi spune. „Cumpără numai ce-ți place cu adevărat”. Dar eu nu am ochiul format. Toate tablourile mele au fost alese de Bella, de obicei, făcute cadou.

Svedka îmi dă paharul cu apă.

— Și acum duceți-vă, îmi spune arătând cu capul spre dormitor.

Nu știu cum, mă trezesc făcând o plecăciune.

— Mă sperie, îi spun Bellei, când îi dau apa și mă bag înapoi în pat. Numai Jill putea să găsească o cale de a aduce și mai multă anxietate în toată situația asta.

Bella râde – un sunet ca de clopoțel, ca niște luminițe decorative.

— Cum ai făcut rost de astea? mă întreabă Bella.

Ia laptopul și-l deschide. Ecranul e negru și Bella apasă pe butonul de pornire.

— Amazon. Laptopul are un secol, sper să meargă.

Laptopul bolborosește revenind la viață, dar horcăind de bătrânețe. Lumina albastră apare, dispare, apoi ecranul se deschide ca o floare, de

parcă ar spune: *Încă mă descurc.*

Rup folia de plastic și introduc DVD-ul. Ecranul zumzăie, apoi ne reîntâlnim cu prieteni vechi. Nostalgia – o nostalgie plăcută –, plină de căldură, lipsită de melancolie, umple camera. Bella se lasă mai jos și pune capul pe umărul meu.

— Îl mai știi pe Stone? întreabă ea. Doamne, cât am iubit serialul ăsta!

Las începutul anilor 2000 să ne învăluie în următoarele două ore și jumătate. La un moment dat, Bella adoarme. Pun pauză și mă strecor afară din pat. Mă duc în sufragerie să-mi verific e-mailurile. Am unul de la Aldridge: *Ne putem întâlni luni dimineața, la 9.00, în biroul meu?* Aldridge nu-mi trimite niciodată e-mailuri, cu atât mai puțin în weekend. O să mă concedieze. De-abia dacă am mai dat pe la birou. Sunt în urmă cu verificările și răspund greu la e-mailuri. La dracu'!

— Dannie? o aud pe Bella din cameră.

Mă ridic și merg la ea. Ea se întinde, leneșă, apoi tresare.

— Am uitat de cusături.

— De ce ai nevoie?

— De nimic, răspunde și se ridică ușor clipind de durere. O să treacă.

— Cred că ar trebui să mănânci ceva.

De parcă ar fi fost chemată, Svedka apare în ușă.

— Vreți să mâncați?

— Poate un sandvici? Avem brânză?

Svedka dă din cap în semn că da și iese.

— Are cumva un monitor de bebeluși pe aici? întreb eu.

— Foarte probabil, răspunde Bella.

Acum, că s-a ridicat mai mult, văd că sângerează. Are o pată roșie pe pijamalele gri.

— Bella, îi spun și-i arăt. Nu te mișca.

— E în regulă. Nu-i mare lucru.

Dar arată năucă, puțin iritată. Clipește de câteva ori.

Tot timpul pe fază, Svedka se întoarce. Se duce repede la Bella, îi ridică pijamaua și, de parcă ar fi un clovn, scoate din mânecă tifon și unguent. Înlocuiește bandajul Bellei cu unul proaspăt și alb. Totul nou.

— Mulțumesc, spune Bella. Sunt bine. Serios.

Peste o clipă, se deschide ușa. Aaron intră în dormitor. Are brațele încărcate cu pungi: cumpărături, cadouri, mâncare. Văd cum fața Bellei se luminează.

— Iartă-mă, n-am putut să stau departe. Ce să pregătesc: mâncare thailandeză, italiană sau sushi?

Lasă pungile pe jos și se apleacă s-o sărute, uitându-se câteva clipe la fața

ei.

— Greg gătește, spune Bella, tot ochi în ochi cu el.

— Știu, îi răspund.

Bella zâmbește.

— Vrei să rămâi la masă?

Mă gândesc la tonele de acte pe care le am de făcut, la e-mailul de la Aldridge.

— Cred că o să plec. Voi să aveți poftă. Și s-ar putea să vreți să vă puneți o armură înainte să intrați în bucătărie, le spun și mă uit spre ușă, la Svedka, care deja se strâmbă.

În timp ce-mi strâng lucrurile, Aaron se bagă în pat, lângă Bella. Se așază peste pătură, tot în blugi, și o trage ușor în brațele lui. Ultimul lucru pe care-l văd când plec este mâna lui pe abdomenul ei – blândă, tandră, atingând ce zace dedesubt.

Capitolul 25

E luni dimineața. 8.58. Biroul lui Aldridge.

Stau pe scaun, așteptând să se întoarcă de la o ședință cu partenerii. Port un costum Theory nou, cu o bluză de mătase la baza gâtului. Nimic frivol. Doar sobrietate. Bat cu stiloul în colțul unui dosar. Am adus dosare cu contractele recente, cele la succesul cărora am contribuit sau pe care chiar le-am coordonat.

— Domnișoară Kohan, mulțumesc că ați venit la întâlnire, spune Aldridge.

Mă ridic și dau mâna cu el. Poartă un costum Armani din trei >

piese, o cămașă roz cu albastru și batistă roz. Lui Aldridge îi place moda. Ar fi trebuit să-mi amintesc asta.

— Ce faci? mă întreabă.

— Bine, îi răspund pe un ton neutru. Sunt bine.

Dă aprobator din cap.

— În ultima vreme am fost atent la munca ta. Și trebuie să spun că…

Nu pot să suport. Îl întrerup.

— Îmi pare rău. Am fost distrasă. Prietena mea cea mai bună e foarte bolnavă. Dar am luat la spital cu mine toate dosarele ca să lucrez și suntem în grafic cu fuziunea Karbinger. Nu s-a schimbat nimic. Asta e slujba vieții mele și o să fac tot ce pot ca să vă demonstrez asta. Aldridge pare șocat.

— Prietena ta e bolnavă. Ce are?

— Cancer ovarian.

De îndată ce rostesc cuvintele, parcă le văd așezându-se pe masă, între noi. Se umflă, stricate, însângerate. Se preling peste tot. Peste documentele de pe biroul lui Aldridge. Peste frumosul lui costum Armani.

— Îmi pare foarte rău, îmi spune. Pare grav.

— Este.

Clatină din cap.

— Aveți cei mai buni medici?

Acum confirm eu cu o mișcare a capului.

— Bun, asta e bine.

Se încruntă, apoi uimirea îi reapare pe chip.

— Nu te-am chemat aici să te cert. Am fost impresionat de inițiativa ta din ultima vreme.

— Nu înțeleg.

— Cred și eu, spune rânjind. Știi QuTe?

— Sigur că da.

QuTe e unul dintre clienții noștri din domeniul tehnologiei. Sunt cunoscuți mai ales pentru funcția de căutare, la fel ca Google, dar sunt destul de noi și construiesc în direcții interesante și creative.

— Sunt gata să scoată compania pe piață.

Fac ochii mari.

— Credeam că n-o s-o facă niciodată.

QuTe a fost creat de două femei, Jordi Hills și Anya Cho, din camera lor de cămin de la Syracuse. Funcția de căutare e adaptată la terminologie și rezultate pentru tineri. De exemplu, o căutare Andrey Hepburn te duce la documentarul Netflix despre ea, apoi la *E! True Hollywood Story,* al treilea rezultat la prezența ei în episoadele moderne CW sau la sfaturi despre cum să te îmbraci ca ea. E genial. Un adevărat rezervor de cultură pop. Și, din câte înțelesesem, Jordi și Anya nu intenționau să vândă vreodată.

— S-au răzgândit. Și avem nevoie de cineva care să coordoneze contractul.

Când spune asta, inima îmi sare din piept. Îmi simt pulsul din vene, adrenalina care pornește motoarele, apoi o ia la goană.

— Așa.

— Îți ofer ție rolul de asociat principal în acest dosar.

— Da! spun aproape țipând. Cu siguranță, da.

— Stai puțin, zice Aldridge. Slujba ar fi în California. Jumătate din timp în Silicon Valley, jumătate la Los Angeles, unde locuiesc Jordi și Anya. Vor să lucreze cât de mult pot din sediul lor de la Los Angeles. Și s-ar mișca repede. Probabil, încep de luna viitoare.

— Și cine e partenerul de dosar?

— Eu, îmi răspunde zâmbind, arătându-și dinții imposibil de albi. Știi, Dannie, văd mult din mine în tine. Ești foarte dură cu tine însăți. Așa eram și eu.

— Iubesc slujba asta, îi spun.

— Știu. Dar e important să ai grijă ca slujba să nu fie dură cu tine.

— Asta e imposibil. Suntem avocați de drept corporatist. Munca e, implicit, dură.

Aldridge râde.

— Poate. Dar nu cred că aș fi rezistat așa de mult dacă nu aș fi făcut un soi de înțelegere.

— Tu și slujba.

Aldridge își scoate ochelarii. Se uită drept în ochii mei.

— Eu și ambiția mea. Departe de mine să-ți spun cum ar trebui să fie înțelegerea ta. Eu încă lucrez 80 de ore pe săptămână. Soțul meu, Dumnezeu

să-i dea sănătate, vrea să mă omoare, dar…

— Știi termenii înțelegerii.

Zâmbește și își pune ochelarii la loc.

— Știu termenii înțelegerii.

*

Evaluarea ofertei publice inițiale începe la mijlocul lui noiembrie. Deja am intrat bine în octombrie. O sun pe Bella la prânz, aplecată peste o salată Sweetgreen compusă de mine. Are vocea odihnită și relaxată. Fetele de la galerie sunt la ea și discută despre o nouă expoziție. Nu poate vorbi. Bun.

Plec de la muncă devreme, decisă să iau la pachet mâncarea preferată a lui David, teriyaki de la Haru, ca să-i fac o surpriză acasă. În ultimele zile am fost niște străini care se întâlnesc doar noaptea. Cred că ultima dată când am avut o conversație reală cu el a fost la spital. Și de-abia dacă ne-am mai atins de planurile noastre de nuntă.

O iau pe Fifth Avenue și decid să merg pe jos. E de-abia 6 după-amiaza, iar David vine acasă peste două ore, cel puțin. Și vremea e perfectă. E una dintre primele zile de toamnă răcoroase, când ar trebui să porți jachetă, dar, fiindcă soarele e deasupra capului, un tricou ajunge. Vântul e calm și fără vlagă, iar orașul zumzăie într-o rutină fericită și așezată. Mă simt ca într-o zi de sărbătoare, așa că, atunci când trec pe lângă Intimissimi, un magazin de lenjerie foarte popular, decid să intru. Mă gândesc la sex, mă gândesc la David. La cât de bun, de viguros, de satisfăcător e sexul cu el, la faptul că n-am fost niciodată o femeie care vrea să fie trasă de păr sau plesnită. Căreia nu-i place prea mult să stea deasupra. O fi asta o problemă? Poate nu sunt destul de conectată la sexualitatea mea, fapt de care Bella m-a acuzat nu odată cu o nonșalanță prea mare.

Magazinul e plin de lucruri drăguțe și dantelate. Sutiene micuțe cu funde și chiloți asortați. Neglijeuri cu volănașe, cu rozete pe tiv. Halate de mătase. Aleg un maiou de mătase cu broderie și boxeri, ambele foarte diferite de tot ce am, dar în stilul meu. Le plătesc fără să probez, apoi mă îndrept spre Haru. Sun dinainte ca să pot ridica direct comanda. N-are sens să aștept.

∵

Nu pot să cred că fac asta. Aud cheia lui David în ușă și sunt tentată să fug înapoi în dormitor să mă ascund, dar e prea târziu. Apartamentul e plin de lumânări și pe fundal se aude încet Barry Manilow. E ca un clișeu dintr-o comedie romantică de anii ’90.

David intră, lasă cheia pe masă și își pune geanta pe bufet. Abia când începe să se descalțe, observă ce e în jur. Apoi pe mine.

— Uau!

— Bine ai venit acasă, îi spun.

Port lenjerie neagră, cu un halat negru de mătase, pe care l-am primit la un weekend al burlăcițelor, acum câteva milenii. Mă duc la David. Îi întind un capăt al cordonului.

— Trage, îl îndemn, de parcă aș fi altcineva.

El mă ascultă și halatul cade pe podea.

— Asta e pentru mine? mă întreabă atingând cu degetul breteaua maioului.

— Ar fi puțin ciudat să nu fie pentru tine.

— Da, spune încet. Mda.

Bagă degetul pe sub bretea și mi-o coboară de pe umăr. Pe fereastra deschisă intră o adiere, care face să danseze flacăra lumânărilor.

— Îmi place, spune.

— Mă bucur.

Îi scot ochelarii. Îi așez pe canapea. Apoi încep să-i deschei cămașa. E albă. Hugo Boss. I-am cumpărat-o de Hanuka acum doi ani, împreună cu una roz și una cu dungi albastre. Niciodată n-o poartă pe cea albastră. Era preferata mea.

— Arăți foarte sexy. Nu te îmbraci niciodată așa.

— Nu ne lasă așa la birou, nici măcar vinerea.

— Știi ce vreau să spun.

Desfac ultimul nasture și îi scot cămașa, o mânecă, apoi cealaltă. David e mereu cald. Mereu. Simt pe piele atingerea ușoară a părului său de pe piept, apropierea trupului său de al meu.

— Dormitor? mă întreabă.

Dau din cap în semn că da. El mă sărută, repede și apăsat, chiar lângă canapea. Mă surprinde. Mă retrag.

— Ce e? mă întreabă.

— Nimic. Fă-o din nou.

Și o face. Mă sărută până în dormitor. Mă sărută în timp ce-mi scoate lenjeria. Mă sărută până mă bagă în așternuturi. Și, când suntem amândoi pe marginea abisului, își depărtează puțin fața de a mea și întreabă:

— Când ne căsătorim?

Am creierul praf. Distrus după ziua de azi, după luna asta, după paharul și jumătate cu vin de care am avut nevoie ca să mă pregătesc pentru șmecheria asta.

— David, oftez. Putem discuta mai târziu?

Mă sărută pe gât, pe obraz, pe vârful nasului.

— Da.

Apoi se împinge în mine. Se mișcă încet, atent și mă simt departe chiar dinainte să începem. Continuă să se miște peste mine mult timp după ce m-

am întors în trupul și creierul meu. Suntem ca niște constelații care trec una pe lângă alta, își văd una alteia lumina, dar de la distanță. Pare incredibil cât spațiu poate să existe în această intimitate, câtă izolare. Și cred că poate asta e dragostea. Nu absența spațiului, ci recunoașterea lui, a ceea ce trăiește între două părți, a ceea ce face să nu mai fi unul singur, ci să fii diferit, să fiți doi.

Dar există ceva de care nu pot scăpa. O bănuială care mi s-a îngropat în corp, în fiecare celulă. Care acum se ridică, se umflă, testează terenul, amenință să mi se reverse de pe buze. Lucrul pe care l-am ținut îngropat și închis în mine aproape cinci ani este expus acum la lumină, închid ochii ca să nu-l văd. Le ordon să stea închiși. Și, când se termină, când în sfârșit îi deschid, David se uită la mine cu o privire pe care nu am mai văzut-o niciodată. Se uită la mine de parcă ar fi plecat deja.

Capitolul 26

Merg la Bella și îi fac tone de sandviciuri cu unt de arahide și jeleu, singurul lucru pe care știu să-l „gătesc”. Vin și fetele de la galerie. Comandăm de la Buvette și mâncarea e adusă de însuși chelnerul preferat al Bellei. Și tot atunci vin rezultatele analizelor de la operație. Doctorii aveau dreptate: stadiul trei.

Cancerul a ajuns la celulele limfatice, dar nu și la organele din jur. Vești bune, vești proaste. Bella începe chimioterapia și, oricât de imposibil și de nebunesc ar părea, noi continuăm să plănuim nunta, care va avea loc peste două luni, în decembrie, la New York. Îl sun pe planificatorul de nunți, același tânăr la care a apelat o colegă de la firmă. A scris o carte despre nunti: *Cum să te căsătorești: Stil, mâncare și tradiție,* de Nathaniel Trent. Ea mi-a cumpărat cartea și o răsfoiesc la muncă, recunoscătoare pentru mediul meu, pentru firma bestială la care lucrez, unde nu mi se pretinde să suport toanele clienților care aleg culoarea bujorilor.

Alegem un spațiu de evenimente. O mansardă în centru, care, după cum spune Nathaniel, e „cel mai bun spațiu brut din Manhattan”. Ceea ce nu-mi spune e că toate hotelurile drăguțe sunt deja închiriate, n-o să găsim ceva mai bun. Am avut noroc că un cuplu și-a anulat nunta.

Sala de evenimente înseamnă alte decizii: totul trebuie adus dinainte, însă toate hotelurile disponibile sunt prea terne sau comune, așa că îl ascultăm pe Nathaniel și ajungem la un compromis.

La început chimioterapia merge bine. Bella se poartă exemplar.

— Mă simt grozav, ne spune pe drumul spre casă de la spital, după a doua ședință. Nu mi-e greață, n-am nimic.

Am citit, desigur, că începutul e o minciună. Că e o amânare a momentului când chimicalele ajung în țesuturi, sapă și încep să facă rău. Dar am speranțe, normal că am. Respir.

Citesc oferta pentru QuTe. Aldridge deja s-a dus în California să se vadă cu ei. Dacă decid să accept, plec peste trei săptămâni. E un caz de vis. Tinere antreprenoare, un partener care supervizează, acces complet la acte.

— Ar trebui să accepți, normal, îmi spune David, la un pahar cu vin și o salată grecească comandată acasă.

— Aș sta în L.A. o lună. Cum rămâne cu nunta? Cum rămâne cu Bella?

Ce se întâmplă dacă ratează programările la medic, dacă eu nu sunt aici?

— Bella se descurcă foarte bine, răspunde David, ignorându-mi

întrebarea. Ea ar vrea să te duci.

— Asta nu înseamnă că trebuie.

David își ia paharul și bea. E un vin roșu pe care l-am cumpărat la o degustare în Long Island toamna trecută. E preferatul lui. Îmi amintesc că atunci mi-a plăcut cât de cât, la fel și în seara asta. Vinul e vin.

— Uneori, ar trebui să iei decizii pentru tine însăți. Nu ar însemna că nu ești o prietenă bună, ar însemna doar să te pui pe tine pe primul plan, ceea ce se cuvine.

Ce nu-i spun – fiindcă presimt, chiar știu, că ar urma o predică – e că nu mă pun pe mine însămi prima. Nu am făcut-o niciodată. Nu când e vorba de Bella.

— Nate susține că ar trebui să alegem crinii portocalii și că nimeni nu mai folosește trandafiri, îi spun încercând să schimb subiectul.

— Ce nebunie! E o nuntă.

— Mie nu-mi pasă, îi zic, dând din umeri. Ție?

David mai ia o gură de vin. Pare să se gândească la un răspuns.

— Nu.

Rămânem tăcuți câteva clipe.

— Ce vrei să faci de ziua ta? mă întreabă.

Ziua mea. Săptămâna viitoare. 21 octombrie. 33 de ani. *Anul magic*, spune Bella. *Anul tău de miracole.*

— Nimic, îi răspund lui David. E în regulă.

— O să fac o rezervare.

Se ridică cu farfuria ca să-și mai pună tzatziki și vânătă coaptă. Ce păcat că niciunul dintre noi nu gătește. Ne place atât de mult să mâncăm.

— Pe cine să rugăm să ne căsătorească? mă întreabă David. O să le cer alor mei numărul rabinului Schultz, adaugă imediat.

— Nu îl ai?

— Nu, spune cu spatele la mine.

Știu că așa e căsnicia. Ciorovăieli și confort, erori de comunicare și momente lungi de liniște. Ani și ani de sprijin, grijă și imperfecțiune. Credeam că vom fi căsătoriți de mult la momentul ăsta. Dar acum, stând aici, simt un fior de ușurare că David nu are încă numărul rabinului. Poate și el e cu un pas în urmă.

∵

Sâmbătă, merg cu Bella la ședința de chimioterapie. Discută amical cu asistenta care îi pune perfuzia la mână. O cheamă Janine și poartă un combinezon alb cu un curcubeu pictat manual pe spate. Chimioterapia se face la un centru de pe East One Hundred Second Street, la două străzi de locul unde s-a desfășurat operația. Scaunele sunt mari, iar păturile sunt moi

aici, la etajul al treilea al Centrului de Tratament Ruttenberg. Bella e învelită cu o pătură de cașmir.

— Janine mă lasă să țin un coș aici, îmi spune șoptind conspirativ.

Apare Aaron și toți trei mâncăm înghețată pe băț și așteptăm să treacă timpul. Două ore mai târziu, suntem într-un Uber, când Bella mă strânge tare de mână.

— Putem opri? întreabă. Trageți pe dreapta! adaugă în grabă.

Șoferul oprește pe Park Avenue colț cu Thirty-Nine, iar ea trece peste

Aaron și vomită în stradă. Varsă cu putere resturi multicolore de înghețată și fiere.

— Ține-i părul, îi spun lui Aaron, care o mângâie ușurel pe spate.

Ea ne face semn s-o lăsăm, respirând greu, aplecată peste genunchii îndoiți.

— Sunt bine.

— Aveți șervețele? îl întreb pe șofer, care, din fericire, n-a comentat nimic.

— Uitați, îmi răspunde întinzând o cutie de șervețele cu norișori pe ea.

Scot câteva și i le dau Bellei, care le ia și se șterge la gură.

— A fost distractiv, comentează ea.

Se întoarce în mașină, dar ceva s-a schimbat în ea. Acum știe că trebuie să suporte singură ceea ce urmează. Nu pot s-o scap de asta, nici măcar nu pot s-o împărtășesc cu ea. Îmi vine să întind mâna spre gaura asta care se cască, să-i prind marginile, ca să nu ne înghită de tot.

Bella se sprijină de Aaron. Văd cum pieptul îi urcă și-i coboară în ritmul respirației. A apărut primul semn și nu e de bine.

Aaron o ajută pe scări. Svedka e la datorie, spală vase care nu au fost nicicând murdare. Bella nu și-a revenit complet de la operație și lucruri mărunte, precum urcatul scărilor sau aplecatul, încă sunt dificile pentru ea. O să-i ia câteva luni să-și revină complet și până atunci mai e și chimioterapia.

— Să te ducem în pat, îi spun.

Bella poartă rochia albastră de dantelă Zimmerman și o jachetă de culoarea ciocolatei cu lapte. O ajut să și le scoată. Aaron rămâne în camera cealaltă. Odată dezbrăcată, îi văd cicatricile, unele încă acoperite de bandaje. Observ și cât de tare a slăbit în doar câteva săptămâni. Cred că a pierdut aproape șapte kilograme. Îi zâmbesc, ca să nu mă prăbușesc.

— Aici, îi spun.

Își ține capul ca un copil și o îmbrac cu un tricou de bumbac, apoi îi pun pantaloni de trening gri și moi. O învelesc cu o cuvertură proaspăt spălată și îi umflu pernele la spate.

— Te porți așa de atent cu mine, îmi spune.

Se întinde să mă ia de mână și își cuibărește palma micuță în a mea. Bella a avut dintotdeauna cele mai mici mâini, mult prea mici pentru trupul ei.

— Ia-o ușurel, îi spun. O să te faci repede cât ai clipi.

Ne uităm una la alta o secundă, destul încât să recunoaștem minciuna teribilă care stă la pândă.

— Ți-am luat ceva! spune Bella.

Un zâmbet îi luminează fața. Își dă părul după ureche. Părul care curând n-o să mai fie.

— Haide, Bella… Nu e…

Clatină din cap.

— Pentru ziua ta!

— Ziua mea e săptămâna viitoare.

— Deci e devreme. Am o scuză să fac lucrurile de acum, nu crezi?

Nu comentez.

— Greg, vii să mă ajuți?

Aaron intră în cameră ștergându-și mâinile pe blugi.

— Ce e?

Bella se ridică în șezut și arată spre pachetul ambalat ca un cadou rezemat de perete. Aaron îl ia. Îmi dau seama că nu e ușor.

— Pe pat? o întreabă.

— Da, aici.

Bella dă pătura la o parte și își încrucișează picioarele sub corp. Arată spre locul de lângă ea ca să mă așez.

— Deschide.

Hârtia de împachetat e aurie și pachetul e legat cu o fundă de mătase albă cu argintiu. Bella e maestră la împachetat cadouri și faptul că l-a aranjat ea însăși îmi oferă aproape o consolare, aproape un semn. O dovadă de stabilitate, de ordine. Rup hârtia. Înăuntru e o ramă grea. Un tablou.

— Întoarce-l, îmi spune.

Aaron mă ajută.

— Am văzut o poză pe Instagram și am știut imediat că ai nevoie de ea. A durat o veșnicie s-o găsesc pe a lui Allen Grubesic. Cred că n-a făcut decât vreo duzină. Toată lumea de la galerie s-a chinuit să dea de ea pentru tine și am reușit acum două luni. O vindea o femeie din Italia. Am sărit imediat pe ea. Te rog, spune-mi că o adori. O adori?

Mă uit la lucrarea din mâinile mele. E un panou oftalmologie pe care se poate citi: ERAM TÂNĂR, AVEAM NEVOIE DE BANI. Îmi amorțesc mâinile.

— Îți place? mă întreabă cu vocea puțin mai stinsă.

— Da, îi zic înghițind în sec. O ador.

— M-am gândit eu.

— Aaron, rostesc cu greu.

Simt cum stă acolo. Mi se pare nebunie, mi se pare imposibil să nu știe.

— Ce s-a întâmplat cu apartamentul din Dumbo? îl întreb.

Bella râde.

— De ce îi tot spui Aaron?

— N-are nimic, intervine el imediat. Nu mă deranjează.

— Știu că nu te deranjează, zice Bella. Dar de ce?

— E numele lui, zic. Nu-i așa?

Îmi îndrept atenția spre cadou. Îmi trec mâna peste sticlă.

— L-am cumpărat. Apartamentul, îmi răspunde Bella.

Povestea cu numele lui Aaron dispare la fel de repede cum a apărut.

— Restul știu doar eu și o să afli și tu la un moment dat, adaugă ea.

Las cadoul deoparte și îi iau mâinile într-ale mele.

— Bella, ascultă-mă. Nu poți renova apartamentul ăla. O să fie o investiție bună ca spațiu nerenovat. L-ai cumpărat, bine. Doar vinde-l. Promite-mi că nu te muți acolo. Promite!

Bella îmi strânge mâinile.

— Ești nebună, îmi zice. Dar, bine, promit. Nu o să mă mut acolo.

Capitolul 27

Chimioterapia ajunge să meargă îngrozitor foarte repede, prea repede. Săptămâna următoare se simte rău, cealaltă e slăbită, apoi e dărâmată, cu trupul aproape complet îndoit. Singurul miracol e că nu a început să-i cadă părul. Ședință după ședință, săptămână după săptămână, nici măcar o șuviță.

— Uneori se întâmplă, îmi spune doctorul Shaw.

Vine s-o vadă după ședință și îi face alte analize de sânge. Astăzi e și Jill aici. Ceea ce explică de ce eu și doctorul Shaw suntem pe hol, la o cameră distanță de mama Bellei, care se preface foarte îngrijorată.

— Un pacient căruia nu-i cade părul. E o raritate. E printre cei norocoși.

— Norocoasă.

Simt în gură gustul cuvântului. E putred.

— Am ales prost cuvintele. Noi, doctorii, nu suntem mereu cei mai sensibili oameni. Îmi cer scuze.

— Nu e nevoie. Chiar are un păr extraordinar.

Doctorul Shaw îmi zâmbește. I se văd adidașii Nike colorați de sub marginea pantalonilor. Indicând o altă viață dincolo de acești pereți. Are copii acasă? Cum scapă de poveștile pacienților de zi cu zi, care sunt dărâmătoare?

— E norocoasă că are un grup de sprijin așa de bun, îmi spune și nu pentru prima dată. Unii pacienți trec prin asta singuri.

— Mai are două săptămâni de chimioterapie. Apoi mai face un test?

— Da. O să verificăm dacă s-a localizat cancerul. Dar, Dannie, știi că, fiind în limfa, ideea e să-l oprim. Șansa de remisie la cancerul ovarian…

— Nu, îl opresc. Ea e diferită. Are păr! E diferită.

Doctorul Shaw pune mâna pe umărul meu și mă strânge ușor. Dar nu spune nimic.

Aș vrea să întreb mai multe. De exemplu, dacă a mai văzut un caz asemănător. Sau pentru ce să ne pregătim. Vreau să-l rog să-mi spună. Să-mi spună ce-o să se întâmple. Să-mi dea răspunsuri. Dar nu poate. Nu știe. Și, orice altceva are de spus, nu mă mai interesează.

Mă întorc în salon. Bella are capul pe mânerul scaunului și ochii închiși. Îi deschide când sunt în fața ei.

— Ghici ce? îmi spune cu o voce adormită. Mama mă scoate la cină și mă duce la un musical cu Barbra Streisand. Vrei să vii?

Îmbrăcată în pantaloni negri largi, din satin, și cu o bluză de mătase cu model floral, Jill se apleacă precum o pisică spre noi.

— O să fie distractiv. O să mergem la Sardi înainte, ca să bem martini.

— Bella…

Simt cum crește furia în mine. Bella de-abia se poate ține dreaptă. Cum să meargă la cină? La teatru?

— Haide, pot s-o fac, zice dându-și ochii peste cap.

— Nu ar trebui să ieși în perioada asta. Doctorul Shaw așa a spus și a mai menționat clar că alcoolul poate afecta medicamenta…

— Termină! Ce ești, paznicul meu? îmi strigă Bella.

Cuvintele ei mă lovesc ca un glonț în stomac.

— Nu, răspund calm. Nu încerc să te opresc de la nimic, doar încerc să fac să-ți fie bine. Eu am fost aici alături de tine și i-am ascultat pe medici.

Jill nici nu clipește. Nu pare să înțeleagă absolut nimic.

— Și eu i-am ascultat, spune Bella.

Se întinde și ridică pătura. Acum văd cât de subțiri îi sunt picioarele, la fel de subțiri ca brațele. Vede și ea că observ.

— Mă duc să iau niște ceai cu gheață, spune Jill. Bella, vrei ceai cu gheață?

— Bella nu bea ceai cu gheață, îi spun. Nu-i place deloc. Nu i-a plăcut niciodată.

— Ei bine, face Jill, atunci cafea!

Nu așteaptă să răspundem și părăsește în pas agale camera, de parcă ar fi fost la raionul de pulovere și acum s-ar îndrepta spre cel de pantofi.

— Ce e cu tine? șuieră Bella, după ce pleacă Jill.

— Ce e cu mine? Ce e cu tine? Nu poți să ieși disează în oraș. Știi asta. De ce te porți așa?

— Te-ai gândit vreodată că poate nu am nevoie să-mi spui tu cum mă simt? Că poate știu și eu?

— Nu. Nu m-am gândit la asta pentru că e ridicol. Nu e vorba despre cum te simți, sigur că te simți ca dracu'. Ai vomitat de trei ori în mașină pe drum până aici.

Bella întoarce privirea. Mă lovește tristețea, dar nu-mi stinge furia. Pentru că asta simt, furie. Și, pentru prima dată de când a primit diagnosticul, las furia să mă cuprindă. Las indignarea justificată să facă o gaură în mine, în ea, în blestemata asta de încăpere plină de substanțe chimice.

— Taci! îmi spune Bella.

Ceva ce nu mi-a mai zis de când aveam 12 ani și stăteam în spatele camionetei părinților mei, certându-ne din cine mai știe ce motiv. Motivul nu era viața ei. Nici cancerul.

— Nu sunt proiectul tău. Nu sunt o fetiță pe care trebuie s-o salvezi. Nu

știi ce e mai bine pentru mine.

Se chinuie să se ridice și se strâmbă, mișcându-și acul din venă. Mă cuprinde o neputință atât de adâncă, încât aproape mă prăvălesc peste scaunul ei.

— Îmi pare rău, Bella, îmi pare rău, rostesc încet.

Îi spun asta pentru ceea ce i se întâmplă, pentru toate.

— E în regulă, hai să terminăm și te duc acasă.

— Nu, spune Bella cu o ferocitate care nu lasă loc de îndoială. Nu vreau să mai stai aici.

— Bells…

— Nu mă lua cu Bells. Mereu faci așa. Mereu ai făcut așa. Crezi că știi totul. Dar e corpul meu, nu al tău, bine? Nu ești mama.

— Nu am spus niciodată că sunt.

— Nu era nevoie. Te porți cu mine de parcă aș fi un copil. Crezi că sunt incapabilă să mă descurc. Dar nu am nevoie de tine.

— Bells, haide! E o nebunie.

— Te rog, nu mai veni la programările astea.

— Doar n-o să…

— Nu e o rugăminte! îmi zice aproape țipând. Îți spun direct: trebuie să pleci.

Înghite în sec și îmi dau seama că are răni în gură, îmi dau seama că se chinuie.

— Acum!

Ies din cameră. Dau peste Jill, care ține o cafea și un ceai.

— Ah, bună, dragă! Cappuccino?

Nu-i răspund. Trec pe lângă ea. Merg și merg, până o iau la fugă.

Îmi scot telefonul. Înainte să ajung în hol, înainte să-mi dau seama ce fac, îi caut numele în agendă și apăs pe butonul verde. Răspunde la al treilea apel.

— Da! S-a întâmplat ceva? Bella e bine?

Încerc să vorbesc, dar în loc de cuvinte scot un vaiet prelung cu sughițuri. Mă ghemuiesc în colțul holului și îi las pe toți să se holbeze la mine. Asistentele nici nu clipesc. În fond, aici e secția de chimioterapie. Nimic nou. Doar sfârșitul lumii, din nou și din nou.

— Vin imediat, îmi spune el și închide.

Capitolul 28

— Nu vorbește serios, spune Aaron.

Stăm la un restaurant de pe Lexington, unul deschis până târziu, numit Big Daddy ori Daddy Dan sau ceva așa. Genul de local care nu poate rezista în centru. Sunt la a doua cană de cafea neagră și tare. Nu merit spumă de lapte.

— Ba da, îl contrazic eu.

Avem schimbul ăsta de replici de douăzeci de minute, de când Aaron a ajuns alergând la ușile duble ale spitalului și m-a găsit ghemuită acolo.

— Mereu a gândit asta. Doar că n-a zis.

— E speriată.

— Era foarte furioasă pe mine. Nu am mai văzut-o niciodată așa. De parcă îi venea să mă omoare.

— Ea trece prin asta, îmi spune Aaron. În momentul de față, trebuie să creadă că poate reuși, că poate face orice, inclusiv să bea alcool.

Îi ignor încercarea de glumiță.

— Așa e, spun mușcându-mi buza.

Nu vreau să mai plâng. Nu în fața lui. Sunt prea vulnerabilă, prea aproape.

— Pur și simplu, nu pot să cred că părinții ei se poartă așa. Tu nu știi cum sunt…

Aaron își ia o geană invizibilă de pe față.

— Tu nu știi, repet eu.

— Poate că nu. Dar pare că le pasă. Asta e bine, nu?

— O să plece. Mereu pleacă. Când are cu adevărat nevoie de ei, dispar.

— Dar, Dannie…

Aaron se apleacă înainte. Simt tensiunea din moleculele de aer în jurul nostru.

— Ei sunt aici acum. Și ea chiar are nevoie de ei. Nu asta contează?

Mă gândesc la promisiunea pe care el mi-a făcut-o la colț de stradă. Mereu am crezut că suntem doar eu și Bella. Că ea nu poate conta pe nimeni altcineva în afară de mine. Că nimeni nu-i va fi întotdeauna alături, decât eu.

— Nu și dacă la un moment dat pleacă, îi răspund.

Aaron se dă și mai aproape.

— Cred că n-ai dreptate.

— Iar eu cred că tu nu știi.

Încep să cred că a fost o oroare să-l chem. Ce-am avut în minte?

El clatină din cap.

— Tu înțelegi greșit dragostea. Crezi că are nevoie de viitor ca să conteze, dar nu e așa. E singurul lucru care nu are nevoie să fie în niciun fel. Contează numai să existe. Aici. Acum. Dragostea nu are nevoie de viitor.

Ne uităm unul în ochii celuilalt și mă gândesc că poate citește totul în ai mei. Tot ce s-a întâmplat. Că poate, într-un fel sau altul, a ajuns acolo. Că știe. În acest moment, vreau să-i spun. Vreau să-i spun fie și numai ca să împărțim greutatea asta.

— Aaron, încep, dar mă întrerupe telefonul lui.

Răspunde.

— E de la muncă. Stai puțin.

Se ridică de la masă și iese din separeu. Prin ușile de sticlă cu numele restaurantului pe ele, Daddy's, îl văd gesticulând. Vine chelnerița. Vrem mâncare? Dau din cap că nu. Doar nota, vă rog.

Îmi aduce nota. Cred că nu se aștepta să stăm prea mult. Las banii pe masă și îmi iau geanta. Ajung la ușă exact când Aaron închide telefonul.

— Îmi pare rău, îmi spune.

— E în regulă. O să plec. Trebuie să mă întorc la birou.

— E sâmbătă.

— Dreptul corporatist, mormăi. Și am cam lipsit în ultima vreme.

Îmi zâmbește timid. Pare dezamăgit.

— Mulțumesc că ai venit, îi spun. Serios, mulțumesc că ai apărut, îți sunt recunoscătoare.

— Sigur. Dannie, poți să mă suni oricând. Știi asta, da?

Zâmbesc și dau din cap. Clopoțelul de deasupra ușii zbârnâie când ies.

Capitolul 29

E prima săptămână din noiembrie și Bella refuză să-mi vorbească. O sun. Îl trimit pe David cu mâncare.

— Dă-i puțin timp, îmi spune el.

Nu-i mărturisesc cât de absurd mi se pare ce zice. De-abia pot să mă gândesc la așa ceva, cu atât mai puțin s-o rostesc.

Dr. Christine e la fel de surprinsă ca mine că sunt din nou la ea în birou. Vrea să știe mai multe despre familia mea, deci îi povestesc despre Michael. Mi-l amintesc din ce în ce mai puțin zilele astea. Cum era el. Încerc să mă concentrez pe detalii. Râsul lui, felul ciudat în care își cuprindea coatele, de parcă avea brațele prea lungi. Părul lui șaten cârlionțat, ca de bebeluș, și ochii lui mari și căprui. Cum îmi spunea „prietene”. Cum mă invita mereu să stau în cortul lui din spatele casei, chiar dacă erau și prietenii lui acolo. Nu părea să aibă comportamentul obișnuit al unui frate față de surorile mai mici. Ne-am mai certat, sigur, dar știam că mă iubea, că mă voia în preajma lui.

Dr. Christine îmi spune că învăț să gestionez o viață pe care n-o pot controla. Ce nu-mi spune, ce nu-i nevoie să-mi spună, e că nu-mi iese.

Încă merg la programările de chimioterapie, dar nu urc. Stau în hol și citesc e-mailurile până știu că Bella a terminat.

Miercurea următoare, doctorul Shaw trece pe lângă mine. Stau pe o bordură de ciment și niște plante artificiale atârnă lângă mine. Lucrez la niște acte.

— Humpty Dumpty[10], îmi spune.

Tresar speriată, aproape să cad.

— Bună! continuă el.

— Bună!

— Ce faci aici?

— Bella.

Cu mâna liberă, cea în care nu țin dosarul cu acte, arăt spre camera de sus, unde Bellei i se pompează chimicale în venă.

— Chiar de acolo vin.

Doctorul Shaw se dă mai aproape. Se uită atent la mine, cu o privire dezaprobatoare.

---

10 Aluzie la primul vers („Humpty Dumpty stătea pe un zid”) dintr-un cunoscut cântecel popular englez (n.tr.).

— Ai nevoie de cafea? mă întreabă.

Am găsit mai devreme un aparat prost de cafea, dar se termină repede.

— E cam nasol aici, îi mărturisesc.

— Asta pentru că nu știi șmecheriile, spune făcându-mi semn cu degetul. Vino cu mine!

Trecem de parterul centrului de tratament, apoi o luăm prin spate și pe un hol. La capătul lui e un atrium cu o tonetă mobilă Starbucks. Jur că mi se pare un miracol. Fac ochii mari. Doctorul Shaw observă.

— Nu? E cel mai bine păstrat secret din tot spitalul. Haide.

Mă duce la tonetă, unde o tânără de vreo 25 de ani, cu două codițe împletite, îi zâmbește larg.

— Ca de obicei? îl întreabă.

El se întoarce spre mine.

— Nu spune nimănui, dar sunt băutor de ceai. De asta Irina știe ce comand.

— Spitalul ține mult la cafea?

— E mai bărbătesc, răspunde, făcându-mi semn să trec în fața lui.

Comand un americano și, după ce sunt gata băuturile, doctorul Shaw mă conduce la o măsuță de metal.

— Nu vreau să vă rețin, îi spun. Sunt recunoscătoare pentru pontul cu cafeaua.

— Îmi prinde bine.

Scoate capacul și lasă aburul să se ridice.

— Știi ce se spune despre chirurgi, că au cele mai proaste maniere?

— Serios? întreb, dar, de fapt, știu.

— Da, suntem niște monștri. Așa că în fiecare miercuri încerc să beau cafea cu un om de rând.

Zâmbește. Râd și eu, pentru că așa cere momentul.

— Ce mai face Bella? mă întreabă.

Îi sună pagerul și se uită la el, apoi îl așază pe masă.

— Nu știu. Ați văzut-o mai recent decât mine.

Pare nedumerit, așa încât continui.

— Ne-am certat. Nu am voie sus.

— Ah. Îmi pare rău. Ce s-a întâmplat?

Sunt conștientă de timpul scurt pe care-l are la dispoziție, așa că trec direct la partea esențială.

— O controlez prea mult.

Doctorul Shaw râde. E un râs plăcut, ciudat pe fundalul spitalului.

— Sunt obișnuit cu această dinamică. Dar o să-i treacă.

— Nu știu.

— Ba da. Ești aici. Am învățat aici un lucru, și anume că nu poți face din experiența asta ceva care să depășească simplitatea umanității. N-o să funcționeze.

Mă holbez la el. Habar nu am ce vrea să spună și el își dă seama.

— Tu ești tot tu, ea e tot ea. Tu tot ai sentimente. O să lupți. Poți încerca să fii perfectă, dar se va întoarce împotriva ta. Doar continuă să vii aici.

Îi sună iar pagerul. De data asta pune la loc capacul paharului cu ceai.

— Din păcate, mă cheamă datoria.

Se ridică și-mi întinde mâna.

— Rezistă, îmi spune. Știu că drumul nu e ușor, dar ține-te tare. Te descurci grozav.

Mai stau lângă toneta Starbucks încă o oră, până știu că Bella a terminat tratamentul și a ieșit din clădire. Când ajung acasă, îl sun pe David, dar nu răspunde.

*

Săptămâna următoare, nu sunt la spital, ci într-un avion spre Los Angeles, cu Aldridge. Aldridge se întâlnește acolo cu un alt client, un gigant al industriei farmaceutice care ne-a trimis avionul privat. Călătorim împreună cu Kelly James, partener pe litigii, cu care nu am schimbat nici 20 de cuvinte în aproape cinci ani la Wachtell.

E un avion cu zece locuri și mă așez în spate, la fereastră. Îmi sprijin capul de geam. Am acceptat să merg fără să-mi dau seama exact ce fac. Sigur, e un răspuns la întrebarea lui Aldridge. Da. Da, o să mă ocup de caz. O să mă implic.

— Ai luat decizia corectă, mi-a spus David aseară. Ar putea fi un pas uriaș pentru cariera ta. Și iubești firma asta.

— Da. Dar nu pot să nu simt că oamenii de aici au nevoie de mine.

— O să supraviețuim. Îți promit că o să supraviețuim.

Iar acum sunt aici, zburând peste un lanț muntos nesfârșit, spre ocean.

Suntem cazați la Casa del Mar, în Santa Monica, chiar pe plajă. Camera mea e la parter, cu o terasă care se întinde până la promenadă. Hotelul e shabby chic, stil Hampton combinat cu opulența europeană. Îmi place.

Avem o cină de lucru cu Jordi și cu Anya în seara asta, dar, când ajung în cameră, e de-abia 11 dimineața. Am câștigat jumătate de zi cu zborul nostru peste țară.

Mă schimb în pantaloni scurți, tricou, iau o pălărie de soare – pielea mea de evreică rusoaică și soarele nu s-au înțeles bine niciodată – și ies la plimbare pe plajă. E cald și se face tot mai cald, sunt aproape 26 de grade, dar le compensează briza oceanului. Pentru prima dată după săptămâni întregi, simt că fac altceva decât să supraviețuiesc.

Luăm cina la Ivy by the Shore, un restaurant puțin mai departe de Casa del Mar, dar Aldridge tot cheamă o mașină. Kelly e în oraș pentru a se vedea cu alt client, așa că mergem doar eu și el. Port o rochie bleumarin cu flori de liliac și espadrile de aceeași culoare. Nu m-am îmbrăcat niciodată așa de lejer într-o situație profesională. Dar e California, femeile de aici sunt tinere și ne aflăm lângă ocean. Vreau să port flori.

Ajungem primii. Restaurantul e plin de scaune de ratan cu spătare înflorate și perne, iar clienții poartă blugi și sacouri, ciocnesc și râd.

Ne așezăm.

— O să insist să luăm calamari, spune Aldridge. Sunt extrem de buni.

Aldridge poartă un costum gri-deschis, cu o cămașă violet cu imprimeu. Dacă ni s-ar face o poză, s-ar putea spune că ne-am vorbit.

— Ar trebui să revizuim planul? îl întreb. Am memorat cifrele firmei, dar…

— E doar o întâlnire la care să ne cunoaștem, deci simte-te în largul tău. Știi ce ai de făcut.

— Nicio întâlnire nu e „doar” o întâlnire.

— Într-adevăr. Dar, dacă vii cu o agendă pregătită, adesea, poți obține un rezultat nedorit.

Jordi și Anya apar împreună. Jordi e lungană, cu pantaloni cu talie înaltă și helancă. Are părul lăsat pe spate și ud la vârfuri. Arată ca într-un vis boem și îmi vine în minte, nu pentru prima dată, Bella. Anya poartă blugi, un tricou și o jachetă. Are părul scurt și dat pe spate. Vorbește cu ochii.

— Am întârziat? ne întreabă.

E nervoasă. Îmi dau seama imediat. Nu contează. O să le cucerim.

— Deloc, spune Aldridge. Știi că suntem newyorkezi. Nu știm nimic despre traficul vostru.

Jordi se așază lângă mine. Are un parfum amețitor și dens.

— Doamnelor, v-o prezint pe Danielle Kohan. E cea mai bună și isteață asociată a noastră. Și un mare avantaj deja pentru evaluarea voastră.

— Puteți să-mi spuneți Dannie, le zic și le strâng mâinile.

— Îl adorăm pe Aldridge, îmi spune Jordi. Dar are și el un nume mic?

— A nu se folosi niciodată, îi spun și șoptesc: Miles.

Aldridge zâmbește.

— Ce bem în seara asta? ne întreabă pe toate.

Un chelner apare de nicăieri și Aldridge comandă o sticlă de șampanie și una de vin roșu pentru cină.

— Vrea cineva cocktailuri?

Anya cere ceai cu gheață.

— Cât credeți că va dura? ne întreabă.

— Cina sau listarea la bursă a companiei? întreabă Aldridge fără să ridice ochii din meniu.

— Sunt fanul vostru de ceva vreme, le spun. Cred că e genial ce faceți cu afacerea.

— Mulțumim, începe Jordi, dar Anya o întrerupe.

— Nu am făcut nimic cu ce exista deja, am creat ceva nou.

Se uită la Jordi când spune asta, de parcă i-ar zice *taci din gură.*

— Sunt curioasă însă. De ce acum? le întreb pe amândouă, deopotrivă.

Când spun asta, Aldridge ridică privirea din meniu și prinde un chelner în trecere.

— Am vrea calamari imediat, vă rog.

Apoi îmi face cu ochiul.

Jordi se uită la Anya, ca și cum nu ar fi sigură ce să răspundă, și simt că s-a răspuns la o întrebare care nu a fost pusă încă. Mă abțin. Nu acum.

— Suntem într-un moment în care nu vrem să lucrăm așa de mult ca să facem același lucru, spune Jordi. Am vrea ca profitul să ne permită să ne îndreptăm atenția spre alte idei.

Simt degajarea din discursul ei. Cuvintele măsurate și calculate. Poate e adevărat, dar nimic nu pare și nu se simte autentic. Deci insist.

— De ce să predați controlul asupra unui lucru care vă aparține dacă nu trebuie?

Jordi se preface ocupată cu un pahar de apă. Anya se încruntă. Simt cum Aldridge se foiește lângă mine. Nu am idee de ce fac asta. Știu exact de ce fac asta.

— Încercați să ne determinați să renunțăm? i se adresează Anya lui Aldridge. Pentru că aveam impresia că acum, la cină, pornim treaba.

Mă uit la Aldridge, care nu scoate nicio vorbă. Îmi dau seama că n-o să răspundă în locul meu.

— Nu, spun eu. Vreau doar să vă înțeleg motivația. Asta mă ajută să-mi fac treaba.

Anyei îi place răspunsul meu. Îmi dau seama. I se relaxează umerii.

— Adevărul e că nu sunt sigură. Am discutat mult amândouă, Jordi știe că sunt nehotărâtă.

— Suntem la QuTe de aproape zece ani, rostește Jordi, repetând negreșit o replică familiară. E timpul pentru altceva.

— Nu știu de ce trebuie să cedăm controlul ca să facem asta, zice Anya.

Vine șampania într-o simfonie de pahare și bule. Aldridge ne toarnă în pahare.

— Pentru QuTe! spune el. Pentru ca procesul ofertei publice inițiale să decurgă lin și pentru mulți bani!

Jordi ciocnește, dar eu și Anya nu ne luăm ochii una de la alta. Îmi dau seama că mă analizează, punând întrebarea care nu se va pronunța la masa asta: *Tu ce ai face?*

Capitolul 30

Două ore mai târziu sunt la barul din hotel. Ar trebui să dorm, dar nu pot. De câte ori încerc, mă gândesc la Bella, la ce prietenă oribilă sunt că am plecat așa departe și ochii mi se deschid larg. Sunt aplecată peste al doilea dirty martini când Aldridge vine la mine. Mă uit chiorâș. Sunt prea beată pentru asta.

— Dannie, îmi permiți?

Nu așteaptă să răspund și se așază pe scaunul de lângă mine.

— Astă-seară a fost foarte bine, îi spun încercând să par trează, deși cred că bolborosesc.

— Ai fost foarte aprinsă. Cred că te-ai simțit bine.

— Sigur, spun sec. Minunat.

Ochii lui Aldridge coboară spre paharul cu martini și apoi se întorc iar la mine.

— Danielle, te simți bine?

Deodată, îmi dau seama că, dacă vorbesc, o să plâng și nu am plâns niciodată în fața vreunui șef, nici măcar o dată, nici măcar la biroul procurorului districtual, unde toți stăteam cu moralul atât de prost, încât aveam o cameră specială pentru izbucnirile isterice. Iau paharul cu apă. Beau. Îl pun la loc.

— Nu, îi răspund.

Aldridge îi face semn barmanului.

— Vreau un Ketel cu gheață, două lămâi.

Barmanul se întoarce, dar Aldridge îl cheamă înapoi.

— Nu, de fapt, o să iau un scotch. Simplu.

Își scoate sacoul și îl aranjează pe scaunul gol de lângă el, apoi își suflecă mânecile. În tot acest timp, niciunul dintre noi nu vorbește și, până termină el ritualul, are băutura în față, iar mie nu-mi mai vine să plâng.

— Așa, spune el. Poți începe sau îmi scot și cătușele de glezne.

Râd. Alcoolul a făcut totul mai ușor. Simt încă emoțiile la suprafață, nu aranjate bine acolo unde le țin de obicei.

— Nu am convingerea că sunt un om bun, îi mărturisesc.

Nu știu dacă asta e în capul meu, dar, odată ce rostesc cuvintele, știu că e adevărat.

— Interesant. Un om bun.

— Prietena mea cea mai bună e foarte bolnavă.

— Știu, da, zice Aldridge.

— Și ne-am certat.

— Ce s-a întâmplat? întreabă luând o gură de scotch.

— Crede că vreau s-o controlez, îi spun repetând adevărul. Aldridge râde din toată inima, la fel ca doctorul Shaw.

— De ce crede toată lumea că e amuzant?

— Pentru că e. De exemplu, în seara asta ai fost foarte autoritară.

— A fost un lucru rău?

— Presupun că rămâne de văzut, spune Aldridge dând din umeri. Cum te-ai simțit?

— Aici e problema. M-am simțit grozav. Mi-a plăcut la nebunie. Prietena mea cea mai bună e bolnavă și, astă-seară, sunt în California și m-am bucurat de discuția cu niște clienți la cină. Ce fel de persoană înseamnă că sunt?

Aldridge dă din cap, înțelegând acum. Pricepe despre ce e vorba.

— Ești supărată deoarece crezi că ar trebui să renunți la viața ta ca să fii alături de ea.

— Nu, nu mă lasă. Dar nu ar trebui să fiu așa de fericită când fac asta.

— Ah, da. Fericirea. Dușmanul oricărei suferințe.

Mai ia o înghițitură. Bem amândoi în tăcere câteva clipe.

— Ți-am spus vreodată ce voiam să mă fac?

Mă holbez la el. Nu suntem chiar niște prietene care-și împletesc codițe una alteia. De unde să știu?

— Bănuiesc că e o întrebare-capcană și o să-mi spui avocat.

Aldridge râde.

— Nu, nu. Voiam să mă fac psihiatru. Tata a fost psihiatru, fratele meu la fel. E o alegere ciudată dar, când eram adolescent, mi se părea potrivită.

— Psihiatru? întreb clipind nedumerită.

— N-aș fi fost bun de nimic. Atâta ascultat. Nu am ce trebuie.

Simt cum alcoolul îmi intră în sistem. Și face totul cețos, rozaliu și șters.

— Și ce s-a întâmplat?

— Am mers la Yale și în prima zi aveam cursul de filosofie. Logică de ordinul întâi. O discuție despre metateorie. Era pentru modulul principal, dar profesorul era avocat și m-a făcut să mă întreb: de ce să diagnostichezi când poți să știi exact?

Se uită la mine un timp. Până la urmă, îmi pune mâna pe umăr.

— Nu e greșit să-ți placă enorm ce faci. Ești norocoasă. Viața nu le dă tuturor o carieră pe care s-o urmeze cu pasiune. Noi doi am tras lozul câștigător.

— Nu pare că am câștigat ceva.

— Nu, de obicei, nu pare. Dar cina de mai devreme? întreabă arătând afară, dincolo de hol și de tapetul cu palmieri. Nu am cimentat relația. Ți-a plăcut fiindcă, pentru tine, jocul se desfășoară pentru victorie. Așa știi că ți-a fost scris să faci asta.

Își ia mâna de pe umărul meu și își termină băutura dintr-o singură înghițitură mare.

— Ești o avocată foarte bună, Dannie. Și mai ești o prietenă grozavă și un om bun. Nu lăsa problema ta să distrugă cazul ăsta.

∵

Dimineața următoare, iau mașina spre Montana Avenue. E înnorat, ceața de dimineață n-o să se ridice până la prânz, dar atunci vom fi deja în aer. Mă opresc la Peets Coffee și încep să mă plimb pe micuța stradă cu magazine, deși totul e închis. Câteva mame în colanți își plimbă bebelușii în cărucioare și vorbesc la telefon. Câțiva oameni pe biciclete trec pe lângă mine, în drum spre Malibu.

Credeam că nu aș putea locui niciodată la Los Angeles. Că e locul pentru oamenii care nu reușesc la New York. Calea ușoară. Că a te muta aici înseamnă să recunoști că ai greșit. Că orice ai spune despre New York – că nu ai vrea să locuiești în alt loc din întreaga lume, că iernile nu te enervează, că nu te deranjează să cari cumpărăturile pe ploaie torențială sau zăpadă – nu reprezintă un inconvenient. Că a avea propria mașină era, de fapt, visul tău. Că viața nu era, nu este grea.

Dar aici e atât de mult spațiu. Pare să fie loc, să nu trebuiască să bagi fiecare haină pentru anotimpul următor sub pat. Pare că e loc chiar să faci greșeli.

Îmi iau cafeaua la hotel. Merg pe pista de biciclete până ajung la plajă, apoi spre ocean. Departe, în stânga, văd surferi mișcându-se în zigzag pe valuri, unul în jurul altuia, de parcă ar executa o coregrafie. Un balet amplu, oceanic. Înaintând continuu spre țărm. Fac o poză. Scriu *Te iubesc.* Ce altceva să spun?

Capitolul 31

— Crem sau alb, asta e întrebarea, spune femeia.

Sunt la Mark Ingram, un salon de mirese din centru, cu o cupă de șampanie neatinsă pe masă, singură.

Trebuia să vină mama, dar au chemat-o la universitate în ultima clipă, pentru o ședință cu o temă confidențială, adică donațiile de anul viitor. Așa că nu poate pleca din Philadelphia. Ar trebui să-i trimit poze.

E mijlocul lui noiembrie și Bella nu vorbește cu mine de două săptămâni. Termină sâmbătă a doua rundă de chimioterapie și David îmi spune să n-o deranjez până atunci. Îi ascult sfatul, deși mă rupe în două. E înfiorător să nu fiu acolo. Să nu știu.

S-au trimis invitațiile la nuntă și începem să primim confirmările. Am stabilit meniul. S-au comandat florile. Nu mai rămâne decât să-mi cumpăr rochia și iată-mă îmbrăcată cu ea.

— Cum am spus, cu un asemenea interval de timp, e greu de găsit ceva, deci opțiunile sunt doar rochiile de aici, spune vânzătoarea arătând spre cele trei rochii din dreapta noastră: două albe și una crem.

Își încrucișează brațele la piept și se uită la ceas. Pare să creadă că sunt o pierdere de vreme. Dar nu știe? E o vânzare sigură. Trebuie să plec cu o rochie azi.

— Asta pare în regulă, îi spun.

E prima rochie probată. Niciodată nu am fost genul de fată care să viseze la nunta ei. Așa era Bella. Mi-o amintesc stând în fața oglinzii, cu o față de pernă pe cap, recitând jurăminte de iubire. Știa exact cum va arăta rochia ei: organza de mătase cu straturi de tul desfășurat. Un voal lung de dantelă. Visa și decorul: cale albe, bujori înfloriți și lumânări mici, rotunde. Cineva cânta la harpă. Toată lumea scotea exclamații de uimire când ea ieșea din umbre îndreptându-se spre altar. Oamenii se ridicau în picioare, iar ea plutea spre un bărbat fără nume și fără față. Cel care o făcea să simtă că tot universul conspiră pentru iubirea ei și numai a ei.

Eu știam că mă voi mărita așa cum știi că o să îmbătrânești și că sâmbăta vine după vineri. Nu m-am gândit prea mult la asta. Apoi, când l-am cunoscut pe David și totul s-a potrivit, am știut că asta căutam, că urma să scriem împreună capitolele următoare, alături. Dar nu m-am gândit niciodată la nuntă. Nu m-am gândit niciodată la rochie. Nu mi-am imaginat niciodată momentul ăsta, cu mine aici. Și, dacă aș fi făcut-o, sigur nu ar fi fost

așa.

Rochia de pe mine e din mătase și dantelă. Are un șir de nasturi pe spate. Corsajul îmi stă prost pentru că nu am bustul mare. Dau din brațe și vânzătoarea se repede la mine. Strânge puțin rochia la spate și o prinde cu o agrafă uriașă.

— Putem să rezolvăm asta.

Se uită la mine în oglindă. Fața ei trădează milă. Cine vine aici singură și cumpără prima rochie pe care o probează?

— Va trebui să ne grăbim, dar putem reuși.

— Mulțumesc, îi spun.

Simt că-mi vine să plâng și nu vreau ca lacrimile să fie interpretate greșit drept fericire în apropierea nunții. Nu vreau să-i aud chicotelile entuziasmate sau s-o văd cum se uită la mine ca și când ar gândi: *Ce îndrăgostită e!* Mă întorc repede într-o parte.

— O cumpăr.

Îi citesc pe față confuzia, apoi veselia. Tocmai a făcut o vânzare. Trei mii de dolari în 13 minute. Trebuie să fie un record sau cam așa ceva. Poate că sunt gravidă. Probabil, crede că sunt gravidă.

— Minunat. Linia decolteului vine foarte bine, vă avantajează. Să luăm câteva măsuri.

Mă umple de ace. La talie, la tiv și la umeri.

După ce pleacă, mă uit în oglindă. Linia decolteului e înaltă. Și, desigur, nu are dreptate. Nu mă avantajează deloc. Nu mi se văd claviculele, linia gâtului. Pentru o secundă miraculoasă mă gândesc să-l sun pe David. Să-i spun să amânăm nunta. Să ne căsătorim la anul, la Piaza sau în Massachusetts, la The Wheatleigh. Să-mi iau o rochie pe comandă ridicol de extravagantă, una Oscar de la Renta cu flori de brocart. Să angajăm un florist de top și cea mai bună trupă. Să dansăm pe *The Way You Look Tonight* sub cele mai delicate șiraguri de luminițe albe și aurii. Tot tavanul să fie din trandafiri. Să ne programăm luna de miere în Tahiti sau în Bora Bora. Să ne lăsăm telefoanele în bungalow și să mergem să înotăm la marginea lumii. Să bem șampanie sub stele, iar eu să port alb, numai alb, zece zile la rând.

Să luăm toate deciziile cum trebuie. Dar aud ticăitul ceasului de pe perete. Tic-ticul constant al celei de-a doua limbi care ne duce tot mai aproape de 15 decembrie. Scot rochia. O plătesc.

În drumul spre casă, mă sună Aaron.

— Au venit rezultatele de la ultima ședință. Nu e bine.

Ar trebui să fiu surprinsă, nu? Ar trebui să mă opresc ca o stană de piatră. Acum, după această veste, lumea ar trebui să încetinească, să nu se mai miște. Taxiurile ar trebui să pună frână, muzica de pe stradă să nu se mai

audă.

Dar nu se întâmplă așa. Mă așteptam.

— Întreab-o dacă vrea să mă vadă, îi spun.

El tace. Sesizez o pauză în respirația lui, apoi aud mișcare în apartament, undeva în altă cameră. Aștept. După vreo două minute, care par o eternitate, revine la telefon.

— Spune că da.

O iau la fugă.

Capitolul 32

Deopotrivă, spre ușurarea și durerea mea, Bella arată ca acum trei săptămâni. Nici mai rău, nici mai bine. Încă are păr și ochii îi sunt tot înfundați în orbite.

Nu plânge. Nu zâmbește. Are fața lipsită de expresie, asta mă sperie cel mai tare. S-o văd plângând nu ar fi – scos din context – un motiv de panică. Mereu și-a expus emoțiile, greutățile copilăroase și schimbătoare ca vântul. Dar nu sunt deloc obișnuită cu stoicismul ei, cu faptul că nu pot desluși nimic. Mereu am putut să mă uit la Bella și să citesc totul, să văd exact de ce are nevoie. Acum nu pot.

— Bella, îi spun. Am auzit…

Clatină din cap.

— Să ne ocupăm de noi întâi.

Încuviințez. Mă duc lângă pat, dar nu mă așez.

— Sunt speriată, îmi spune.

— Știu, îi zic încet.

— Nu, spune mai apăsat. Mi-e frică să te las cu toate astea.

Nu scot un cuvânt. Pentru că brusc am din nou 12 ani. Stau în ușa dormitorului meu în timp ce mama urlă. Îl aud pe tata – tatăl meu puternic, curajos și bun – cum încearcă să înțeleagă punând întrebări: „Cine conducea?”, „Depășise limita de viteză?”. De parcă mai conta, de parcă rațiunea îl putea aduce înapoi.

Mereu am așteptat, nu-i așa? Am așteptat ca tragedia să-mi bată iar la ușă. Răul care te prinde pe picior greșit. Și nu asta e cancerul? Ce altceva să fie dacă nu manifestarea a tot ce încerc să evit de-o viață. Dar Bella? Ar fi trebuit să mi se întâmple mie. Dacă asta e povestea mea, trebuia să fiu eu, nu ea.

— Nu vorbi așa, încep.

Dar cum o cunosc eu pe Bella, la fel mă cunoaște și ea pe mine. Nu e mai puțin capabilă decât mine să-mi descifreze stările și gândurile care mi se reflectă pe chip.

Chestia funcționează de ambele părți.

— Nu pleci nicăieri, îi zic. O să luptăm și cu asta cum am luptat cu toate.

Și în clipa de față e adevărat ce spun. E adevărat pentru că trebuie să fie adevărat. E adevărat pentru că nu avem altă opțiune. Deși chimioterapia nu a oprit cancerul. Deși cancerul i s-a întins în abdomen. Deși. Deși. Deși.

— Ia uite, îmi spune și întinde mâna.

Pe deget îi stă, elegant, un inel de logodnă.

— Te căsătorești? o întreb.

— Când o să fiu mai bine.

Mă așez pe pat, lângă ea.

— Te-ai logodit și nu m-ai sunat?

— S-a întâmplat acasă azi-noapte. Când îmi aducea cina.

— Poftim?

Se uită la mine încruntată.

— Paste de la Wild.

Mă strâmb.

— Nu pot să cred că îți place acolo.

— Evită glutenul. Nu pun otravă. Au spaghete bune.

— În fine.

— În fine. Mi-a adus pastele și deasupra parmezanului era inelul.

— Ce-a zis?

Se uită la mine și iat-o. Bella, Bella mea e aici. I se luminează fața și îi scânteiază ochii.

— O să ți se pară o dulcegărie.

— Ba nu, șoptesc. Promit.

— Mi-a spus că m-a căutat dintotdeauna și că, în ciuda situației deloc ideale, știe că sunt sufletul lui pereche și că îi era sortit să ajungă la mine.

Se îmbujorează ușor.

Sortit. Înghit în sec.

— Are dreptate, îi spun. Mereu ți-ai dorit pe cineva care să știe că tu ești aleasa. Mereu ți-ai dorit un suflet pereche. Și l-ai găsit.

Bella se întoarce spre mine. Își așază mâna pe cuvertura dintre noi.

— O să te întreb ceva. Și, dacă greșesc, nu trebuie să-mi răspunzi.

Simt că inima începe să-mi bată tare. Și dacă…? N-ar avea cum…

— Știu că tu crezi că suntem foarte diferite. Și suntem, înțeleg. N-o să fiu niciodată persoana care să verifice aplicația pentru vreme înainte să iasă sau să știe câte zile rezistă ouăle la frigider. Nu mi-am construit viața așa strategic ca tine. Dar greșești dacă îți închipui…

Își umezește buzele.

— Eu cred că și tu ești capabilă de acest fel de iubire. Și cred că nu ai parte de ea.

Las ideea asta să se așeze câteva clipe.

— Ce te face să spui asta? o întreb.

— Nu crezi că există un motiv pentru care nu te-ai măritat? Nu crezi că există un motiv pentru care ești logodită de aproape cinci ani? O logodnă de

cinci ani n-a fost niciodată în planurile tale.

— Ne căsătorim acum.

— Pentru că… spune Bella cu o voce mai stinsă și pare să se retragă în ea însăși lângă mine. Pentru că te gândești că ești zorită de ceas.

— Nu e adevărat. Îl iubesc pe David.

— Știu că-l iubești. Dar nu ești îndrăgostită de el. Poate ai fost la început, dar, dacă da, eu n-am văzut și nu mai dispun de luxul de a mă preface. Și mi-am dat seama că nici tu. Dacă un ceas bate anunțând ceva, orice, ar trebui să anunțe fericirea ta.

— Bella…

Simt că mi se ridică ceva în piept, apoi se prăbușește pe pătura dintre noi.

— Nu cred că sunt capabilă. Nu de genul de iubire de care vorbești tu.

— Ba da. Aș vrea să știi asta. Aș vrea să înțelegi că poți avea dragoste dincolo de cele mai nebunești visuri. Chestia despre care se fac filme. Și tu ești sortită pentru asta.

— Nu cred că sunt.

— Ești, vrei să afli de unde știu?

Încuviințez din cap.

— Pentru că așa mă iubești pe mine.

— Bella, încep eu, ascultă-mă. O să te faci bine. Oamenii reușesc tot timpul. Sfidează șansele. În absolut fiecare zi.

Întinde brațele spre mine și o îmbrățișez cu grijă.

— Cine s-ar fi gândit? îmi spune.

— Chiar așa.

Clatină din cap pe umărul meu.

— Nu, zice ea. Că tu o să ajungi să crezi.

Și asta știu fără nicio umbră de îndoială când țin trupul micșorat al Bellei în brațele mele. E extraordinară. O dată în viața mea, numerele nu se mai aplică.

Capitolul 33

Chimioterapia intraperitoneală și gardeniile ne însoțesc spre a doua jumătate de noiembrie. Prima e o formă mai invazivă de chimioterapie, când, practic, ți se coase un tub în cavitatea abdominală, prin care să se administreze substanțele. E mai directă decât celelalte proceduri și Bella trebuie să stea pe spate în timpul ei. Îi e greață tot timpul și vomită violent. Cumva, gardeniile ajung să fie florile noastre de nuntă, deși durata lor de viață e de aproximativ cinci minute și jumătate.

Sunt la telefon și mă ocup de flori, în timpul orelor de muncă, când Aldridge trece pe la biroul meu. Îi închid floristului fără nicio explicație.

— Tocmai am avut o conversație telefonică foarte interesantă cu Jordi și cu Anya, îmi spune așezându-se pe unul dintre scaunele mele rotunde și gri.

— A, da?

— Îmi imaginez că știi ce urmează să spun.

— Nu.

— Mai gândește-te.

Îmi aranjez un dosar pe birou.

— Nu vor să mai vândă.

— Bingo. S-au răzgândit.

Își lovește palmele una de alta, apoi le pune pe biroul meu.

— Trebuie să știu dacă ai mai avut vreun contact cu ele de atunci.

— Nu.

Doar acea cină la care am simțit rezistența Anyei.

— Dar, ca să fiu sinceră, nu cred că e mișcarea potrivită să vândă acum.

— Potrivită pentru cine?

— Pentru noi toți. Cred că această companie, sub conducerea lor, va ajunge și mai profitabilă. Cred că ne vor angaja, pentru că au încredere în noi, și mai cred că, atunci când vor vinde, până la urmă, toți o să facem mult mai mulți bani.

Aldridge își retrage mâinile. Nu-i pot citi expresia feței. Eu nu mă mișc.

— Sunt surprins.

Simt că mi se strânge stomacul. Am spus ce nu trebuia.

— Și impresionat. Nu credeam că ești un avocat cu instincte.

— Cum adică?

Aldridge se lasă pe spate.

— Te-am angajat pentru că mi-am dat seama că nicio greșeală n-o să

treacă de tine. Munca ta e foarte meticuloasă. Citești fiecare rând al fiecărui paragraf și cunoști legile la perfecție.

— Mulțumesc.

— Dar, așa cum știm amândoi, asta nu e de ajuns. Toate pregătirile din lume nu pot opri neprevăzutul. Avocații mari cunosc fiecare detaliu din contracte, dar, adesea, iau decizii bazate pe altceva, pe prezența unei forțe necunoscute, care, dacă e ascultată, indică exact unde duce valul. Asta ai făcut tu cu Jordi și cu Anya și ai avut dreptate.

— Am avut?

Aldridge dă aprobator din cap.

— Ne angajează să-l înlocuim pe avocatul lor și ar vrea să conduci tu echipa.

Fac ochii mari. Știu ce înseamnă asta. Ăsta e cazul. Ăsta e clientul. De asta am nevoie înainte să ajung partener junior.

— Pe rând, pe rând, spune Aldridge citindu-mi gândurile. Dar felicitări!

Se ridică, mă ridic și eu. Îmi strânge mâna.

— Și, da, îmi spune. Dacă asta merge bine. Da.

Mă uit la ceas. E 14.35. Vreau s-o sun pe Bella, dar a avut terapie azi-dimineață și știu că doarme. Îl sun pe David.

— Bună! S-a întâmplat ceva?

Îmi dau seama că nu l-am mai sunat în timpul zilei. Dacă am ceva să-i spun, îi trimit un e-mail sau aștept.

— Nimic rău.

— Ah… începe, dar îl întrerup.

— Aldridge mi-a dat un caz de partener junior.

— Glumești! E grozav!

— Femeile care conduc QuTe. Nu vor să mai vândă acum, dar vor să conduc echipa lor juridică.

— Sunt foarte mândru de tine, spune David. Asta presupune să te duci în California?

— Uneori, probabil, însă nu am ajuns acolo. Dar sunt entuziasmată, pentru că e ceea ce trebuie, înțelegi? De parcă am simțit. Știam că așa trebuie să fie.

Aud voci în fundal. David nu-mi răspunde imediat.

— Mda. Bun. Stai puțin.

— Eu?

— Nu tu. Ascultă, trebuie să închid. Hai să sărbătorim diseară. Dă-i un e-mail Lydiei, face ea rezervare.

Și închide.

Mă simt singură, o senzație care se întinde ca o febră, până-mi cuprinde

tot trupul. N-ar trebui. David mă sprijină. Mă încurajează și e înțelegător. Vrea să am succes. Îi pasă de cariera mea. Ar face sacrificii ca să obțin ce vreau. Știu pentru că asta e înțelegerea noastră: să nu ne stăm unul altuia în cale.

Dar aici, la biroul meu, îmi mai dau seama de ceva. Că suntem pe drumuri paralele. David și cu mine. Ne mișcăm mereu înainte, dar nu ne atingem, de frică să nu ne abatem unul pe altul de la traseu. De parcă am fi aliniați în aceeași direcție ca să nu fie nevoie să facem vreun compromis. Dar chestia cu drumurile paralele e că te poți afla la distanță de centimetri sau de kilometri. Și în ultima vreme pare că distanța dintre mine și David e imensă. Pur și simplu, nu am observat pentru că încă ne uităm spre același orizont. Dar mă lovește ideea că vreau pe cineva în calea mea. Vreau o coliziune. O sun pe Lydia. Îi cer să facă rezervare la Dante, o cafenea italiană din West Village, care ne place amândurora. La 19.30.

Capitolul 34

Ajung la restaurant – e situat pe colț, micuț, luminat de lumânări, cu fețe de masă în stil vechi, cu carouri roșii și albe. David e deja aici, se uită în telefon. Poartă un pulover albastru și blugi. La fondul de investiții unde lucrează nu au o politică foarte strictă în privința hainelor, deci poate purta blugi adesea.

— Bună!

Se uită în sus și zâmbește.

— Bună! Traficul e un coșmar, nu? Încerc să-mi dau seama dacă au închis Seventh Avenue. N-am mai fost acolo de multă vreme. De când aveam primele întâlniri.

Fostul meu coleg Adam ne-a făcut cunoștință. Amândoi lucram la biroul procurorului districtual. Munceam mult peste program, eram plătiți puțin și niciunul nu se potrivea în mediul ăla. Cam șase luni, îmi amintesc că am avut o pasiune pentru Adam. Era din New Jersey, îi plăceau sitcomurile din anii ’70, știa cum să facă un aparat de cafea țâfnos să scoată un cappuccino bun. Petreceam mult timp la muncă, aplecați peste birouri și mâncând ramen de cinci dolari de la furgoneta de la parter. De ziua lui, a dat o petrecere la un bar în care nu mai fusesem, Ten Bells pe Lower East Side. Era un loc întunecos, cu lumânări, mese de lemn și scaune de bar. Am mâncat brânzeturi, am băut vin și am împărțit nota de plată pe care nu ne-o permiteam cu cardurile de credit pe care speram să le achităm într-o zi.

David era și el acolo, drăguț și puțin cam tăcut. M-a întrebat dacă vreau să-mi ia ceva de băut. Lucra la o bancă și fusese coleg de școală cu Adam. Fuseseră chiar colegi de cameră în primul lor an la New York. Am vorbit despre prețurile incredibile la chirie, despre imposibilitatea de a găsi mâncare mexicană bună la New York și despre cât ne place amândurora la nebunie *Greu de ucis.*

Dar eu eram concentrată tot pe Adam. Speram ca aniversarea lui să fie seara cea mare. Purtam blugi mulați și o bluză neagră. Credeam că vom flirta, nu, credeam că deja flirtam și că poate mergem acasă împreună.

Înainte să se închidă, Adam a venit la noi și a pus o mână pe după umerii lui David.

— Voi doi ar trebui să faceți schimb de numere de telefon. Ar putea fi ceva aici.

Îmi amintesc că am fost devastată. Acea senzație ascuțită de durere pe

care o simți când cortina se trage în lături și pe scena din fața ta se arată un mare nimic. Adam nu mă plăcea. Tocmai clarificase aspectul ăsta fără umbră de îndoială.

David a râs nervos și a băgat mâinile în buzunare. Apoi a spus:

— Ce zici?

I-am dat numărul. M-a sunat a doua zi și ne-am întâlnit săptămâna următoare. Relația noastră s-a construi încet, puțin câte puțin. Am ieșit să bem ceva, apoi la cină, apoi la prânz, apoi la un spectacol pe Broadway la care primise bilete. Atunci m-am culcat cu el, la a patra întâlnire. Doi ani mai târziu ne-am mutat împreună. Când s-a întâmplat, am păstrat toată mobila mea de dormitor și jumătate din mobila lui de sufragerie și ne-am deschis un cont comun pentru cheltuielile gospodăriei. El mergea la Trader Joe's pentru că mie mi se părea – și mi se pare – că sunt prea lungi cozile, eu cumpăram papetărie de pe Amazon. Ne duceam la nunți, dădeam petreceri cu gustări, avansam profesional la distanță mică unul de altul. Așa eram, nu? La o distanță mică, de un braț, unul de altul? Dacă poți să te întinzi și să-l iei pe celălalt de mână, ce mai contează distanța? Contează numai să poți vedea pe cineva?

— S-a spart o țeavă la colț cu Twelfth Street, îi spun.

Îmi scot jacheta și mă așez, lăsând căldura din restaurant să mă pătrundă până la oase. Am intrat bine de tot în noiembrie. Și vremea s-a întors împotriva noastră.

— Am comandat o sticlă de Brunello, spune. Ne-a plăcut când am fost aici ultima dată.

David ține o evidență cu toată mâncarea și băutura care i-a plăcut, ca să știe data viitoare. O are pe telefon pentru situații ca asta.

— David, încep eu, răsuflând adânc. Floristul a comandat 3.000 de gardenii.

— Pentru ce?

— Pentru nuntă.

— Știu asta. Dar de ce?

— Nu știu. Vreo încurcătură. O să fie toate maro până apucăm să facem poze. Rămân proaspete cam două ore.

— Ei bine, dacă e greșeala lor, să plătească. Ai vorbit cu ei?

Iau șervetul și mi-l întind peste pantaloni.

— Eram cu el la telefon, dar a trebuit să închid fiindcă aveam de lucru la birou.

David ia o gură de apă.

— Mă ocup eu, îmi zice.

— Mulțumesc.

Îmi dreg vocea, apoi continui.

— David, înainte să-ți spun ceva, te rog să nu te superi pe mine.

— E imposibil să-ți garantez, dar bine.

— Vorbesc serios.

— Spune, pur și simplu.

Răsuflu.

— Poate că trebuie să amânăm nunta.

Se uită la mine derutat. Dar mai e ceva. În adâncul ochilor, în spatele pupilelor și al nervului optic, e ușurare. Confirmare. Pentru că știa, nu? Bănuia că o să-l dezamăgesc.

— De ce spui asta? întreabă pe ton măsurat.

— Bella e bolnavă. Nu cred că poate veni. Nu vreau să mă mărit fără ea.

El dă aprobator din cap.

— Adică vrei mai mult timp?

— Să amânăm până la vară. Poate am obține pentru eveniment spațiul pe care ni-l dorim.

— Nu ne dorim spațiul de acum? întreabă lăsându-se pe spate.

E iritat. Nu e ceva ce vezi des la el.

— Dannie, trebuie să te întreb ceva.

Rămân nemișcată. Aud vântul de afară. Cum grăbește înghețul inevitabil.

— Chiar vrei să te măriți?

Ușurarea mă cuprinde lent, apoi mă ia pe sus ca un dig care s-a spart și lasă apa să se reverse.

— Da, normal că da.

Ni se aduce vinul. Ne prefacem ocupați uitându-ne, apoi participând la ritual: sticla e destupată, vinul e gustat, apoi turnat în pahare. Ciocnim. David mă felicită pentru QuTe.

— Ești sigură? mă întreabă redeschizând subiectul. Pentru că uneori… uneori, nu sunt convins.

— Uită ideea mea. A fost o prostie. Nu trebuia s-o spun. Totul e deja aranjat.

— Da?

— Da.

Comandăm mâncare, dar nu ne atingem de ea. Amândoi știm adevărul care zace între noi. Și ar trebui să fiu speriată, ar trebui să fiu îngrozită, dar lucrul la care mă gândesc, cel care mă face să răspund afirmativ, este că n-a pus cealaltă întrebare, cea la care nici nu mă pot gândi.

Și dacă ea nu supraviețuiește?

Capitolul 35

Chimioterapia e brutală. Mult, mult mai rea decât ultima dată. Acum Bella abia se poate ridica și nu iese din apartament decât pentru tratament. Stă în pat, trimite e-mailuri la galerie, se uită la expoziții digitale. Uneori, trec s-o văd dimineața. Svedka îmi deschide, iar eu mă așez pe marginea patului, chiar și atunci când Bella doarme.

Începe să-i cadă părul.

Îmi vine rochia de mireasă. O probez. Arată bine. Vânzătoarea avea dreptate, decolteul nu e așa de rău. David nu aduce vorba despre nuntă aproape o săptămână. O săptămână nu răspund la e-mailurile de la planificator, nu răspund la telefoane, amân să scriu cecuri. Apoi vin acasă de la muncă și îl găsesc la masă, cu un castron de paste și două salate în față.

— Bună! Vino și stai jos.

Bună. Vino și stai jos.

Aldridge spune că am instincte bune, dar mereu am crezut că noțiunea de intuiție e o prostie. Tot ce simți vine de la faptele reale. Analizezi informația așa cum o primești: cuvinte, limbajul corpului, mediu, proximitatea corpului tău față de o mașină în mișcare, apoi tragi o concluzie. Nu instinctul mă face să mă așez la masă știind ce urmează. Ci, pur și simplu, adevărul.

Mă așez.

Pastele par reci. Sunt afară de mult timp.

— Îmi pare rău că am întârziat.

— Nu ai întârziat.

Are dreptate. Nu aveam nimic programat pentru astă-seară și e abia opt și jumătate. Ora la care ajung de obicei.

— Pastele arată bine, îi spun.

David trage aer în piept. Cel puțin n-o să mă lase să aștept.

— Uite ce e, trebuie să vorbim.

Mă uit la el. Arată obosit, retras în sine, cu aceeași temperatură ca mâncarea din fața noastră.

— Bine, îi răspund.

— Eu…

Clatină din cap.

— Nu pot să cred că eu trebuie să fac asta.

O ușoară amărăciune răzbate din glasul lui.

— Îmi pare rău, îi zic.

Mă ignoră.

— Știi cum mă simt?

— Nu, recunosc. Nu știu.

— Te iubesc.

— Și eu te iubesc.

Dă din cap.

— Te iubesc, însă m-am săturat să fiu persoana potrivită în viața ta, dar… la dracu', nu și în inima ta.

O simt în corp. O lovitură fix în locul cel mai sensibil.

— David, spun și mi se strânge stomacul. Dar ești în inima mea. Clatină din cap.

— Poate că mă iubești, dar cred că amândoi știm că nu vrei să te măriți cu mine.

Aud cuvintele Bellei ca un ecou prin David. *Nu ești îndrăgostită de el.*

— Cum poți să spui asta? Suntem logodiți, ne plănuim nunta. Suntem împreună de șapte ani și jumătate.

— Și suntem logodiți de cinci. Dacă voiai să te măriți cu mine, o făceai până acum.

— Dar Bella…

— Nu e vorba despre Bella! spune și ridică tonul, altceva ce nu face niciodată. Știu ce înseamnă pentru tine. Și eu o iubesc, dar… Nu ea e problema. Asta nu se întâmplă pentru că ea s-a îmbolnăvit. Trăgeai de timp dinainte.

— Am fost ocupați. Am muncit. Asta-i viața. La fel a fost pentru amândoi.

— Eu am pus întrebarea! Știai ce vreau. Am încercat să am răbdare. Dar cât ar trebui să mai aștept?

— Până la vară, îi spun.

Îmi netezesc șervetul din poală. Concentrează-te asupra planului.

— Ce mai contează șase luni? adaug.

— Pentru că n-o să fie doar șase luni. La vară o să apară altceva, mereu alt motiv.

— N-o să mai apară.

— Ba o să apară! Pentru că nu vrei să te măriți cu mine.

Îmi tremură umerii. Simt că încep să plâng. Lacrimile care-mi curg pe față sunt reci ca gheața.

— Ba da.

— Nu, nu vrei.

După cum se uită la mine, îmi dau seama că nu e convins de propriile argumente, nu în întregime. Mă roagă să-l contrazic. Și aș putea. I-aș putea spune că vreau, aș putea să-l conving. Aș putea să plâng în continuare, aș

putea să mă întind să-l ating. Aș putea să spun lucrurile pe care are nevoie să le audă. Aș putea să-i dovedesc. Că visez să mă mărit cu el. Că de câte ori intră în cameră, mi se strânge stomacul. Aș putea să-i vorbesc despre lucrurile care-mi plac la el: buclele, cât de cald îi e mereu corpul și cum mă simt acasă în inima lui.

Dar nu pot. Ar fi o minciună. Și merită mai mult decât atât, merită totul. Ăsta e singurul lucru pe care i-l pot oferi. Adevărul. În sfârșit.

— David, îi spun. Nu știu de ce. Ești perfect pentru mine. Îmi place viața noastră împreună. Dar…

Se lasă pe spate. Aruncă șervetul pe masă. Proverbialul prosop.

Rămânem tăcuți minute întregi. Ceasul de pe perete ticăie în continuare. Îmi vine să-l arunc pe fereastră. Oprește-te. Nu te mai mișca. Nu mai înainta. Ne așteaptă numai lucruri groaznice.

Momentul se prelungește insuportabil. Vorbesc într-un târziu.

— Și acum ce facem? întreb.

David își împinge scaunul în spate.

— Acum tu pleci, îmi spune.

Se duce în dormitor și închide ușa. Iau mâncarea și o pun, fără niciun gând, în caserole. Spăl vasele. Le așez la loc.

Apoi mă duc pe canapea. Știu că nu poate să mă prindă dimineața aici. Scot telefonul.

— Dannie?

Are vocea somnoroasă, dar puternică atunci când răspunde.

— Ce e?

— Pot să vin la tine? o întreb.

— Sigur.

Merg douăzeci de străzi spre sud. Ea e pe canapea când ajung acolo, nu în pat. Are o bandană colorată pe cap și televizorul aprins pe o reluare cu *Seinfeld.* Și niște mâncare pentru ridicarea moralului.

Îmi las geanta jos. Mă apropii de ea. Apoi încep să plâng. Cu hohote mari și cu sughițuri.

— Sst, îmi spune. E în regulă. Orice ar fi, vei fi în regulă.

Evident că greșește. Nimic nu e în regulă. Dar mă simt bine că mă consolează ea. Îmi trece mâinile prin păr și mă mângâie pe spate. Mă alină și mă îmbărbătează cum numai ea știe.

Am ținut-o și eu așa de multe ori. După multe despărțiri sau dezamăgiri legate de părinți, dar, acum și aici, îmi dau seama că poate am înțeles greșit. Am crezut că eu o protejez pe ea. Că ea e cea smintită, iresponsabilă și frivolă. Că era treaba mea s-o protejez. Că eu sunt cea puternică, care compensează pentru slăbiciunea și toanele ei. Dar m-am înșelat. Nu eu eram

cea puternică, ci ea. Pentru că asta înseamnă puterea: să îți asumi un risc, să pășești greșit, să iei decizii bazate nu pe fapte, ci pe emoții. Și doare. E ca și când aș avea o tornadă dezlănțuită în suflet. Se pare că nu voi supraviețui.

— O să supraviețuiești, îmi spune. Deja ai supraviețuit.

Și, abia când spune asta, îmi dau seama că am gândit cu voce tare. Rămânem așa, eu ghemuită în poala ei, ea aplecată peste mine, suficientă vreme ca să mi se pară că trec ore. Stăm așa cât să încercăm să păstrăm momentul, să-l sigilăm și să-l ascundem undeva. Să-l păstrăm ca să dureze destul pentru toată viața.

Dragostea nu are nevoie de viitor. Pentru o clipă, ne eliberăm de tot ceea ce urmează.

Capitolul 36

Mă mut în apartamentul Bellei în prima săptămână din decembrie. În camera de oaspeți unde încă sunt pictați norișorii. Aaron mă ajută să car cutiile cu lucruri. Nu îl văd pe David. Las un bilet pe masă după ce îmi iau tot. Poate să cumpere partea mea sau să vindem, oricum vrea.

Îmi pare rău, îi scriu.

Nu mă aștept să vorbim, dar, trei zile mai târziu, îmi trimite un e-mail cu detalii logistice. Și încheie: *Te rog, ține-mă la curent cu Bella. David.*

Atâta timp, atâția ani, atâtea planuri. Totul a dispărut. Acum suntem niște străini. Nici nu pot concepe.

Spital. Muncă. Acasă.

Bella și cu mine suntem cuibărite la ea în pat. Devorăm comedii romantice de la începutul anilor 2000 ca pe pop-corn, în timp ce ea înjură, uneori, prea slăbită pentru a-și întoarce capul. Nu are deloc poftă de mâncare. Umplu castroane după castroane de înghețată pentru ea. Toate se topesc. Le arunc resturile lăptoase în chiuvetă.

— Alte, răni deschise, gust de bilă, îmi șoptește tremurând sub pătură.

— Nu.

— Chimicale pompate în vene, venele care îmi iau foc, degete pe coloană, care mă prind de oase și le rup.

— Nu încă.

— Gust de vomă, senzația că mă arde pielea. Devine tot mai greu să respir.

— Stop, îi spun.

— Știam eu că la respirație te prind, îmi zice.

Mă apropii mai mult de ea.

— O să fiu aici când se întâmplă toate astea.

Se uită la mine. Văd frică în ochii ei goi.

— Nu știu cât mai pot face asta.

— Poți, trebuie.

— Îl irosesc. Irosesc timpul pe care-l mai am.

Mă gândesc la Bella. La viața ei. Cum a renunțat la facultate. Cum a zburat în Europa dintr-un moft. Cum se îndrăgostea și „dezîndrăgostea". Cum începea proiecte și le abandona.

Poate știa. Poate știa că nu avea timp de pierdut, că nu putea să treacă prin etape, prin pași, să construiască. Că o traiectorie liniară n-ar fi dus-o

decât până la jumătate.

— Nu e adevărat, îi spun. Ești aici. Ești chiar aici.

Aaron doarme lângă ea noaptea. Împreună cu Svedka, ne mișcăm prin apartament ca într-un dans coregrafiat silențios, oferind sprijin și ajutor.

∵

Săptămâna următoare mă întorc de la muncă și văd că au dispărut cutiile mele din cameră. Hainele, halatul, tot.

Bella doarme, asta a făcut cam toată ziua. Svedka iese din camera ei cu mâinile goale.

Îl sun pe Aaron.

— Bună! îmi spune. Unde ești?

— Acasă. Dar lucrurile mele nu mai sunt aici. Ai mutat cutiile la depozit?

Aaron face o pauză. Îl aud respirând.

— Putem să ne vedem undeva?

— Unde?

— Thirty-Seven Bridge Street.

— Apartamentul, îi spun.

Simt că mă apasă ceva înăuntru, undeva în spatele sternului, unde ar fi instinctul, dacă aș crede în existența lui.

— Mda.

— Nu, nu pot. S-a întâmplat ceva cu lucrurile mele și trebuie să…

— Dannie, te rog.

Aaron pare, dintr-odată, foarte departe. Într-o țară străină, în alt deceniu.

— E o rugăminte de la Bella.

Cum aș putea să refuz?

∵

Când ajung, Aaron e jos, în fața apartamentului. Fumând.

— Nu știam că fumezi, îi spun.

Se uită la țigara dintre degete de parcă ar vedea-o pentru prima oară.

— Nici eu.

Ultima dată am fost aici vara și totul era înfloritor. Râul era o nebunie de verde și vegetație. Acum, metafora e prea dureroasă.

— Mulțumesc că ai venit, îmi spune.

Are jachetă descheiată în ciuda frigului. Eu de-abia pot să văd de sub glugă și eșarfa.

— De ce ai nevoie? îl întreb.

Aruncă țigara și o stinge sub talpă.

— Hai să-ți arăt.

Îl urmez prin ușa cunoscută, în clădire și sus, cu liftul huruitor.

Când ajungem la ușa apartamentului, scoate cheile. Simt dorința să îl

prind de mână și să le arunc. Să-l opresc înainte să continue. Dar sunt încremenită. Simt că nu pot să-mi mai mișc mâinile. Apoi, când se deschide ușa, văd totul, întins în fața mea exact ca interiorul inimii mele.

Renovat, exact cum era. Bucătăria. Scaunele. Patul de la fereastră. Fotoliile de catifea albastră.

— Bun venit acasă, îmi șoptește.

Mă uit la el. Zâmbește. Nu l-am mai văzut așa de fericit de luni întregi.

— Poftim?

— E noua ta casă. Bella și cu mine lucrăm la ea de câteva luni. A vrut s-o renoveze pentru tine.

— Pentru mine?

— Bella a văzut spațiul cu ceva timp în urmă, când am fost desemnat să lucrez la clădire. E vorba despre amplasare, despre lumină și priveliște, despre scheletul unui depozit vechi. Mi-a spus că știe că aici e locul tău. Și o cunoști pe Bella, adaugă zâmbind. Știe ce vrea. Cred că proiectul ăsta a ajutat-o. I-a dat ceva creativ la care să se gândească.

— Ea a făcut toate astea?

— Ea a ales totul, da. Inclusiv șuruburile. Chiar și când erați certate.

Mă plimb prin apartament ca în transă. Totul este exact cum îmi amintesc. Totul e aici. Totul s-a întâmplat.

Mă întorc spre Aaron, care stă în mijlocul apartamentului cu brațele încrucișate. Și, deodată, pare că lumea se rotește în jurul nostru. De parcă noi suntem pivotul și totul, absolut totul se învârte pornind de aici, luându-ne pe noi ca reper, doar pe noi.

Mă duc spre el. Mă apropii, mă apropii prea mult. El nu se mișcă.

— De ce? îl întreb.

— Pentru că te iubește.

Clatin din cap.

— Nu. De ce tu?

Credeam că prezentul influențează viitorul. Că, dacă muncesc mult, o să obțin lucrurile pe care mi le doresc. Slujba, apartamentul, viața. Că viitorul e doar o bucată de lut așteptând ca prezentul să îi spună ce formă să ia. Dar nu e adevărat. Nu poate fi. Pentru că am făcut tot ce trebuia. M-am logodit cu David. Am stat departe de Aaron. Am făcut-o pe Bella să uite de apartament. Și totuși prietena mea cea mai bună zace în pat peste râu, abia cântărind 36 de kilograme, luptând pentru viața ei. Iar eu stau aici, în locul din visele mele.

Clipește confuz. Apoi înțelege. Apoi parcă citește întrebarea nepusă și văd cum reacționează la ce am întrebat de fapt.

Încet, blând, de parcă i-ar fi frică să nu mă ardă, îmi cuprinde fața în

mâinile lui, drept răspuns. Sunt reci. Miros a fum de țigară. Sunt cea mai profundă și reală formă de alinare. Apă după 73 de zile în deșert.

— Dannie, rostește.

Numai numele meu. Numai un cuvânt.

Își lipește buzele de ale mele și, când începem să ne sărutăm, uit totul. Mi-e rușine să recunosc că e un vid în acest sărut. Bella, apartamentul, ultimele cinci luni și jumătate, inelul de pe degetul ei. Nimic din toate astea nu mai există. Nu pot să gândesc și să simt decât ce se întâmplă acum. Conștientizez că, imposibil sau nu, totul s-a dovedit a fi adevărat.

Capitolul 37

El se retrage primul. Își lasă mâinile să cadă. Ne uităm unul la altul, respirând greu. Am haina pe jos, grămadă, ca un cadavru după un accident de mașină. Mă uit la ea și o ridic.

— Eu… începe el.

Închid ochii. Nu vreau să spună că îi pare rău. Nu o face. Nu mai spune nimic.

Mă duc la perete. Știu ce o să găsesc, dar vreau să văd. Dovada finală și cea mai concludentă. Acolo, atârnat, e cadoul de la Bella: *ERAM TÂNĂR, AVEAM NEVOIE DE BANI.*

— Nu știu ce să spun, zice Aaron de undeva din spatele meu.

Nu mă întorc.

— E în regulă. Nici eu nu știu.

— Toate astea… Sunt greșite. Nimic din toate astea nu ar trebui să se întâmple.

Sigur că are dreptate. Nu ar trebui. Ce puteam face diferit? Cum puteam evita asta? Acest sfârșit imposibil, inimaginabil.

Mă întorc. Mă uit la el. La fața lui aurie, strălucitoare. La lucrul acesta dintre noi, acum dezvăluit.

— Ar trebui să pleci, îi spun. Sau să plec eu.

— Eu.

— Bine.

— Toate lucrurile tale sunt despachetate. Bella a angajat pe cineva să le pună în dulap. Toate sunt aici.

— Dulapul.

Atunci îi sună telefonul, perturbând aerul, smulgându-ne din momentul nostru. Răspunde.

— Bună! spune încet, prea încet. Da, da, suntem aici. Stai puțin.

Îmi întinde telefonul. Îl iau.

— Bună!

Vocea Bellei e moale și luminoasă.

— Ei bine, îți place?

Vreau să-i spun că e nebună, că nu pot accepta așa ceva. Că nu-mi poate face cadou un apartament. Dar ce sens ar avea? Sigur că poate. A făcut-o.

— E o nebunie, nu pot să cred că ai făcut asta.

— Îți plac scaunele? Dar bucătăria? Ți-a arătat Greg chiuveta cu placă

verde?

— Totul e perfect.

— Știu că scaunele sunt cam îndrăznețe pentru tine, dar cred că e bine, cred că…

— E perfect.

— Mereu îmi spui că nu termin nimic. Am vrut să termin asta. Pentru tine.

Îmi curg lacrimi pe obraji. Nici nu știam că plâng.

— Bella, e incredibil. E minunat. Nu aș fi putut… Nu aș fi… e acasă.

— Știu.

Vreau să fie aici. Vreau să gătim în bucătărie, să facem mizerie, să fugim la magazinul din colț pentru că nu avem extract de vanilie sau piper măcinat. Vreau să ne jucăm în dulapul ăla, să râdem de tot ce vrem să purtăm. Vreau să doarmă la mine, în patul ăla, în ordine și în siguranță. Ce i s-ar putea întâmpla dacă aș avea eu grijă de ea? Ce lucru rău ar putea-o atinge vreodată dacă nu mi-aș lua niciodată, dar niciodată ochii de la ea?

Dar înțeleg că nu o să vină. Înțeleg, stând aici, în această manifestare de vis și de coșmar deopotrivă, că eu voi fi aici, în casa pe care mi-a construit-o, singură. Că sunt aici pentru că ea nu va fi. Pentru că avea nevoie să-mi dea ceva care să mă protejeze. Un acoperiș deasupra capului, în sensul cel mai concret. Adăpost de furtună.

— Te iubesc, îi spun. Îngrozitor de tare. Te iubesc atât de mult.

— Dannie, îmi zice și o aud în telefon pe ea, pe Bella mea. Întotdeauna.

∵

Aaron pleacă. Mă plimb prin apartament, îmi trec degetele pe toate suprafețele. Placa verde de la chiuveta din bucătărie, porțelanul alb al căzii. Picioarele. Mă uit prin bucătărie – dulapurile sunt pline cu paste, vin, o sticlă de Dom pusă la rece, așteptând în frigider. Mă uit în dulapul de cosmetice cu produsele mele, dulapul de haine cu hainele mele. Îmi trec mâinile peste rochii. Una dintre ele iese în evidență. Deja știu care va fi. Are un bilet prins: *Poart-o pe asta. Mereu mi-a plăcut cum vine pe tine.*

Scrisul ei. Caligrafia ei dezlânată. Strâng biletul la piept. Apoi merg la fereastră, lângă pat. Mă uit la priveliște. Apa, podul, luminile. Manhattan strălucind în apă ca o promisiune. Mă gândesc la cât de multe are de oferit orașul, câtă dezamăgire, câtă iubire. Mă gândesc la tot ce am pierdut acolo, pe insula îndepărtată din fața mea.

Capitolul 38

Se întâmplă mai întâi foarte repede, apoi încet. Ne scufundăm rapid, apoi supraviețuim pe fundul oceanului opt zile, un timp imposibil de lung ca să respiri numai apă.

Bella își oprește tratamentul. Doctorul Shaw ne vorbește, ne spune ce știm deja, ce putem vedea de aproape cu ochii noștri. Că nu mai are niciun sens, că tratamentul o îmbolnăvește mai rău, că are nevoie să fie acasă. Doctorul e calm și stăpân pe sine și îl urăsc, vreau să-l zdrobesc de perete. Vreau să urlu la el. Am nevoie de cineva pe care să dau vina, cineva care să fie vinovat pentru toate astea. Dar cine e de vină? Soarta? Iadul în care ne-am trezit e lucrarea vreunei intervenții divine? Ce fel de monstru decide că așa se sfârșesc lucrurile? Că așa merită ea să se sfârșească lucrurile?

Cancerul avansează în sus, spre plămâni. Ajunge la spital. Îi scot lichidul. O trimit acasă. De-abia poate să respire.

Jill nu e aici. Stă la un hotel în Times Square și vineri mă trezesc că-mi pun cizmele și haina și îi las pe Bella și pe Aaron singuri în apartament. Iau o mașină spre centru, trec printre luminile de pe Broadway. Toți oamenii ăștia. Oameni care se pregătesc să meargă la teatru, să vadă un spectacol. Poate pentru unii e sărbătoare. O promovare, o ieșire în oraș. Se desfată cu un musical sau cu cel mai recent spectacol cu celebrități. Trăiesc într-o realitate diferită. Nu ne întâlnim. Nu ne mai vedem unii pe alții.

O găsesc la barul hotelului W. Nu am niciun plan, nu știu ce intenționez să fac odată ce ajung acolo. S-o sun pe mobil? Să întreb numărul camerei? Dar nu mai e nevoie să mă gândesc la pașii următori. E în hol, cu o vodcă martini în fața ei.

Știu că e vodcă pentru că asta bea Bella. Jill ne dădea să gustăm din paharul ei când eram mici, mai târziu ne pregătea și nouă, deși nu ajunseserăm la vârsta legală.

Poartă un costum portocaliu, cu sacou și pantaloni, din satin, cu eșarfa la gât și simt cum îmi fierbe stomacul de furie că are energia să se îmbrace așa. Că și-a pus accesorii. Că e capabilă să creadă că asta contează.

— Jill.

Se sperie când mă vede. I se clatină martiniul.

— Cum… e totul în regulă?

Mă gândesc la întrebarea ei. Îmi vine să râd. Ce aș putea să răspund? Fiica ei e pe moarte.

— De ce nu ești acolo? îi zic.

Nu a mai fost la apartament de 48 de ore. Îl sună pe Aaron, dar nu s-a mai prezentat fizic.

Jill face ochii mari. Nu i se încrețește deloc fruntea. Efectul injecțiilor, al acelei ramuri a medicinei pe care are noroc s-o folosească fiindcă celulele ei nu se multiplică în monștri.

Mă așez lângă ea. Port pantaloni de yoga și un tricou UPenn vechi, pe care l-am păstrat de la David.

— Vrei să bei ceva? mă întreabă și un ospătar se apropie de noi.

— Un martini cu gin, mă trezesc spunând.

Nu mă așteptam să rămân. Credeam că vin doar să spun ce am de spus și să plec.

Mi se aduce băutura repede. Jill se uită la mine. Se așteaptă să propun un toast? Iau imediat o gură și pun paharul la loc pe masă.

— De ce ești aici? o întreb.

Aceeași întrebare, alt unghi de abordare. De ce ești aici, în orașul ăsta? De ce ești aici, la hotelul ăsta în care nu e și fiica ta.

— Vreau să fiu aproape, îmi răspunde pe un ton normal, de conversație, fără emoție.

— Ea e... încep eu, dar nu pot să continui. Ea are nevoie de tine acolo.

Jill clatină din cap.

— Mai mult vă stau în cale.

A tot trimis mâncare la apartament, menajere. Luni a venit cu flori și voia să știe unde e foarfeca.

— Nu înțeleg, îi spun. Frederick unde e?

— În Franța, îmi răspunde simplu.

Vreau să urlu. Vreau s-o sugrum. Vreau să înțeleg *cum, cum, cum.* E vorba de *Bella.*

Mai iau o gură din pahar.

— Îmi amintesc când v-ați cunoscut tu și Bella, îmi spune. A fost dragoste la prima vedere.

— În parc.

Bella și cu mine nu ne-am cunoscut la școală, ci într-un parc din Cherry Hill. Eram la picnic de 4 Iulie. Verișorii mei locuiau în New Jersey și ne găzduiau. Îi vizitam foarte rar. Erau sceptici față de reformismul nostru și aveau multe opinii despre ce fel de evrei eram. Dar, dintr-un motiv sau altul, nu ne duseserăm la plajă, așa că am mers la ei.

Bella și familia ei se aflau în același parc, deși, ca și noi, stăteau într-o casă la 40 de kilometri de acolo. Veniseră dintr-un motiv legat de munca lui Frederick, un soi de grătar cu firma. Ne-am întâlnit lângă un copac. Ea purta

o rochie albastră de dantelă și tenișí albi și avea părul prins cu o cordeluță roșie. Era mult pentru o fetiță din Franța. Mi-amintesc că mi se părea că are accent, dar nu avea. Doar că eu nu mai auzisem vorbind pe nimeni din afara Philadelphiei.

— Nu vorbea decât despre tine. Mi-era frică că n-o să te mai vadă niciodată, așa că am băgat-o la Harriton.

Ridic ochii spre ea.

— Cum adică ați băgat-o la Harriton?

— Nu știam dacă o să-și facă prieteni. Dar, de cum te-a cunoscut, am știut că n-o să vă mai despărțim. Mama ta ne-a spus că începi școala la Harriton toamna, așa că am înscris-o și pe ea.

— Din cauza mea?

Jill oftează. Își aranjează eșarfa la gât.

— Știu că n-am fost nici pe departe o mamă perfectă. Nici pe departe una bună măcar. Uneori, cred că singurul lucru bun pe care l-am făcut pentru ea a fost să i te dăruiesc pe tine.

Mi se umplu ochii de lacrimi care mă înțeapă. Ca niște mici albine pe gene.

— Are nevoie de tine, îi spun.

Jill clatină din cap.

— O cunoști mult mai bine decât mine. Ce aș putea să-i ofer eu acum?

Mă întind și pun mâna pe mâna ei. Tresare la contactul cu mine. Mă întreb când a atins-o ultima dată cineva.

— Pe tine.

Capitolul 39

Jill vine cu mine. Rămâne câteva clipe la ușă și o aud pe Bella.

— Dannie, cine e?

— E mama, răspunde Jill.

Le las singure. Ies afară. Mă plimb. Când sună mama, îi răspund.

— Dannie, cum e Bella?

Și de îndată ce îi aud vocea încep să plâng. Plâng pentru prietena mea cea mai bună, care, în apartamentul de deasupra, se luptă pentru dreptul de-a respira. Plâng pentru mama mea, care știe foarte bine ce înseamnă o astfel de pierdere. Pierderea cea mai grea. Plâng pentru o relație pe care am pierdut-o, pentru o căsnicie, pentru un viitor care nu va mai fi.

— Of, draga mea, îmi spune. Știu, știu.

— Eu și David ne-am despărțit.

— V-ați despărțit.

Nu pare surprinsă. De-abia întreabă:

— Ce s-a întâmplat?

— Nu ne-am mai căsătorit.

— Nu. Nu v-ați mai căsătorit.

Rămânem tăcute câteva clipe.

— Ești bine?

— Nu sunt sigură.

— Există posibilități și mai rele. Ai nevoie de ajutor?

E o întrebare simplă, una pe care mi-a pus-o de multe ori în viața mea. Ai nevoie de ajutor cu temele? Ai nevoie de ajutor cu ratele la mașină? Ai nevoie să duc coșul de rufe sus? Am fost întrebată dacă am nevoie de ajutor de atâtea ori, încât mi-am permis să uit semnificația întrebării. Acum văd felul în care iubirea s-a insinuat ca într-o tapiserie pe care am fost binecuvântată s-o pot ignora. Nu și acum. Nu și de acum încolo.

— Da, îi răspund.

Îmi spune că o să-i dea un e-mail lui David. Că o să se asigure că recuperăm ce putem. Că o să se ocupe de telefoane. E mama mea. O să mă ajute. Asta face.

Mă întorc sus. Jill a plecat. Aaron e în camera cealaltă, poate lucrează. Nu-l văd. Când ajung la ușa dormitorului, observ că Bella e trează.

— Dannie? îmi șoptește cu o voce de-abia auzită.

— Da.

— Vino încoace.

Așa fac. Mă apropii pe partea cealaltă a patului și mă strecor lângă ea. Mă doare când o privesc. E numai piele și os. S-au dus rotunjimile, s-a dus moliciunea ei proaspătă și misterul care a fost mereu corpul ei pentru mine.

— A plecat mama ta?

— Mulțumesc, îmi spune.

Nu răspund. Doar îmi împletesc degetele cu ale ei.

— Mai ții minte stelele? mă întreabă.

La început mă gândesc că poate se referă la nopțile pe plajă. Sau că nu se referă la ceva anume. Că vede ceva ce eu nu pot.

— Stelele?

— Din camera ta.

— Cele lipite pe tavanul meu.

— Mai ții minte că le număram?

— Nu am reușit niciodată. Nu le puteam distinge.

— Mi-e dor de asta.

Îi cuprind mâna într-a mea. Aș vrea să pot să-i cuprind tot corpul. S-o țin. S-o lipesc de mine, să nu poate pleca nicăieri.

— Dannie, trebuie să vorbim despre asta.

Nu spun nimic. Simt cum îmi curg lacrimile. Totul e ud. Ud și umed, mlăștinos, de parcă n-o să se mai usuce niciodată.

— Despre ce? întreb prostește, cu disperare.

— Despre faptul că mor.

O întorc spre mine, fiindcă abia se poate mișca. Se uită în ochii mei. Aceiași ochi. Ochii pe care i-am iubit atâta timp. Sunt tot acolo. Ea e tot acolo. E imposibil să mă gândesc că nu va mai fi. Dar nu va mai fi. Curând nu va mai fi. Moare. Și nu pot să-i refuz asta, sinceritatea.

— Nu-mi place. E o politică greșită.

Râde, apoi începe să tușească. Are plămânii încărcați.

— Îmi pare rău, îi spun și verific pompa cu analgezic, apoi o las un minut să-și revină.

— Mie îmi pare rău.

— Nu, Bella, te rog.

— Nu, chiar îmi pare. Voiam să fiu alături de tine în tot ce faci.

— Dar ai fost. Ai fost aici pentru tot.

— Nu tot, șoptește și îmi caută mâna printre așternuturi. Dragoste, mai zice.

Mă gândesc la David, în vechiul nostru apartament și la cuvintele Bellei: *Pentru că așa mă iubești pe mine.*

— Nu ai trăit-o niciodată, spune. Vreau să ai parte de cea adevărată.

— Greșești.

— Nu. N-ai fost niciodată cu adevărat îndrăgostită. N-ai avut niciodată inima frântă.

Mă gândesc la Bella în parc, la Bella la școală, la Bella la plajă. La Bella pe podeaua primului meu apartament din New York. Bella cu o sticlă de vin în ploaie. Bella pe scara de serviciu la trei dimineața. Vocea Bellei de Anul Nou, vorbind din Paris. Bella. Întotdeauna.

— Ba da, șoptesc.

Reușește să respire mai bine și se uită la mine. Vad totul. Cascada prieteniei noastre. Deceniile care au trecut. Deceniile care vor veni – mai multe, fără ea.

— Nu e drept, spune ea.

— Nu, nu e.

Simt cum epuizarea ei ne copleșește pe amândouă, ca un val. Ne tragem sub el. Mâna i se înmoaie.

Capitolul 40

Se întâmplă joi. Eu dorm. Aaron e pe canapea. Jill și asistenta sunt cu ea. Ratez acele ultime momente îngrozitoare, imposibil de lungi. Sunt în apartament, la câțiva metri de ea, nu alături. Până mă trezesc, s-a dus.

Jill organizează înmormântarea. Frederick vine cu avionul. Sunt obsedați ce flori să aleagă. Frederick vrea slujbă la catedrală. O orchestră de opt. Unde se găsește un cor de gospel în Manhattan?

— Nu e corect, spune Aaron.

Suntem în apartamentul ei, târziu în noapte, după două zile de când ne-a părăsit. Bem vin. Prea mult vin. Nu am mai fost trează de 48 de ore.

— Nu și-ar dori așa ceva.

Cred că se referă la înmormântare, deși nu sunt sigură. Poate se referă la tot. Și ar avea dreptate.

— Ar trebui să facem ce și-ar dori ea, îi spun alegând în locul lui.

— O sărbătoare a vieții?

Scot limba când aud asta. Nu vreau să sărbătorim. Totul e nedrept. Nimic nu ar fi trebuit să fie așa.

Dar Bella și-a iubit viața. Fiecare moment din ea. I-a plăcut cum și-a trăit-o. Își iubea arta și călătoriile și sandviciurile *croque-monsieur*. Iubea Parisul pentru un weekend, Maroc pentru o săptămână, Long Island la apus. Își iubea prietenii. Iubea să-i adune laolaltă. Iubea să alerge prin cameră umplând paharele și făcându-i pe toți să promită că rămân până dimineața. Asta ar vrea.

— Da, spun. Bine.

— Unde?

Undeva sus, undeva deasupra tuturor, un loc cu o terasă. Un loc de unde se vede orașul pe care l-a iubit.

— Mai ai cheile alea? îl întreb pe Aaron.

∵

Două zile mai târziu. 15 decembrie. Rezistăm la înmormântare. Rezistăm cu toate rudele și discursurile. Rezistăm când suntem dați la o parte, dacă nu chiar în spate. *Sunteți din familie?* Rezistăm la toate etapele administrative. Piatra, focul, documentele. Rezistăm la acte, e-mailuri și telefoane. *Cum? întreabă* lumea. *Nu, cum e posibil? Nici nu știam că era bolnavă.*

Frederick o să păstreze deschisă galeria. O să găsească pe cineva s-o administreze. O să-i poarte în continuare numele. *Apartamentul nu-i*

singurul lucru pe care l-ai dus până la capăt, aș vrea să-i mărturisesc Bellei. De ce nu am observat? Cum administra locul ăsta. De ce nu i-am spus? Vreau să-i spun acum, să fac inventarul vieții ei, pentru că acum văd totul, îi văd complexitatea.

Ne adunăm la apus. Berg și Carl, pe care-i știm de la douăzeci de ani, când am venit în New York. Morgan și Ariel. Fetele de la galerie. Doi prieteni din Paris și câteva prietene de la facultate. Membrii unui club de lectură la care ea obișnuia să participe. Toți acești oameni au iubit-o, au apreciat-o și au văzut diverse părți ale sufletului ei viu, înfloritor.

Ne adunăm pe porțiunea aia de terasă, cu paltoanele pe noi, tremurând, dar având nevoie să fim afară, la aer. Morgan îmi umple din nou paharul cu vin.

Ariel își drege vocea.

— Aș vrea să citesc ceva.

— Sigur, îi spun.

Ne strângem sub o arcadă.

Dintre cele două, Ariel e mai timidă, mai rezervată decât Morgan. Ea începe.

— Bella mi-a trimis acest poemul acum o lună. M-a rugat să-l citesc. A fost o mare artistă, dar și o foarte bună scriitoare. A fost…

Scutură din cap.

— În orice caz, vreau să vi-l împărtășesc azi. Își drege vocea și începe să citească:

Există o limbă de pământ
Dincolo de mare și cer.

E dincolo de munți,
Chiar dincolo de dealuri,

Cele pline de verde fermecător,
Care te ridică până la ceruri,

Am fost acolo, cu tine.

Nu e mare, dar nici prea mic.
Poate poți ridica o casă pe întinderea lui,
Dar nu ne-am gândit serios la asta.

Ce sens ar avea?
Deja locuim acolo.

Când se apropie noaptea

Și orașul se liniștește,

Sunt acolo, cu tine.

Gurile noastre râd, mințile ni se golesc
De tot, mai puțin de ce e acum.

Și ce e acum? întreb.
Asta, spui. Tu și cu mine, aici.

Câteva clipe nu rostește nimeni niciun cuvânt. Știu acel loc. E un câmp înconjurat de munți și de ceață, străbătut de o apă. E liniștit, plin de pace, etern. E apartamentul acela.

Îmi strâng haina pe mine. E frig, dar frigul ajută. Îmi amintește, pentru prima dată după o săptămână, că sunt aici, că am carne, că sunt vie. Berg vine în față. Citește ceva din Chaucer, o strofă preferată de-a ei din liceu. Interpretează. Toată lumea râde.

Avem șampanie și prăjituri de la cofetăria ei preferată de pe Bleecker. Avem și pizza de la Rubirosa, dar nimeni nu s-a atins de ea. Avem nevoie să se întoarcă ea, zâmbind, plină de viață, ca să ne revină pofta.

În sfârșit, vine și rândul meu.

— Vă mulțumesc tuturor că ați venit. Greg și cu mine știm că și-ar fi dorit ceva mai puțin formal, cu toți oamenii pe care i-a iubit.

— Deși Bellei îi plăcea ținuta elegantă, intervine Morgan.

Toți râdem.

— Chiar că da. A fost un spirit dansând într-o eternă spirală, care ne-a atins pe toți. Mi-e dor de ea. Și îmi va fi dor întotdeauna.

Vântul suflă peste oraș și mă gândesc că e ea, luându-și rămas-bun.

∵

Stăm până ne îngheață degetele și fețele, apoi trebuie să mergem acasă. Le îmbrățișez pe Morgan și pe Ariel. Promit să vină săptămâna viitoare să ne ajute cu lucrurile Bellei. Berg și Carl pleacă. Fetele de la galerie îmi spun să trec pe acolo și le promit. Au un vernisaj de care ea era mândră. Să vin să văd.

Apoi rămânem doar noi doi. Aaron nu întreabă dacă poate să vină cu mine, dar, când sosește mașina, se urcă și el. Mergem spre centru în tăcere. Trecem în viteză peste podul Brooklyn, pe care, în mod miraculos, nu e trafic. Nu mai sunt blocaje. Ajungem la clădire.

Cheile sunt acum în posesia mea.

Trecem de ușă, urcăm cu liftul, intrăm în apartament. Toate lucrurile împotriva cărora m-am luptat se manifestă acum parcă prin mâinile mele.

Îmi scot pantofii. Mă urc în pat și mă întind. Știu ce se va întâmpla. Știu

exact ce și cum vom trăi în clipele următoare.

Capitolul 41

Trebuie să fi adormit pentru că mă trezesc și el e aici, iar realitatea, pierderea Bellei, ultimele luni, se învârte între noi ca o furtună gata să izbucnească.

— Ești bine? mă întreabă

— Nu, nu sunt bine.

Oftează și vine spre mine.

— Ai adormit.

— Ce faci aici?

Îl întreb pentru că vreau să știu. Vreau s-o spună. Vreau să iasă la suprafață.

— Haide! spune refuzând.

Deși nu știu dacă refuză inevitabilul sau întrebarea. Nu știu.

— Mă cunoști?

Aș vrea să-i explic, dar cred că înțelege deja că nu sunt eu persoana aceasta. Că ceea ce s-a întâmplat, ce se întâmplă, aici, între noi, nu sunt eu. Că niciodată nu aș trăda-o. Dar ea nu mai e. Nu mai e și nu știu ce să fac cu asta și cu tot ce-a lăsat în urmă.

El își pune genunchiul pe pat.

— Dannie. Chiar mă întrebi asta?

— Nu știu. Nu știu unde sunt.

— A fost o seară grozavă, îmi spune încet, amintindu-mi. Nu-i așa?

Sigur că a fost. A fost ce și-ar fi dorit. O adunare de oameni care o reprezintă. Spontaneitate, iubire. O priveliște frumoasă a Manhattan ului.

— Mda, spun, a fost.

Mă uit la televizor. Vine o furtună, în cercuri tot mai mari, spre noi. Se anunță zece centimetri de zăpadă.

— Ți-e foame? mă întreabă.

Niciunul n-a mâncat azi.

Îi fac semn că nu, dar el insistă și stomacul răspunde în locul meu. Da, de fapt, mor de foame.

Merg după Aaron la dulap, disperată să scap de rochia asta de pe mine. El își scoate pantalonii și tricoul care au rămas aici, în sertar, de când lucra la apartament. Singurele lucruri de aici care nu sunt ale mele.

— M-am mutat în Dumbo, spun nevenindu-mi a crede.

Aaron râde. Totul e atât de ridicol, încât nu ne putem abține. Cinci ani mai

târziu, am plecat din Murray Hill și Gramercy și m-am mutat în Dumbo.

Mă schimb și mă spăl pe față. Mă dau cu cremă. Mă întorc în sufragerie. Aaron îmi strigă din bucătărie că face paste.

Îi găsesc pantalonii pe scaun. Îi întorc și portofelul cade. Îl deschid, înăuntru e un card de client de la Stumptown. Apoi o văd: poza Bellei. Râde și are părul ridicat într-un coc înalt. E de la plajă. Din vara de la Amagansett. Eu i-am făcut-o. Acum pare c-a fost cu ani în urmă.

Decidem să punem pesto la paste. Mă așez la masă.

— Mai sunt avocată? îl întreb obosită.

Nu am mai fost la birou de aproape două săptămâni.

— Sigur că da.

Întinde spre mine o sticlă deschisă cu vin roșu, îi fac semn din cap să toarne. Îmi umple paharul.

Mâncăm. Pare bine, necesar. Pare să mă readucă cu picioarele pe pământ. Când terminăm, ne luăm paharele și mergem în cameră. Dar nu sunt pregătită. Nu încă. Mă așez pe fotoliul albastru. Mă gândesc să plec. Să nu trec prin ce urmează. Chiar mă ridic și mă îndrept spre ușă.

— Unde pleci? întreabă Aaron.

— La magazin.

— La magazin?

Apoi Aaron e lipit de mine. Mâinile lui sunt pe obrajii mei, așa cum au fost și acum câteva săptămâni, de cealaltă parte a lumii.

— Rămâi, te rog, rămâi.

Și rămân. Normal că rămân. Dintotdeauna urma s-o fac. Îi urmez mișcările în apartamentul ăsta ca apa unui val. Pare așa de fluid, de necesar. De parcă s-a întâmplat deja.

El mă ia în brațe, apoi mă sărută. Încet, apoi mai repede, încercând să comunice ceva, să depășească o barieră.

Ne dezbrăcăm grăbit.

Pielea lui lipită de a mea îmi dă o senzație de fierbințeală, de asprime, de nerăbdare. Atingerea lui trece de la domoală la înfocată. Simt totul în jurul nostru. Vreau să urlu. Vreau să ne rupă în două.

Facem dragoste în patul ăla. În patul cumpărat de Bella. Bella a construit legătura noastră. Își trece degetele peste umerii mei și în jos, pe sâni. Mă sărută pe gât, pe clavicule. Îi simt corpul peste al meu greu și real. Inspiră și expiră în părul meu, îmi rostește numele. O să ne despărțim atât de repede. Nu vreau să se termine niciodată.

Iar când se termină, când cade peste mine sărutând, mângâind, tremurând, simt o claritate care parcă așteptase dintotdeauna în adâncul minții mele. O văd în stele. O văd peste tot. Peste tot deasupra noastră.

Am știut de-acum cinci ani; am văzut totul. Am văzut și acest moment. Dar, cu Aaron care se uită la mine acum, îmi dau seama de ceva ce n-am știut înainte, până în acest moment: e 23.59.

Am văzut toate astea venind, dar nu am știut ce însemnau. Mă uit la inelul pe care-l port. E pe degetul mijlociu, unde l-am pus de la început. E al ei, normal, nu al meu. E lucrul pe care îl port ca să mă simt mai aproape de ea.

Rochia, linţoliu de înmormântare.

Acest sentiment.

Acest sentiment deplin, fără sfârșit, insurmontabil. Care umple apartamentul. Care amenință să spargă geamurile. Dar nu e iubire, nu. Am înțeles greșit. Pentru că nu știam, pentru că nu văzusem tot ce ne-a adus aici. Nu e iubire sentimentul ăsta. E durere.

∵

Ceasul bate.

După

Aaron și cu mine stăm unul lângă altul, complet nemișcați. Nu e ciudat, deși nu vorbim. Bănuiesc că, în momentele astea, amândoi ne împăcăm cu ceea ce tocmai am conștientizat. Că nu avem unde să ne ascundem, nici măcar în celălalt.

— Râde de noi, spune într-un final. Știi asta, da?

— Dacă nu mă omoară mai întâi.

Aaron vrea să-mi pună mâna pe abdomen, dar o pune pe braț.

— Știe, îmi spune.

— Îmi imaginez că da.

Mă întorc spre el. Ne uităm unul la altul. Doi oameni legați de durere, la marginea unei prăpăstii.

— Vrei să rămâi? îl întreb.

Îmi zâmbește. Se întinde și îmi dă părul după ureche.

— Nu pot.

— Știu.

Vreau să mă strecor în el. Să-mi fac un pat din brațele lui. Să rămân acolo până trece furtuna. Dar nu pot, desigur. O are pe a lui de traversat. Ne putem ajuta doar în povestea asta, nu în înțelegerea ei. E diferit. Mereu a fost diferit. Mă uit prin apartament. Locul pe care l-a construit pentru mine. Acest adăpost.

— Unde te duci? îl întreb.

Normal că are casa lui. Viața lui. Cea pe care o trăia anul trecut pe vremea asta. Înainte ca valul sorții să-l ia pe sus și să-l arunce aici. 16 decembrie 2025. *Unde te vezi peste cinci ani?*

— Vrei să luăm prânzul mâine? mă întreabă ridicându-se.

— Da, ar fi drăguț.

— Am putea să ne vedem săptămânal.

Spune asta stabilind ceva. Limite, poate prietenie.

— Mi-ar plăcea.

Mă uit la mână. Nu vreau. Vreau să-mi rămână pentru totdeauna. Promisiunea asta de pe deget. Dar nu e promisiunea mea E a lui. Îl scot.

— Uite, ar trebui să-l iei.

— Voia ca tu…

— Nu, nu voia. E al tău.

El încuviințează din cap și îl ia.

— Mulțumesc.

Se ridică. Își pune tricoul. Între timp, mă îmbrac și eu.

Apoi el se oprește, dându-și seama de ceva.

— Am putea să mai bem vin. Dacă nu vrei să fii singură?

Mă gândesc la asta, la promisiunea acestui spațiu. La aceste momente. La seara asta.

— Sunt bine.

Nu am habar dacă e adevărat. Ne mișcăm prin apartament în liniște, cu picioarele ușoare pe parchetul rece.

Mă trage într-o îmbrățișare. Are brațele mari și puternice. Dar s-a dus încărcătura, energia care mă trăgea, îmi cerea, îmi ordona să iau foc.

— Să ajungi acasă cu bine, îi spun.

Apoi pleacă.

Rămân cu ochii la ușă multă vreme. Mă întreb dacă o să-l mai văd mâine sau voi primi un mesaj, o scuză. Dacă ăsta nu e și începutul unui rămas-bun pentru noi. Nu știu, habar nu am ce se întâmplă de acum.

Mă mai plimb prin apartament vreo oră, atingând lucruri. Blaturile de marmură, cu ușoara nuanță de verde. Scaunele de lemn de cireș. Totul era alb în apartamentul meu, dar Bella știa că locul meu e printre culori. Mă duc la dulapul portocaliu și atunci văd o poză în ramă pe el. Două adolescente, îmbrățișate, stând în fața unei căsuțe albe cu copertină albastră.

— Ai avut dreptate, spun și încep să râd.

Râsul isteric al cuiva prins între ironie și durere. Tapiseria prieteniei noastre care și acum îmi mai oferă revelații, chiar în absența ei.

Afară, peste drum de apartament, chiar lângă Galapagos, începe să ningă. Prima zăpadă pe anul ăsta. Las fotografia. Mă șterg la ochi. Îmi pun cizmele de cauciuc. Îmi iau jacheta și fularul din dulap. Chei, ușă, lift.

Afară, străzile sunt goale. E târziu. E Dumbo. Ninge. Dar, după o stradă, văd o lumină. Cotesc. Magazinul. Intru. În spatele tejghelei e o femeie care spală. Dar locul e cald și bine luminat, deci nu-mi spune că e închis. Și nu e. Mă uit pe tablă. O mulțime de sandviciuri, niciunul pe care să-l mai fi gustat vreodată. Nu mi-e deloc foame, dar mă gândesc să vin mâine aici să-mi iau o salată de ou pe bagel sau ton pe pâine de secară. Un sandvici de mic dejun cu ouă, roșii, cheddar și rucola ofilită. Ceva diferit.

Ușa se aude în spate. Sună clopoței de sărbătoare. Mă întorc și îl văd.

— Dannie, spune doctorul Shaw. Ce faci aici?

Are obrajii roșii și fața prietenoasă. Nu mai e în halat, are blugi și o jachetă deschisă la gât. E frumos, normal, așa cum e frumusețea familiară, poate puțin uzată, ușor învechită.

— Domnul doctor Shaw.

— Te rog, spune-mi Mark.

Întinde mâna. O să i-o dau pe a mea. O să stăm în magazin până închid, sorbind cafeaua care se va fi răcit într-o oră. O să mă ducă acasă. O să-mi spună că îi pare foarte rău pentru pierderea suferită de mine. O să spună că nu știa că locuiesc în Dumbo. O să spun că nu locuiam până acum. O să întrebe dacă mă mai poate vedea, eventual, aici, când sunt pregătită. O să răspund că poate, da.

Dar toate astea se vor petrece peste o oră. Acum, de cealaltă parte a nopții, nu știm încă ce va veni.

Bine. Așa să fie.

Rebecca Serle

PESTE CINCI ANI

virtual-project.eu

violin